Tonino Benacquista

Malavita

TONINO BENACQUISTA
malavita

Traducere din limba franceză
SIMONA BRÂNZARU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BENACQUISTA, TONINO
Malavita /Tonino Benacquista; trad.: Simona Brânzaru
Bucureşti, Nemira & Co, 2006
ISBN (10) 973-569-908-7
ISBN (13) 978-973-569-908-6

Editions Gallimard, 2004
Foto Debra McClinton/Getty Images
Editura Nemira & Co, 2006

De acelaşi autor, la Editura Nemira, a apărut:
Comedia rataţilor

TONINO BENACQUISTA s-a născut în 1961, la Choise-les-Roy.

A urmat studii de literatură şi cinematografie, dar nu le-a finalizat niciodată, preferând alte experienţe. În 1985, a debutat cu Epingle comme un pin-up dans un placard, apoi a publicat La Madonne des sleepings. Romanul Comedia rataţilor a însemnat deplina sa consacrare, pentru care i s-au decernat Premiul Mystere al criticii şi Grand Prix de la litterature policiere. Au urmat Saga, Quelqu'un d'autre şi Malavita. În anul 2002, împreună cu Jacques Audiard, a primit Premiul Cesar pentru cel mai bun scenariu, cel al filmului Sur mes levres, succes repetat în anul 2006, cu filmul De battre, mon coeur s'est arrete (cea mai bună adaptare).

Le mulţumesc lui Nicolas Pileggi şi lui Gerald Shur.
Fără să-i uit pe Jean-Hugues şi Fabrice.

Au intrat în casă la miezul nopţii.

O altă familie ar fi văzut în asta un început. Prima dimineaţă ce va urma tuturor celorlalte. O viaţă nouă într-un oraş nou. Un moment unic pe care nu-l trăieşti niciodată la adăpostul întunericului.

Familia Blake se mută în secret şi se străduia să nu atragă atenţia. Maggie, mama, intră prima bătând cu călcâiul pe treptele din faţa uşii pentru a îndepărta eventualii şobolani, inspectă toate camerele şi sfârşi cu pivniţa care i se păru curată şi având o umiditate ideală pentru a învechi o roată de parmezan şi sticlele de chianti. Frederick, tatăl, dintotdeauna cam stânjenit în privinţa rozătoarelor, o lăsă pe soţia lui să verifice prima şi făcu turul casei cu o lanternă în mână, apoi ajunse pe o verandă unde se îngrămădeau mobile de grădină vechi şi ruginite, o masă de ping-pong umflată şi diverse obiecte pe care nu le putea desluşi în întuneric.

Belle, fiica cea mare, de şaptesprezece ani, urcă scara şi se îndreptă spre încăperea care urma să fie camera ei, un pătrat perfect, orientat spre sud, cu vedere spre un arţar şi un strat de garoafe albe ce rezistau miraculos – le-a zărit strălucind în noapte ca un pumn de stele aruncate la întâmplare. Răsuci căpătâiul patului spre nord, mută noptiera şi se complăcu imaginându-şi pereţii acoperiţi de afişele ei care traversaseră vremuri şi frontiere. Locul începu să vibreze doar prin simpla prezenţă a lui Belle.

De acum înainte, aici va dormi, va învăţa, va lucra la gestică şi mers, va bombăni, va visa, va râde şi, uneori, va plânge – ziua standard de când devenise adolescentă.

Warren, cu trei ani mai mic decât ea, cercetă camera alăturată fără o curiozitate prea mare: pentru el contau mai puţin armonia volumelor sau panorama, cu adevărat importante fiind instalaţia electrică şi firul pentru telefonul propriu. În mai puţin de o săptămână, marea sa pricepere în informatică îi va permite să uite câmpia franceză, şi chiar Europa, şi îi va da iluzia că se va întoarce acasă, dincolo de Atlantic, de unde venea şi unde va reveni într-o bună zi.

Conacul din 1900, din cărămidă şi piatră normandă, se distingea printr-o friză în alb şi negru de-a lungul faţadei, prin ghirlandele de lemn pictate în albastru ce marcau linia acoperişului, de unde, în unghiul dinspre est-vest, ieşea un fel de minaret. Arabescurile din fier forjat ale gardului de la intrare invitau să fie vizitat imobilul care, de la distanţă, părea un mic palat baroc. Dar, la ora aceea din noapte, membrilor familiei Blake nu le păsa defel de estetică şi

nu se preocupau decât de confort. În ciuda farmecului ei, piatra veche ascundea cu greu faptul că era demodată şi nimic nu înlocuia mica bijuterie modernă care fusese înainte vreme casa lor din Newark, New Jersey, Statele Unite.

Toţi patru s-au reîntâlnit în salon, unde, în tăcere, au împăturit pânzele bej ce acopereau fotoliile club, canapeaua, măsuţa joasă şi alte mici obiecte de mobilier încă goale. Şemineul din cărămidă roşie şi neagră, destul de mare ca să poată fi prăjită o oaie, era împodobit cu placa sculptată a unui blazon ce reprezenta doi gentilomi ce duceau un mistreţ. Fred luă de pe bârna transversală nişte bibelouri şi le aruncă direct în vatră. Orice obiect pe care îl considera inutil îi genera imediat impulsul de a-l arunca.

— Proştii ăia au mai uitat televizorul, spuse Warren.

— Au zis că îl vor aduce mâine, zise mama.

— Sigur mâine sau mâine ca ultima dată? întrebă Frederick, la fel de nelinişstit că şi fiul său.

— Ascultaţi amândoi: nu o să vă uitaţi strâmb la mine de fiecare dată când va lipsi un obiect din casă. Adresaţi-vă lor direct.

— Mamă, televizorul nu este un obiect, este legătura noastră cu lumea, cu lumea reală, departe de şandramaua asta nesigură din fundătura asta plină de ţărănoi unde va trebui să trăim poate ani buni. Televizorul este viaţă, viaţa mea, noi, ţara mea.

Maggie şi Frederick nu ştiură ce să-i răspundă şi apelară la necunoaşterea limbii. Îi recunoşteau lui „Warren dreptul de a fi nostalgic. Avea doar opt ani când evenimentele îi obligaseră să părăsească Statele Unite; dintre ei toţi, el suferise cel mai mult. Ca să creeze o diversiune, Belle întrebă cum se numeşte oraşul.

— Cholong-sur-Avre, Normandia! răspunse Fred, străduindu-se să pronunţe fără accent. Imaginaţi-vă câţi americani au auzit vorbindu-se de Normandia fără să ştie în ce loc nenorocit de pe lume să o plaseze.

— În afară de faptul că băieţii noştri au debarcat aici în '44, prin ce este celebră Normandia?

— Camembertul, se hazardă tatăl.

— Asta găseam şi la Cagnes-sur-Mer, dar aveam în plus soarele şi marea, spuse Belle.

— Găseam şi la Paris, şi era Parisul, reluă Warren.

Cu toţii păstrau o amintire plăcută a sosirii lor în capitală, cu şase ani înainte. Fuseseră forţaţi de împrejurări să părăsească Coasta de Azur, unde locuiseră patru ani şi unde soarta îi lovise iar conducându-i la Cholong-surAvre, pe Eure.

S-au despărţit ca să meargă să cerceteze camerele pe care nu le vizitaseră încă. Fred s-a oprit în bucătărie, a inspectat frigiderul gol, a deschis câteva dulapuri, şi-a pus palma pe placa de vitroceramică. Mulţumit de planul

de lucru – avea nevoie de mult spaţiu atunci când avea chef să facă sos de roşii – a mângâiat butucul de lemn, chiuveta, taburetele înalte de răchită, a luat câteva cuţite şi şi-a trecut unghia peste lamă. Primul său contact era întotdeauna unui tactil. Proceda cu locul aşa cum proceda cu o femeie.

În baie, Belle se fâţâi în faţa unei superbe oglinzi uşor pătate, prinsă într-o ramă veche de acaju şi împodobită de o mică lampă din sticlă translucidă în formă de trandafir unde era înşurubat un bec. De acum înainte, nu va mai putea să se lipsească de acea sclipire. Maggie deschise larg ferestrele dormitorului, scoase cearşafurile din husele lor, luă păturile împăturite şi aşezate pe dulap, le mirosi, consideră că sunt curate şi le întinse pe pat. Numai Warren trecea dintr-o cameră în alta întrebând:

— A văzut cineva căţeaua?

Malavita, botezată aşa de Fred, era un ciobănesc australian gri-cenuşiu care îi însoţise pe membrii familiei Blake încă de la sosirea lor în Franţa. Un dar de bun-venit ca să-i distreze pe copii, să le cumpere ieftin iertarea, să-i facă să uite dezrădăcinarea, trei motive pentru a o determina pe Maggie să adopte chestia aia mică, păroasă şi cu urechile ciulite. Datorită uimitoarei sale discreţii, căţeaua nu întâmpinase nicio dificultate în a se face acceptată. Nu lătra niciodată, se hrănea cu gingăşie, cel mai adesea noaptea, şi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului dormind, de obicei în pivniţă sau în spălătorie.

O dată pe zi se credea că a murit şi, în restul timpului, că a dispărut.

Malavita ducea o viaţă de pisică şi nimeni nu avea nimic de comentat. Warren, aşa cum se aşteptase, a sfârşit prin a o descoperi în pivniţă, între un cazan pus pe starea de veghe şi o maşină de spălat nou-nouţă. Animalul, asemenea celorlalţi, îşi găsise locul şi adormise.

Modul de viaţă ă la frangaise nu eliminase ritualul micului dejun. Fred se trezea devreme pentru a-şi vedea copiii plecând cu burta plină, pentru a le da binecuvântarea şi, la nevoie, mai mulţi bani de buzunar şi un preţios sfat de viaţă. De îndată ce îi vedea ieşiţi pe uşă, se culca iar cu conştiinţa împăcată. La cei aproape cincizeci de ani ai săi, Frederick Blake nu trebuise niciodată să-şi înceapă zilele înainte de prânz şi putea să numere pe degetele de la o singură mână dimineţile în care nu-şi respectase tabietul. Cel mai rău fusese la înmormântarea lui Jimmy, un tovarăş de arme de la începutul carierei, faţă de care nimeni nu ar fi îndrăznit să arate lipsă de respect, chiar şi post-mortem. Nenorocitul nu găsise nimic mai bun de făcut decât să fie îngropat la două ore de mers cu maşina de Newark, iar ceremonia fusese programată la ora zece; o zi groaznică de la început până la sfârşit.

— Fără cereale, fără pâine prăjită, fără peanut butter, vă mulţumiţi cu ce am găsit azi-dimineaţă la brutărie: brioşe cu mere. Voi merge la cumpărături după-amiază, aşa că scutiţi-mă de reclamaţii, spuse Maggie.

— E perfect, mamă, spuse Belle.

Warren luă o brioşă cu un aer nemulţumit.

— Ar putea să-mi explice cineva de ce francezii, renumiţi pentru produsele lor de patiserie, nu au inventat donut? Nu este ceva complicat, e o brioşă cu o gaură.

Pe jumătate adormit şi deja exasperat de ziua ce se anunţa. Pred întrebă dacă nu cumva gaura în chestiune ar aduce un surplus de gust.

— Au început să le placă cookies, spuse Belle. Am mâncat şi erau bune.

— Numeşti asta cookies?

— Am să fac duminică donuts şi cookies, spuse Maggie împăciuitoare.

— Ştiţi unde este şcoala? întrebă Fred ca să se intereseze de programul zilnic care îi scăpa mereu.

— Le-am făcut o schiţă.

— Mergi cu ei.

— O să ne descurcăm, mamă, spuse Warren. O să ajungem mai repede fără schiţă. E ca şi cum ai avea un radar în cap: e de ajuns să te afli cu ghiozdanul în spate pe orice stradă din lume şi o voce interioară te pune în gardă: „Nu o lua pe acolo, ia-o pe aici” şi întâlneşti tot mai multe siluete cu ghiozdane în spate mergând în aceeaşi direcţie, precipitându-se toate către un soi de intrare obscură. Este o lege fizică.

— Dacă ai putea să fii la fel de motivat şi la lecţii! spuse Maggie.

A fost semnalul de plecare. Se îmbrăţişară cu toţii, îşi dădură întâlnire la sfârşitul după-amiezii şi această primă zi putea să înceapă. Fiecare, din diverse motive, se abţinu să pună miile de întrebări care îi stăteau pe limbă şi acceptă situaţia ca şi cum ar fi avut o oarece coerenţă.

Maggie şi Fred se treziră singuri în bucătăria în care se făcuse brusc linişte.

— Ce vei face azi? întrebă el.

— Ca de obicei. Am să fac turul oraşului, am să vizitez ceea ce este demn de a fi vizitat, am să reperez magazinele. Mă întorc pe la şase seara, cu cumpărăturile făcute. Tu?

— O, eu…

Îndărătul acestui O, eu… ea auzi o litanie tăcută, fraze pe care le cunoştea pe dinafară fără ca el să trebuiască vreodată să le rostească: O, eu am să-mi petrec ziua întrebându-mă ce naiba caut aici şi pe urmă, ca de obicei, am să mă prefac. Problema este că nu prea ştiu a ce o să mă prefac.

— Încearcă să nu zaci toată ziua în halat.

— Din cauza vecinilor?

— Nu, pentru moral.

Moralul este bun, Maggie, numai că eu sunt puţin defazat, totdeauna am nevoie de mai mult timp pentru a mă adapta decât tine.

— Ce spunem dacă ne întâlnim cu vecinii?

— Nu ştiu. Până una, alta, zâmbeşte-le, găsim noi ceva în două-trei zile.

— Quintiliani a insistat să nu pomenim niciodată de Cagnes. Trebuie să

spunem că venim de la Menton: le-a explicat asta limpede copiilor.

— Ca şi când idiotul acela ar mai fi trebuit să o spună.

Ca să scape de o discuţie neplăcută, Maggie urcă să se schimbe, iar Fred strânse masa ca să fie cu conştiinţa împăcată. Pe fereastră descoperi grădina la lumina zilei, o peluză bine întreţinută în ciuda câtorva frunze de arţar căzute, o bancă verde din metal, o alee cu pietriş, un hangar ce adăpostea un grătar abandonat. Îşi aminti de vizita sa nocturnă pe terasă şi de ambianţa bizară, mai degrabă plăcută, pe care o simţise. Trebuia să o revadă în plină zi, după ce termină cu afacerile. De altfel, toate acestea încetaseră de multă vreme.

Era martie: ziua se anunţa călduţă şi luminoasă. Maggie ezită o clipă înainte de a se îmbrăca adecvat pentru prima ei ieşire în oraş. Oacheşă, cu piele mată, ochi negri, se îmbrăca cel mai adesea în nuanţe de brun şi ocru; alese un pantalon bej, un tricou gri cu mâneci lungi şi un pulover de bumbac. Coborî scara, cu un rucsăcel în spate pus în bandulieră, îşi căută soţul din priviri, aruncă un „Pe diseară!” la care nu i se răspunse şi ieşi.

Fred ieşi pe veranda deja scăldată de soare şi simţi un delicat miros de licheni şi de lemn uscat: o grămadă de buturugi abandonate de foştii proprietari. Storurile de la uşa mare de sticlă trasau dungi fine, paralele, de-a lungul încăperii. Fred văzu în asta o rafală divină şi se distră transformându-şi trupul în ţintă. Camera, protejată, dar dând spre grădină, se învecina cu cei patruzeci de metri pătraţi, care includeau şi dependinţele, ai casei.

Se îndreptă spre colţul unde era debaraua şi începu să arunce vechiturile care îl incomodau pentru a avea mai mult spaţiu şi mai multă lumină. Deschise uşa dublă din sticlă şi aruncă direct pe pietriş amintirile uitate ale unei familii necunoscute: un televizor vechi, veselă şi obiecte din aramă, cărţi de telefon murdare, un cadru de bicicletă fără roţi şi o sumedenie de alte obiecte. Fred era fericit să scape de toate vechiturile şi de fiecare dată când arunca cât mai departe unul din obiecte scotea câte un Ruhbish sau Junk. În final, puse mâna pe un mic pachet gri-verzui, pregătindu-se să-l arunce ca un discobol.

Deodată, curios să vadă ce este înăuntru, îl aşeză pe masa de ping-pong, trase cum putu de cele două fermoare ruginite şi ridică capacul.

Metal negru. Clape de sidef. Tastatură europeană.

Car ce putea reveni automat. Maşina avea un nume: Brother 900, model 1964.

Pentru prima oară în viaţă, Frederick Blake ţinea în mâini o maşină de scris. O cântări aşa cum făcuse cu copiii lui la naştere. O răsuci şi îi observă marginile, unghiurile mecanismelor aflate la vedere: era perimată, dar de o rară complexitate, plină de pistoane, rotiţe şi fierărie meşteşugită. Apăsă pe tastele „r", „t", „y", „u", mângâind apoi cadrul de metal. Cu mâna pe bobină, încercă să desfacă panglica, apoi căută să detecteze un iz de cerneală, fără să reuşească însă. Apăsă şi tastă „n", apoi şi pe celelalte. Din ce în ce mai repede, până când ciocănelele se încălecară. Excitat, le desfăcu, apoi îşi aşeză şase

degete pe clape, la întâmplare şi, stând în picioare, în lumina de rouă a terasei, cu halatul desfăcut şi ochii închişi, se simţi cuprins de o emoţie stranie.

Ca să-şi păstreze un loc în curtea şcolii, în mijlocul privirilor intrigate de prezenţa lor, Belle şi Warren sporovăiau în limba engleză, insistând pe accentul din Newark. Stăpânirea limbii franceze nu le mai punea probleme: după şase ani, se exprimau cu mai multă uşurinţă decât părinţii lor şi înlocuiau anumite expresii ale limbii lor natale cu unele specific franţuzeşti. Totuşi, în împrejurări excepţionale, cum era acea dimineaţă, aveau nevoie să-şi regăsească intimitatea limbajului, o modalitate pentru ei de a-şi repieta povestea şi de a nu uita de unde veneau. Se duseseră la ora opt în biroul doamnei Arnaud, consilier de educaţie la Colegiul Jules Valles, care îi rugase să aştepte în curte o clipă pentru a-i prezenta dirigintelui. Belle şi Warren ajunseseră aici spre sfârşitul celui de al doilea trimestru, când soarta fiecărui elev era pecetluită. Cel de al treilea trimestru le folosea pentru a pregăti anul următor: ea bacalaureatul, el intrarea în clasa a X-a. În pofida evenimentelor din viaţa familiei Blake, Belle se menţinuse la acelaşi nivel ca în primii săi ani la Montgomery Academy High School din Newark. Încă din copilărie îşi dăduse seama că trupul şi spiritul trebuie să se îmbogăţească unul pe celălalt, să facă schimb de energie, să lucreze sincron. La cursuri, interesată de tot, nu neglija nicio materie, şi niciun profesor din lume, nici chiar părinţii săi, nu ar fi bănuit principala sa motivaţie: să devină mai frumoasă. În ceea ce îl privea, Warren învăţase franceza aşa cum memorezi o melodie, fără să gândeşti, chiar fără să vrei. Efectele psihologice provocate de dezrădăcinare îl obligaseră totuşi să repete o clasă şi să frecventeze psihopediatrii cărora le ascundea adevăratele motive ale fugii lor din Statele Unite. Azi nu mai avea sechele, dar le spunea întotdeauna părinţilor săi că nu meritase acest exil. Ca toţi copiii cărora li se cere mult, se maturizase mai repede decât alţii şi intrase deja în posesia câtorva principii de viaţă de la care părea că nu trebuia să se abată. În spatele valorilor pe care le păstra ca pe o moştenire de preţ a castei sale, se ascundea solemnitatea altor vremuri în care simţul onoarei şi al afacerilor se amestecau.

Un grup de fete din clasa lui Belle, curioase, se apropiară ca să facă cunoştinţă. Domnul Mangin, profesorul lor de istorie şi de geografie, îi căută şi o salută pe domnişoara Belle Blake cu o intonaţie ceremonioasă în glas.

Belle se despărţi de fratele său urându-i noroc printr-un gest de neînţeles pentru cine nu era născut la sud de Manhattan. Doamna Arnaud îl anunţă pe Warren că nu avea ore înainte de ora nouă şi îi ceru să meargă să aştepte în sala de studiu. Warren preferă să rătăcească prin şcoală ca să repereze locurile şi să delimiteze limitele închisorii sale.

Intră în clădirea principală a liceului, un bloc circular numit „Margareta”, care avea în centru un hol ca un stup, unde învăţau elevii din ciclul al doilea, cărora li se dădea voie să fumeze, să piardă timpul în afara sălilor de studiu, să lipească afişe şi să organizeze adunări generale – ucenicia vârstei adulte.

Warren se trezi singur în faţa unui aparat de băuturi calde şi a unui panou mare care cerea concursul tuturor pentru tradiţionala sărbătoare a şcolii, programată pentru 21 iunie. Străbătu culoarele, deschise câteva uşi, ocoli grupurile de adulţi, ajunse la o sală de gimnastică unde se antrena o echipă de baschet pe care o privi o clipă, intrigat, ca întotdeauna, de lipsa de coordonare a francezilor. Una dintre cele mai frumoase şi ultime amintiri americane nu era oare meciul dintre Chicago Bulls şi Knicks, de la New York, unde îl văzuse cu ochii lui zburând de la un panou la celălalt pe Michael Jordan în persoană, legendă vie? Un motiv suficient ca să-ţi regreţi patria o viaţă întreagă.

O mână pusă pe umărul lui îl trezi din reverie. Nu era un supraveghetor sau un profesor însărcinat să-l pună la punct, ci un elev mai înalt cu un cap decât el, însoţit de doi colegi ce înotau în treninguri prea largi. Warren semăna cu tatăl său, genul de brunet scund şi slab de la care mai moştenise şi o gestică ponderată, o economie înnăscută a mişcărilor. În privirea sa deja fixă, imobilă, cea a contemplativului, poate, cel pentru care reacţia nu este primul răspuns la acţiune, se citea gravitate. Sora lui îl asigurase că la maturitate va fi frumos, grizonant, expresiv, dar că până atunci va trebui să merite acel chip.

— Tu eşti americanul?

Warren îndepărtă mâna celui pe care îl consideră pe drept cuvânt şeful, ca şi când ar fi alungat o muscă. Ceilalţi doi, pe post de aghiotanţi, aşteptau prudenţi urmarea. În ciuda vârstei sale, Warren cunoştea bine această intonaţie, ordinul nesigur, invocarea autorităţii pentru a testa limitele. După prima clipă de surpriză, americanul ezită să răspundă. De altfel, nu era decât o întrebare şi puţin conta ce voiau cei trei, pentru că nu apăruseră din întâmplare. De ce eu? se întrebă el. Cum îl dibuiseră atât de repede? De ce, în mai puţin de o jumătate de oră, atrăsese asupra lui începutul unei ameninţări stupide care, încurajată de tăcerea lui, urma să se materializeze rapid? Avea răspunsul, un răspuns ce putea să-l facă să iasă din copilărie.

— Ce vreţi?

— Eşti american. Eşti bogat.

— Terminaţi cu prostiile şi spuneţi-mi ce afaceri învârtiţi.

— Ce sunt părinţii tăi?

— Ce importanţă are? Care-i şmecheria voastră?

Racketi? Operaţiuni disparate sau crime? Câţi sunteţi: trei, şase, douăzeci? în ce reinvestiţi?

— ...?

— Organizare zero. Eram sigur.

Niciunul din cei trei nu pricepu o iotă şi nici de unde îi venea acest aplomb. Şeful se simţi insultat, privi în jur, îl trase pe Warren la capătul unui culoar ce ducea spre cantină şi îl îmbrânci atât de tare că îl trânti la baza peretelui.

— Ia, nu-ţi mai bate joc de mine, tu, ăsta nou!

Şi cei trei îşi uniră puterile ca să-l reducă la tăcere cu lovituri de genunchi în coaste şi pumni lansaţi la întâmplare spre faţă. Unul dintre ei sfârşi prin a i se aşeza pe genunchi, îi scotoci prin buzunare şi îi găsi bancnota de zece euro. Warren, cu răsuflarea tăiată, aprins la faţă, văzu cum i se cere pentru a doua zi aceeaşi sumă, ca un drept de intrare în Colegiul Jules Valles. Stăpânindu-şi lacrimile, le promise să nu-i uite.

Warren nu uita niciodată.

Chololng-sur-Avre, înconjurat de poieni mărginite de garduri vii şi de copaci, este o veche fortăreaţă medievală. A cunoscut apogeul la sfârşitul Războiului de o sută de ani. Ia începutul secolului al XVI-lea, iar astăzi are şapte mii de locuitori. Casele sale cu structură de lemn expusă vederii, vilele sale din secolul al XVIII-lea, străduţele traversate de canale fac din Cholong-sur-Avre un ansamblu arhitectural impecabil conservat.

Maggie deschise dicţionarul de buzunar la cuvântul „structură” şi îşi făcu o idee despre ceea ce însemna mergând de-a lungul străzii Gustave-Roger: majoritatea caselor, cu armătură din grinzi expuse vederii, nu semănau cu nimic din ceea ce văzuse şi păstrase în amintire.

Căutând drumul spre centrul oraşului – Cholong avea forma unui pentagon delimitat de patru bulevarde şi o autostradă – Maggie străbătu mai multe străzi construite după acelaşi principiu: o perspectivă pe care ştiu să o aprecieze. Aruncând o privire asupra ghidului, reuşi să ajungă, fără să o fi căutat cu adevărat, în Piaţa Liberation, inima oraşului Cholong, piaţa din faţa bisericii disproporţionate faţă de străduţele înguste. Două restaurante, mai multe cafenele, o brutărie, o agenţie de turism, o editură şi câteva clădiri specifice mărgineau enorma piaţă dreptunghiulară care, cu excepţia zilelor de târg, servea ca loc de parcare. După ce cumpără ziarele locale, Maggie se instală pe terasa Cafenelei Le Roland Fresnel, unde comandă un espresso dublu cu puţină apă. Închise ochii o clipă şi oftă, gata să savureze acest rar moment de singurătate. Dacă, în ordinea priorităţilor sale, privilegia momentele petrecute în familie, imediat după ele veneau cele petrecute în singurătate. Cu ceaşca de cafea în mână, frunzări La Depeche de Cholong, apoi Le Reveil normand, ediţia Eure, un alt fel de a face cunoştinţă cu noul său loc de viaţă. Pe prima pagină din La Depeche era fotografia unui domn de şaizeci şi cinci de ani, născut în Cholong, fost campion regional de semifond, care participa la Campionatele Mondiale de seniori din Australia.

Maggie, amuzată de personaj, citi articolul pe sărite, dar reuşi să înţeleagă esenţialul: un bărbat pe care pasiunea sa îl făcuse să alerge o viaţă întreagă îşi vedea visele împlinite aproape de sfârşitul carierei. În adolescenţă, domnul Christian Mounier fusese un alergător onorabil.

Aproape de retragerea din viaţa sportivă devenise un campion de nivel internaţional care concura la celălalt capăt al lumii. Maggie se întrebă dacă viaţa îi oferea un astfel de sprijin sau o şansă cât de mică de a se împlini în

pragul bătrâneţii. Se distră crezând asta doar cât întoarse pagina. Urmau o rubrică lungă de fapt divers, inventarul delictelor locale, printre care şi agresarea unui garajist, mai multe furturi într-o parcelă vecină, una sau două scene de menaj dramatizate şi câteva consideraţii delirante. Maggie nu înţelegea întotdeauna detaliile şi se întreba de ce redactorii ţineau să ocupe cea mai bună parte din ziar cu cele mai triste şi banale mizerii cotidiene. Găsi mai multe răspunsuri: violenţa din apropiere este cea care interesează cel mai mult cititorul, care adoră să se indigneze sau să se sperie. Sau cititorului îi place să creadă că oraşul său nu este un loc plictisitor şi că aici se petrec tot atâtea lucruri ca şi în altă parte. Ori omul de la ţară constată pe zi ce trece că se confruntă cu inconvenientele unei metropole fără să profite de avantajele ei. Mai exista o ultimă ipoteză, cea mai tristă, eternul poncif: Nimic nu este mai pasionant decât nefericirea celorlalţi.

La Newark, nu citea niciodată presa locală sau naţională. Să deschidă un ziar însemna o sfidare căreia nu-i răspundea niciodată: se temea prea mult de ceea ce ar fi putut să o rănească ori de a vedea o figură cunoscută, de a citi nume cunoscute. Bântuită de amintirea fostei sale vieţi, răsfoi nervos ziarele, se opri la buletinul meteo şi la manifestările locale, târguri, vânzări de lucruri vechi, o mică expoziţie de pictură în sala de festivităţi şi goli dintr-o înghiţitură paharul cu apă. Acum o stăpânea un sentiment de opresiune, intensificat şi de umbra enormă ce întuneca piaţa pe măsură ce soarele îşi urma cursul său spre apus: Biserica Sfânta Cecilia, descrisă ca o bijuterie a artei gotice normande. Lăsând impresia că o ignoră, Maggie se întoarse ca să-i facă faţă.

Maşina de scris Brother 900 era aşezată în mijlocul mesei de ping-pong, care se afla la rândul ei în mijlocul verandei, o geometrie solemnă pusă în scenă de Frederick.

Aşezat în faţa maşinii de scris, cu soarele în spate, introduse în car o foaie de hârtie: cea mai albă suprafaţă pe care o văzuse vreodată. Verifică una câte una clapele de sidef, şterse de praf, spălate cu detergent de vase, strălucitoare. Izbutise chiar să umezească pangUca uscată ca un pai, ţinând-o deasupra unei oale cu apă clocotită. Gata să stabilească un contact, se vedea singur în faţa acestei maşinării, el care niciodată nu deschisese vreo carte, care se exprima direct şi fără înfloriturişi care, toată viaţa sa, nu scrisese decât adrese pe cutiile de chibrituri. Maşinăria asta îmi permite să spun tot f se întrebă el fără să-şi ia privirea de la clape.

Fred nu avusese niciodată un interlocutor pe măsură.

Minciuna ajunge deja în urechea celui care ascultă, gândea el. Dorinţa de a face cunoscut adevărul său nu-i dăduse pace de când se terminase procesul care îl obligase să fugă în Europa. Nici psihiatrii, nici prietenii pierduţi.

niciunul din toţi tipii bine intenţionaţi nu încercaseră să înţeleagă mărturisirea lui: fusese considerat un monstru şi nimeni nu se putuse împiedica să nu-l judece. Maşina de scris nu ar face nicio triere, ar lua totul, la grămadă,

ceea ce este de nemărturisit şi de nespus, ceea ce este nedrept şi odios, căci toate întâmplările erau adevărate, asta era incredibil, calupurile de adevăr pe care nu le dorea nimeni erau toate autentice. Dacă un cuvânt cheamă un altul, trebuia să le spună pe toate, fără să i se sugereze vreunul. Fără să i se interzică niciunul.

La început a fost cuvântul, i se spusese cu multă vreme în urmă. Patruzeci de ani mai târziu, întâmplarea îi dădea ocazia să verifice asta. Cu siguranţă că la început a fost un cuvânt, unul singur; toate celelalte au venit după el.

Ridică indexul drept şi apăsă pe un „g" albastru-deschis, vizibil, apoi pe „i", căută cu privirea tastă „o", apoi cea cu „v", apoi, devenind mai îndrăzneţ, izbuti să scrie „a" cu inelarul stâng, apoi apăsă cu două degete de două ori la rând pe „n" şi sfârşi cu indexul pe „i". Citi ce scrisese, fericit că nu greşise.

giovanni

Cei doi copii ai familiei Blake primiseră permisiunea să-şi mănânce gustarea împreună. Belle îşi căută fratele şi sfârşi prin a-l găsi în partea acoperită a curţii, în mijlocul noilor colegi de clasă. S-ar fi zis că Warren li se prezentă; Într-adevăr, le punea întrebări.

— Mi-e foame, spuse ea.

Îşi urmă sora până la o masă unde îi aşteptau două farfurii pline cu tot felul de legume. Sala de mese a cantinei semăna foarte bine cu cea din Cagnes şi nu le inspiră niciun comentariu.

— Nu suntem atât de departe de casă, am putea să mergem să mâncăm acolo, spuse el.

— Unde mama, cu capul în frigider, o să se întrebe ce să ne facă de halit şi tata, în pijama, în faţa televizorului?

Nu mă atrage deloc.

Warren începu să mănânce cu ceea ce îi plăcea mai mult, castraveţii, iar Belle, cu ceea ce îi plăcea mai puţin: sfecla. Observă o urmă albăstrie sub arcada fratelui ei.

— Ce ai la ochi?

— O, nimic, am vrut să mă dau mare pe terenul de baschet. Cum sunt colegii tăi?

— Fetele, mai degrabă cool, băieţii, nu-mi dau seama.

A trebuit să mă prezint, am...

Dar „Warren nu mai auzi urmarea, adâncindu-se în gândurile care nu-i mai dădeau pace de când fusese agresat. În scurt timp, se interesase, revăzuse informaţiile, nu numai despre cei care îi ceruseră bani, dar şi despre toţi ceilalţi care i-ar fi fost de folos pentru a transforma prădătorul în pradă, călăul în victimă, aşa cum văzuse că o făcuseră atâţia alţii înaintea lui: unchi, verişori, cei din familia lui aveau asta în sânge. Îşi petrecuse restul dimineţii punându-şi întrebări anodine despre unii şi alţii. Cine era ăsta? Cum se numea ăla? Cine

este fratele cui? Pe urmă căutase să facă cunoştinţă cu unii, smulgându-le răspunsuri fără voia lor. Luase chiar notiţe ca să nu uite niciun element al ecuaţiei. Încet-încet, detaliile arborescente începuseră să capete sens, pentru el şi numai pentru el.

Cel care şchiopătează are un tată mecanic care lucrează la garajul tatălui celui dintr-a IX-a C care va fi exmatriculat. Căpitanul echipei de baschet este în stare de orice numai să obţină o notă bună la mate, e prieten cu tipul înalt dintr-a XI-a A care este îndrăgostit de şefa clasei. Şefa clasei este cea mai bună prietenă a surorii nenorocitului care mi-a luat bancnota de zece euro, iar acolitul lui se teme grozav de proful de lucru manual, care este însurat cu fata patronului firmei unde lucrează tatăl lui. Cei patru tipi dintr-a XII-a B care circulă în grup sunt organizatorii serbării de sfârşit de an, au nevoie de boxele celui care şchiopătează, cel mai mic este bun la mate şi este duşmanul de moarte al cretinului care m-a bătut.

Problema părea să fie rezolvată, cel puţin în logica ei, înainte de desert. Timp în care Belle continuase să-i facă confidenţe.

Tot pe terasă, adâncită în studiul ghidului, Maggie comandă o a doua cafea.

Spaţiul de deasupra intrării este împodobit cu scene din viaţa Fecioarei şi a martiriului Sfintei Cecilia, care a fost decapitată la Roma în anul 232. Porţile grele din lemn sculptat înfăţişează cele patru anotimpuri şi muncile câmpului. Deasupra porticului este un turn cu o coroană dublă piramidală.

Ar fi fost de ajuns să se ridice şi să se îndrepte spre biserica a cărei descriere completă o ştia deja, să ajungă în faţa altarului, să-l înfrunte pe Hristos răstignit pe cruce, să-i vorbească, să se reculeagă, să se roage, toate lucrurile pe care le făcea înainte de a-l întâlni pe Frederick, pe vremea în care se numea Giovanni. După ce şi-a unit viaţa cu el, nu a mai fost nevoie să-şi ridice privirea spre un crucifix sau să se apropie de vreun loc sfânt. Sărutându-l pe gură pe Giovanni, a scuipat pe Hristos. Spunând „da” bărbatului vieţii sale, îşi insultase Dumnezeul, iar Dumnezeul său era recunoscut că nu uită nimic şi că îi place să i se plătească greşelile.

„Ştii, Giovanni, vara, când este foarte cald, îmi place să dorm învelită cu o păturică, îi spunea ea deseori. Credem că nu avem nevoie de ea, dar nu ne putem lipsi de ea, ne protejează pe timpul nopţii. Ei bine, credinţa în Dumnezeu era pentru mine această păturică. Iar tu m-ai lipsit de ea.”

Douăzeci de ani mai târziu, dorinţa de a dialoga şi de a negocia cu Dumnezeu se manifesta tot mai rar. Nu ştia prea bine dacă se schimbase ea sau Cel de Sus. Pe termen lung, sfârşise prin a nu mai avea nevoie de păturica ei.

În garajul de beton de lângă stadion, doamna Barbet, profesorul de educaţie fizică al clasei lui Belle, căuta prin vestiar ceva cu care să o îmbrace pe fata cea nouă.

— Nu mi s-a spus că trebuia să-mi aduc echipamentul de gimnastică.

— N-aveai de unde să ştii. Uite, încearcă asta.

Un şort bleumarin bărbătesc pe care Belle îl ajusta înnodând strâns cordonul. Îşi păstră bascheţii, acelaşi model de pantofi sport pe care îl purta deja la Newark, şi îmbrăcă un tricou galben ca lămâia, numărul 4.

— Îmi vine până la genunchi...

— Nu am unul mai mic.

În ciuda eforturilor sale, Belle nu putu să împiedice sutienul său roşu să se vadă de sub bretelele tricoului.

Ezită să se alăture celorlalte.

— Suntem între fete, spuse doamna Barbet fără să mai dea importanţă problemei.

Belle o urmă pe terenul de baschet, unde elevele se antrenau deja, nerăbdătoare să vadă cum joacă o americancă. I s-a dat mingea, a bătut-o de două sau de trei ori, aşa cum văzuse că se procedează, apoi pasă uneia dintre cele mai apropiate coechipiere. Belle nu fusese atrasă niciodată de sport şi abia dacă ştia regulile baschetului.

Atunci de unde îi veneau graţia de campioană, uşurinţa de a se descurca în situaţii neprevăzute, înclinaţia naturală pentru gesturi încă necunoscute? Dezinvoltura de a-şi însuşi haine care nu i se potriveau pentru a le folosi în favoarea ei? Naturaleţea care pentru altcineva ar fi presupus atât efort? Prost îmbrăcată, la limita ridicolului, Belle era superbă pe teren.

Cei patru jucători de tenis, de la o oarecare distanţă, nu se înşelau. Îşi întrerupseseră meciul ca să vină să se urce pe grilaj şi să urmărească sutienul roşu ce tresălta inocent la fiecare mişcare a lui Belle.

La ora patru după-amiaza, nu se mai punea problema ca Frederick să-şi lase halatul de casă. Nu era numai simbolul resemnării sale, ci nouă sa ţinută de lucru. De acum înainte, avea tot dreptul să se arate în toată nevinovăţia sa, şleampăt, neras, târşindu-şi papucii toată ziua şi să-şi permită o sumedenie de alte abateri ce urmau să fie descoperite. Făcu câţiva paşi prin grădină de parcă ar fi fost Regele-Soare, se lăsă ghidat de zgomotul unei foarfeci de grădină din spatele gardului viu dinspre vecin şi zări silueta acestuia tăind trandafirii. Şi-au strâns mâna pe deasupra gardului şi s-au studiat o clipă din priviri.

— Trebuie să ai grijă mereu de trandafiri, spuse bărbatul ca să umple tăcerea ce se instala.

— Suntem americani şi ne-am mutat ieri, spuse Frederick, care nu ştiu ce altceva să zică.

— ...Americani?

— Este o veste bună sau una rea?

— Aţi ales Franţa?

— Familia mea şi cu mine călătorim mult din cauza meseriei mele.

Iată unde voia să ajungă Frederick încă de la început: se aventurase în

grădină cu singurul scop de a pronunţa un cuvânt, unul singur. De când descoperise maşina de scris Brother 900, era nerăbdător să prezinte lumii noul personaj Frederick Blake.

— Care este meseria dumneavoastră?

— Sunt scriitor.

— ...Scriitor?

A doua întrebare a fost şi mai delicioasă.

— E pasionant să fii scriitor... Mai curând romane?

Fred anticipase întrebarea:

— O, nu, poate mai târziu, pentru moment scriu lucrări istorice. Mi s-a comandat o carte despre debarcare, ăsta-i motivul pentru care mă aflu aici.

Tot vorbind, se întoarse cam trei sferturi, sprijinindu-şi cotul de un stâlp, cu privirea fals umilă, îmbătat de rolul care, pe măsură ce trecea timpul, îi dădea un statut.

Prezentându-se drept scriitor, lui Frederick Blake i se părea că rezolvase toate problemele. Da, scriitor, asta acoperea toate sensurile, cum de nu se gândise mai devreme?

La Cagnes, bunăoară, sau chiar la Paris? Quintiliani avea să găsească ideea excelentă.

Vecinul îşi căută soţia din priviri pentru a i-l prezentă pe noul vecin scriitor.

— A, debarcarea... Oare vom obosi vreodată să povestim acele zile? Noi, aici, la Cholong, am fost puţin cam departe de teatrul de operaţiuni.

— Cartea va fi un omagiu adus Marinei noastre, spuse Fred ca să scurteze conversaţia. Şi pe urmă, cred, soţia mea şi cu mine vom face un grătar, ca să facem cunoştmţă. Transmiteţi asta celor din cartier.

— Marinei? Credeam că au debarcat numai GI^?

— ...Mi-ar plăcea să povestesc despre toată armata, începând cu flota. Bine, nu uitaţi de grătar, da?

— O să consacraţi desigur un capitol Operaţiunii Overlord?

— ...?

— Se conta cam pe şapte sute de nave de război, nu?

— Într-o vineri ar fi perfect, vinerea viitoare sau peste două săptămâni, contez pe dumneavoastră.

Îndreptându-se către verandă, Fred începu să regrete că nu scria romane.

Pe la cinci după-amiaza, la terminarea orelor, Warren tot nu regreta pierderea banilor de buzunar. Cei zece euro i-ar fi folosit la... la ce în definitiv? Să mestece chewing-gum, să frunzărească Gamefight, revista războinicilor de pe internet, să meargă la un film american plin de fuck fuck fuck în dialoguri şi la mai ce? Convertiţi în mici plăceri, aceşti zece euro însemnau puţin, admise el.

În schimb, aceeaşi sumă însemna o avere prin umilinţa îndurată, prin demnitatea pierdută, prin durere. Ieşind pe poartă de fier, Warren se amestecă cu diferitele grupuri, recunoscu anumite chipuri, fu prezentat altora, strânse câteva mâini, încheie câteva înţelegeri cu cei „mari” dintr-a XII-a, mai ales cu cei din echipa de fotbal care deveniseră mândria comunei de la victoria din finala regională.

Note:

Infanterist american – Gouvemement Issue (n. tr.).

Dă-le ce le lipseşte cel mai mult.

Warren, la cei paisprezece ani ai săi, reţinuse lecţia celor mai mari. În loc de celebra frază a lui Arhimede: „Daţi-mi un punct fix şi un levier şi voi ridica lumea”, prefera varianta strămoşilor săi: „Daţi-mi un bacşiş şi un Colt şi voi deveni stăpânul lumii.” Era numai o chestiune de timp şi de organizare. Să mimezi complementaritatea.

să inventezi o sinergie, era de ajuns să ştii să asculţi, să descoperi limitele fiecăruia, să intuieşti lipsurile şi să evaluezi preţul care trebuia plătit pentru a-i copleşi. Cu cât bazele edificiului său vor fi mai solide, cu atât va câştiga mai repede puterea. Piramida urma să se construiască de la sine şi să-l înalţe până la cer.

Pentru moment, venise vremea să-i momească, biciul venea după. Majoritatea elevilor ieşiseră, unii se îndreptau încet spre cafenea, câţiva rămăseseră pe loc şi aşteptau să iasă cei de la ora şase. Iar printre ei, un cerc format din şapte băieţi strânşi în jurul lui Warren.

Părinţii lui nu-i puteau plăti meditaţii: cel mai înalt dintre ei avea nevoie de o notă bună la mate ca să nu rămână corigent. Cel mai robust, extremă dreaptă în echipa de rugby, era gata să facă orice pentru a deveni prietenul fratelui Letiţiei, aflat în dreapta lui Warren. Fratele în chestiune ar fi dat orice ca să aibă autograful lui Paolo Rossi, idolul său, pe care îl avea Simon dintr-a XI-a B, care l-ar fi dat bucuros ca să se răzbune pe cel pe care Warren îl alesese drept noua lui ţintă. Un altul, considerat ciudatul liceului, blajin în general, dar pe care avea uneori accese de violenţă, ar fi dat tot ce avea ca să facă parte dintr-un grup, oricare ar fi fost acesta, să se simtă admis într-o bandă, să conjure soarta eternului respins, iar Warren îi dădea această posibilitate. Ultimii doi se alăturaseră echipei din motive pe care nu voiseră să i le dezvăluie lui Warren, care nu-şi dorea să le ştie.

Cel din echipa de rugby ştia unde au obiceiul să se întâlnească cei trei atacatori după ore, o grădină publică pe care o considerau teritoriul lor şi al cărei acces îl controlau. Nici zece minute mai târziu, cei trei puşti zăceau pe jos, unul dintre ei vomitase, un altul se răsucea de durere, iar şeful, îngenuncheat, hohotea ca un copilaş. Warren le-a cerut o sută de euro pentru a doua zi, la ora opt. Terorizaţi de ideea de a-şi atrage iar mânia lui, îi mulţumiseră cu ochii în pământ. Warren ştia că cei trei vor deveni gorilele lui

cele mai devotate dacă asta le-ar fi cerut. Trebuia să lase această portiţă de ieşire duşmanilor care îi deveneau vasali.

Dacă în seara aceea nu ar fi reuşit să constituie primul strat al organizaţiei sale, Warren s-ar fi descurcat singur în faţa celor trei tipi, înarmat cu o bâtă de baseball. Celor care ar fi încercat să se pună de-a curmezişul le-ar fi răspuns că viaţa nu-i permitea altă alegere.

Maggie intră într-un supermarket de pe bulevardul Gării, luă un coş roşu şi căută din priviri raionul de semipreparate. Decât să apeleze pentru cei din familia sa la mâncărurile obişnuite, fu ispitită de şniţele cu smântână şi ciuperci. Spre deosebire de Frederick, Maggie făcea parte dintre cei care la Roma se comportă ca romanii.

Aşa cum procedase cu arhitectură şi presa locale, se simţea gata să exploreze bucătăria regională cu riscul de a înfrunta privirile crunte ale soţului şi copiilor când se aşezau la masă. Din reflex, trecu în revistă raionul de paşte, spaghete numerele 5 şi 7, tagliatelle' verzi, pennes^ şi numeroase altele în formă de cochilii sau răsucite, a căror utilitate nu o înţelesese niciodată. Simţindu-se vinovată, luă un pachet de spaghete şi o cutie de roşii decojite, pentru cazul în care ar fi primit plângeri amare din partea bărbaţilor. Înainte de a se îndrepta spre casă, întrebă o vânzătoare unde este raionul cu unt de arahide.

— ...de ce?

— Unt de arahide. Iertaţi-mi pronunţia.

Note:

' Paste alimentare în formă de cureluşe subţiri (n. tr.).

^ Paste alimentare striate şi tăiate oblic (n. tr.).

Tânăra femeie îl chemă pe responsabil care se plantă în faţa lui Maggie în halatul său albastru.

— Unt de arahide, repetă ea. Peanut butter.

— Am înţeles.

Ca în fiecare dimineaţă, bărbatul se trezise la şase ca să ia în primire marfa şi să o depoziteze. Apoi înregistrase ora la care veniseră angajaţii, îşi motivase subalternii şi primise primii clienţi. După-amiază se întâlnise cu doi angrosişti şi îşi vizitase bancherul. Între patru şi şase, aranjase el însuşi raionul de biscuiţi şi de ciocolată, notase produsele care lipseau, lucru ce nu se făcuse. O zi fără niciun incident până când o necunoscută venise să-i ceară un produs pe care nu-l avea.

— Puneţi-vă în locul meu: nu pot să păstrez în depozit toate produsele bizare care mi se cer. Tequila, surimi^ bucăţi, salvie vidată, mozzarela de bivol, chutney^, unt de arahide sau mai ştiu eu ce. Ca să se strice în depozit?

— Am întrebat doar. Iertaţi-mă.

Maggie se îndepărtă, luând-o spre capătul magazinului, stânjenită de a fi

creat iritare pentru un motiv care nu merita. Untul ăla de arahide nu era o urgenţă, fiul ei avea tot timpul din lume să-şi ungă sandvişurile extravagante, pentru ea era numai o modalitate de a-i face plăcere după o zi de şcoală. Înţelegea foarte bine punctul de vedere al negustorului şi nimic nu o exaspera mai mult decât capriciile alimentare ale turiştilor şi ale tuturor celor care făceau din mâncare fie un motiv de nostalgie, fie reflexul unui şovinism cretin. I se părea neplăcut spectacolul conaţionalilor ei care, vizitând Parisul, se înghesuiau în fast-fooduri, plângându-se că nimic nu seamănă cu haleala cu care se îndopau acasă tot anul.

Note:

1 înlocuitor de crab sau de langustă etc. pe bază de pastă de peşte aromatizată şi colorată (n. tr.).

2 Condiment dulce-acrişor, preparat din fructe, din legume condimentate, marinate în oţet îndulcit (n. tr.).

I se părea o lipsă de respect pentru ţara vizitată, afortiori dacă ar fi vorba, şi era şi cazul ei, şi cea care le dădea azil.

Făcu turul magazinului fără să se mai gândească la asta, îşi umplu coşul şi se opri o clipă la raionul de băuturi.

— Unt de arahide...

— Şi pe urmă se miră de ce un american din cinci este obez.

— Deja Coca...

Vocile se auzeau de undeva din apropiere, în spatele unui raion de unde Maggie luase un bax de bere. Nu se putu stăpâni să nu ciulească urechea la discuţia pe care responsabilul şi cele două cliente o purtau sotto-voce.

— Nu am nimic împotriva lor, dar se cred pretutindeni la ei acasă.

— Au debarcat, fie! Dar de atunci ne-au invadat!

— Ba mai mult, pentru cei de vârsta noastră, era vorba de ciorapi de nailon şi de chewing-gum, dar copiii noştri?

— Al meu se îmbracă la fel ca ei, se distrează că ei, ascultă aceeaşi muzică ca ei.

— Cel mai rău este felul în care mănâncă. Ai mei, degeaba le gătesc ce le place, n-au decât o grijă: să se ridice de la masă ca să o şteargă la McDonald's.

Maggie se simţi rănită. Considerând-o o americancă standard, îi puneau sub semnul întrebării bunăvoinţa şi eforturile de a se integra. Crudă ironie: fusese privată de drepturile sale civile, apoi exilată în ţara unde acestea apăruseră.

— N-au niciun pic de gust, este un lucru ştiut.

— Nişte inculţi. Ştiu, am fost acolo.

— Şi să încercaţi să vă stabiliţi acolo, o să vedeţi cum veţi fi primiţi!

Maggie suferise deja prea mult din cauza privirilor piezişe întâlnite în

cale, a şuşotelilor pe la spate, a ironiei generale de îndată ce îşi făcea apariţia într-un loc public, a zvonurilor celor mai nebune, cu neputinţă de dezminţit.

Cei trei nefericiţi treziseră toate astea fără să vrea. Paradoxal era că, dacă ar fi fost invitată să ia parte la discuţie, Maggie le-ar fi dat în bună parte dreptate.

— Şi vor să fie stăpânii lumii.

Fără să lase să se observe ceva, se îndreptă spre produsele de întreţinere, luă trei sticle de alcool şi o cutie de chibrituri pe care le puse în coş, plăti la casă şi ieşi.

Afară, ultima rază de soare se stingea, făcând ca după-amiaza să se îndrepte spre începutul serii. Personalul se simţea obosit, clienţii se grăbeau într-un etern ritual, nimic mai firesc în această lună martie, spre ora şase, în ambianţa pâcloasă.

Atunci de unde venea mirosul de cauciuc ars ce ajungea la nasul casieriţelor?

O clientă scoase un ţipăt teribil. Responsabilul îşi ridică nasul din registrul de comenzi şi văzu o ciudată perdea de foc legănându-se în faţa vitrinei. Flăcările formaseră deja un zid de netrecut şi se strecurau acum în interiorul magazinului. Clienţii căutau o ieşire de urgenţă.

Casieriţele dispăruseră nu se ştie unde, iar responsabilul, care de multă vreme îşi confunda propria viaţă cu cea a magazinului, nu se mişca, hipnotizat de umbrele roşcate şi aurii ce se legănau în faţa lui.

Pompierii voluntari ai brigăzii din Cholong-sur-Avre nu au mai putut salva din incendiu nici storuri, nici rafturi, nici mărfuri, nimic, doar un coş cu mere Granny puţin stricate.

Belle şi colegele ei de clasă părăsiră liceul după ce clopoţelul sunase ultima dată. Câţiva încăpăţânaţi se agăţau de gard, cu ţigara în gură sau mobilul în mână, ceilalţi se îndepărtau cât mai repede cu putinţă. Merse o bucată de drum cu Estelle şi cu Lâna, apoi îşi continuă drumul singură luând-o pe Bulevardul Marechal Foch fără să ezite asupra itinerarului. Belle făcea parte dintre cei care mergeau cu capul drept şi cu un aer relaxat, convinşi că orizontul va fi întotdeauna mai interesant decât trotuarul. Întreaga sa făptură se exprima până la detalii prin felul acesta de a merge, încrezătoare în ea însăşi şi în ceilalţi. Spre deosebire de fratele său, care va rămâne pentru totdeauna marcat de copilăria şi de rănile lui, ea ştiuse să păstreze un avans faţă de trecut, fără să se lase vreodată prinsă de acesta, chiar în momentele dificile.

Nimeni în afară de ea nu ştia de unde îi vine această putere care deseori le lipseşte celor care şi-au văzut viaţa bulversată aproape în fiecare zi. Şi chiar dacă mai resimţea încă efectele acestui cutremur, statutul de victimă nu o atrăgea defel. În loc să-şi consume energia regretând, şi-o consacra devenirii sale, în ciuda handicapurilor pe care le avea de depăşit. Şi nimeni şi nimic nu

putea să-i stea în cale.

Un R5 vechi gri-metalizat se opri în dreptul ei. Înăuntru, doi tineri încercau să-i atragă atenţia. Erau doi elevi dintr-a XII-a care, chiar în aceeaşi după-amiază, căzuseră pe spate din cauza sutienului roşu al fetei nou-venite şi drept urmare îşi propuseseră să o cunoască, să-i ureze bun-venit, să-i arate oraşul.

— Nu, mulţumesc băieţi...

Continua să meargă spre casă, amuzată de ideea de a fi agăţată chiar din prima zi de şcoală. Nu trebuia să-şi testeze farmecul, acesta funcţiona mereu, chiar de când se născuse. Părinţii ei o botezaseră Belle fără să ştie cât de frumoasă va fi. Atâta redundanţă într-un cuvinţel. Cum să-şi închipuie că în Franţa un asemenea prenume îi va crea probleme? Pe atunci nici Maggie, nici Fred nu ştiau foarte bine unde era Franţa.

— Ohplease,please, miss America!

Atât insistară, încât Belle avu o îndoială în legătură cu stradă pe care trebuia să meargă ca să ajungă acasă.

— Unde locuieşte miss America?

— Rue des Favorites.

— E pe acolo! Urcă, te ducem acasă.

Acceptă şi urcă pe bancheta din spate. Băieţii tăcură brusc, miraţi că ea acceptase până la urmă: anticipaseră un refuz, iar evoluţia situaţiei le închisese gura. Şi dacă fata asta era mai puţin sălbatică decât celelalte, mai îndrăzneaţă? Americanii sunt primii în tot, începând cu moravurile. S-au privit pe furiş şi şi-au permis să viseze.

— Ia spuneţi, băieţi, nu facem cumva un ocol...

În loc să răspundă, i-au pus mii de întrebări în legătură cu viaţa ei de dinainte de a veni la Cholong. Încă şi mai încordaţi decât Belle, încercau să se prefacă, să spună orice, să-şi afişeze complicitatea, să pară bărbaţi; o distra atâta imaturitate. Maşina încetini la marginea pădurii Vignolet, la capătul autostrăzii ce ducea în Bretagne.

— Ne oprim? întrebă ea.

Se înnoptase deja. În locul vrăjelii se instală o tăcere din ce în ce mai suspectă. Belle le ceru încă o dată să o ducă acasă. Băieţii coborâră din maşină şi schimbară câteva cuvinte şoptite. Cu puţin noroc, nu era mare lucru şi totul s-ar desfăşura ca într-un film, sărutarea nou-venitei, câteva mângâieri, de ce nu, şi apoi vezi ce mai urmează. Dacă escapada lua o turnură neplăcută, puteau să facă pe nevinovaţii. Belle se gândea la tot ce o aştepta odată întoarsă acasă: să completeze hârţoagele ca să termine dosarul, să facă sinteza orarului, să-l confrunte cu cel al fratelui ei, să pună etichete pe manuale, să facă o listă cu tot ce îi lipsea, seara părea să se eternizeze. Rămase cu spatele lipit de portieră, îşi încrucişă braţele, aşteptând ca unul dintre cei doi cretini să priceapă că plimbarea s-a sfârşit. Înainte de a se

declara înfrânţi, mai făcură o încercare de a se apropia, iar unul dintre ei se hazarda să pună mâna pe umărul lui Belle.

Fata oftă exasperată, se aplecă să apuce mânerul rachetei de tenis şi, cu o lovitură perfect controlată, lovi cu rama nasul celui mai îndrăzneţ. Celălalt, şocat de un gest atât de spontan şi de violent, se dădu câţiva paşi îndărăt fără să poată evita un fel de lovitură de rever liftat care aproape că îi smulse urechea. Când îi văzu pe cei doi la pământ cu faţa plină de sânge, Belle, cu gesturi de infirmieră, îngenunche ca să inventarieze pagubele. Îşi regăsi zâmbetul binevoitor şi toată bunăvoinţa ei pentru umanitate. Urcând în maşină, se întoarse către ei pentru ultima oară şi le spuse:

— Băieţi, dacă o să vă purtaţi aşa cu fetele, nu o să reuşiţi niciodată nimic.

Demară şi se angajă pe şoseaua naţională fredonând o melodie a lui Cole Porter, apoi abandonă maşina la o sută de metri de rue des Favorites şi merse până acasă pe jos. În faţa gardului de fier de la intrare îşi întâlni mama care se întorcea chiar în acea clipă şi îi luă o sacoşă ca să o ajute. Warren apăru şi el, închise poarta şi toţi trei intrară în casă.

Frederick, cu un genunchi pe pământ, hrănea căţeaua şi nu fu deloc mirat când îi văzu pe ceilalţi revenind în grup.

— Ceva nou azi? întrebă el.

— Nimic, răspunseră toţi trei într-un glas de parcă s-ar fi înţeles între ei.

cât valorează viaţa unui om? Care este preţul unei vieţi umane? Să ştii cât faci înseamnă să ştii ziua în care vei muri. Valorez douăzeci de milioane de dolari. Enorm. Şi mai puţin decât credeam. Poate că sunt unul dintre cei mai scumpi oameni din lume. Este culmea nenorocirii să valorezi atât de mult şi să duci o viaţă de rahat, aşa cum este viaţa mea. Dacă aş avea aceşti douăzeci de milioane de dolari, ştiu ce aş face cu ei: i-aş da pe toţi în schimbul vieţii mele de dinainte, de dinainte să valorez atât. Ce ar face cu suma asta cel care mi-ar zbura creierii? Ar plasa-o pe toată în acţiuni imobiliare şi ar merge în Barbados să ducă un trai fără griji până la sfârşitul zilelor sale. Toţi fac asta.

Marea ironie este că, în timpul vieţii mele de dinainte, mi s-a întâmplat să mă ocup de un tip pe al cărui cap fusese pus un preţ; aşa cum este cazul meu astăzi („să mă ocup” înseamnă la noi să-l împiedici pe tip să mai facă rău). Lichidarea unui martor nefiind specialitatea mea, eram asistentul unui hitman (un ucigaş plătit, cum spun cei care nu sunt în breaslă) pe care patronii mei de atunci îl însărcinaseră, ceva nemaivăzut, pentru un contract de două sute de mii de dolari, să aibă grijă de turnătorul Harvey Tucci. A trebuit să ne batem capul săptămâni întregi ca să-l împiedicăm să depună mărturie în faţa juraţilor şi vorbesc despre o perioadă în care FBI-ul nu definitivase scenariile pentru paza celor care ieşiră din breaslă (le-am arătat noi cretinilor din poliţia federală, dar asta e o poveste lungă). Prin contractul meu primeam de o sută de ori mai mulţi bani decât el. Contractul meu valora de o sută de ori mai mult decât cel

al laşului de Tucci. Încercaţi să vă imaginaţi fie şi pentru o clipă cum este să fii expus elitei crimei organizate, celor mai buni profesionişti, gata să te atace la colţul străzii. Ca să spun drept, undeva în sufletul meu, mă simt flatat.

— Maggie, fă-mi un ceai!

De pe verandă, Fred strigase destul de tare ca s-o trezească pe Malavita, care mârâi, apoi adormi la loc. Deşi auzise, Maggie nu considerase cererea o urgenţă şi rămase în faţa televizorului din camera lor. Iritat că nu i se răspunde, Fred îşi abandonă maşina de scris cu riscul de a-şi pierde inspiraţia.

— Ai auzit ce am spus?

Lungită pe pat, contrariată de intruziunea soţului ei în plină desfăşurare a unei melodrame, Maggie apăsă pe butonul „pauză”.

— N-o face pe macaronaru' cu mine, da?

— Dar... lucrez, scumpo...

Auzind cuvântul „lucrez”, Maggie trebui să-şi stăpânească iritarea ce creştea în ea de la instalarea lor la Cholong, în urmă cu o lună.

— Pot să ştiu ce învârteşti la maşina aia de scris?

— Scriu.

— Nu-ţi bate joc de mine, Giovanni.

Nu-i spunea pe numele mic decât în situaţii extreme, fie foarte tandre, fie foarte tensionate. Trebuia să-i spună ce învârtea pe verandă, de la ora zece dimineaţa, aplecat peste o maşină de scris veche şi să dea socoteală alor săi de urgenţa aceasta care îi dădea o energie nebănuită şi îl arunca într-o delicioasă tulburare.

— Consideră-i cretini pe vecini, dacă aşa vrei, dar scuteşte-ne de asta pe mine şi pe copii.

— Dar îţi spun că SCRIU, ce Dumnezeu!

— Abia dacă ştii să citeşti! N-ai fi în stare să scrii cea mai neînsemnată frază pe care o pronunţi! Vecinul de la cinci mi-a spus că lucrezi la o chestie despre debarcare!

A trebuit să aprob ca o idioată... Debarcare? Nici măcar nu ştii cine a fost Eisenhower!

— Puţin îmi pasă de tâmpenia asta cu debarcarea, Maggie. E un pretext. Scriu alte chestii. Scriu altceva.

— Pot să ştiu ce?

— Îmi scriu memoriile.

Auzind aceste cuvinte, Maggie înţelese că răul învinsese. Îşi cunoştea foarte bine soţul şi ceva îi spuse că poate bărbatul ei nu era poate acela pe care îl ştia: cea mai neînsemnată intonaţie, cel mai neînsemnat gest dovedea că mai exista cel puţin încă unul.

Dar Fred nu minţea. Fără să se sinchisească de cronologie, revenea, după plac, la cea mai fericită perioadă din viaţa sa, la cei treizeci de ani petrecuţi în rândurile mafiei newyorkeze şi la cea mai dureroasă, spre regretul

său.

După patru ani de urmărire, căpitanul Thomas Quintiliani de la FBI reuşise să-l încolţească pe Giovanni Manzoni, şeful clanului, şi să-l oblige să depună mărturie într-un proces care dusese la căderea a trei dintre mahării, capi, care controlau Coasta de Est. Printre ei se număra şi Don Mimino, îl capo di tutti capi, şeful suprem al celor cinci familii din New York.

Urma întreaga perioadă numită Protection Witness Program, Witsec, nesuferitul program de protecţie a martorilor, destinat să-i pună la adăpost de represalii pe cei care depuseseră mărturie împotriva mafiei. Pentru cine începe să-şi scrie memoriile, să-şi aducă aminte de cele mai jalnice clipe ale existenţei sale este preţul pe care trebuie să-l plătească. Fred urma să scrie fiecare literă a fiecărui cuvânt interzis: să tergiverseze, să-şi toarne, să-şi vândă prietenii, să-i condamne pe cei mai bătrâni la ani de închisoare de două ori mai mulţi decât vârsta lor şi de o mie de ori mai mulţi decât speranţa lor de viaţă (Don Mimino primise trei sute cincizeci şi unu de ani, o cifră ce rămânea pentru toţi un mister, inclusiv pentru Quintiliani). Fred nu ocolea dificultăţile, mergea până la capăt cu mărturisirea, se putea conta pe el că nu va face lucrurile pe jumătate. În vremea în care se ocupa cu eliminarea celor incomozi, făcea în aşa fel încât să nu lase niciun indiciu, iar când hotăra să „protejeze” un teritoriu, nu scutea niciun negustor de taxă, nici măcar pe cei care vindeau umbrele fără licenţă. În memoriile sale, cel mai greu era să reînvie mintal anii de instrumentare a procesului, o perioadă de paranoia absolută în care schimbase, păzit de agenţi, hotelul la fiecare patru zile şi în care nu i se permisese să-şi vadă copiii decât o dată pe lună. Până la faimoasa dimineaţă în care, în faţa întregii Americi, jurase ridicând mâna dreaptă.

Înainte de a ajunge aici, retrăia amintiri delicate, regăsea ceea ce fusese mai bun în viaţa lui, anii fericiţi ai tinereţii, ai debutului său, ai intrării sale în foc şi ai includerii sale oficiale în confreria oficială a Cosa Nostra. O perioadă binecuvântată în care avea toată viaţa înainte şi în care l-ar fi ucis cu mâinile goale pe cel care i-ar fi prezis că într-o bună zi va trăda.

— Quintiliani crede că scrisul e o idee bună.

Tom Quintiliani, duşmanul din totdeauna şi de acum înainte, responsabil de şase ani cu securitatea familiei Blake, îi dăduse undă verde. Orice individ a cărui existenţă era supravegheată trezea, la un moment dat, curiozitatea vecinilor, o ştia din experienţă. Faţă de cei din jur, Fred trebuia să-şi justifice o activitate sedentară.

— Şi eu găseam că e o idee bună, până să te faci scriitor, la naiba!

Fapt e că întreg cartierul ştia de acum că un scriitor american venise ca să lucreze la o mare frescă despre debarcare. Lui Maggie, să fie considerată o soţie de scriitor nu-i aducea niciun avantaj, dimpotrivă, simţea că minciuna lui Fred nu va întârzia să se întoarcă împotriva ei.

Ca să nu mai vorbim de Belle şi de Warren, care, în fişele lor de

prezentare la şcoală, lăsaseră necompletată rubrica „Profesiunea părinţilor”. Copiii ar fi preferat mult mai mult să le spună prietenilor şi profesorilor că tatăl lor era machetist său corespondent european al unei reviste de pescuit americane, ceva care să nu suscite o reală curiozitate. Erau siguri că brusca vocaţie literară a tatălui lor urma să devină o sursă de complicaţii.

— Ai fi putut să găseşti ceva mai discret, reluă Maggie.

— Arhitect? Ca la Cagnes? Tu ai avut ideea asta strălucită. Oamenii veneau să mă întrebe cum se construiesc piscinele şi cuptoarele pentru pizza.

De mii de ori avuseseră această discuţie, de mii de ori fuseseră gata să-şi scoată ochii. Nemulţumit că fusese obligat să se exileze în Europa, Fred găsise o modalitate de a se face remarcat încă de la sosirea lor la Paris. Obişnuit dintotdeauna să aibă teancuri de bancnote în buzunar pentru cele mai neînsemnate cheltuieli, decretase că Programul Witsec nu-i oferea mijloacele pentru o viaţă decentă. Lui, un martor de lux care făcuse să cadă mahări, i se impunea un trai de pistolar de mâna a treia? Nu ţine.

Fiindcă Quintiliani nu încercase să amelioreze situaţia, Fred cumpărase pe credit un congelator uriaş şi îl umpluse cu delicatese plătite dintr-un cont în care nu existau suficienţi bani, pe care le revindea vecinilor (reuşise să treacă în imobilul în care locuia drept un angrosist de produse congelate care putea să vândă homari la un preţ care sfida orice concurenţă). Mica lui afacere era atât de imprevizibilă, atât de neobişnuită şi totuşi atât de discretă, încât agenţii FBI nu au aflat de ea decât după prima reclamaţie din partea băncii. Tom Quintiliani, marele profesionist al protecţiei martorilor, ştiuse să anihileze orice ameninţare, să anticipeze toate conexiunile posibile cu mediile mafiote, să ţină secretă noua adresă a familiei Blake, chiar şi unora dintre şefii săi. Prevăzuse tot. Mai puţin acest du-te-vino al crustaceelor în locuinţa din Saint-Fiacre, numărul 97, arondismentul al doilea. Paris.

Tom fusese jignit de o deturnare atât de odioasă a Programului Witsec. Să te expui unor asemenea riscuri când faci obiectul unor măsuri excepţionale, încât devii primul martor găzduit în Europa, dovedea din partea lui Fred inconştienţă şi ingratitudine. Trebuiseră să părăsească Parisul şi să se instaleze într-un orăşel de pe Coasta de Azur. Fred conştientizase pericolul şi se liniştise în cele din urmă.

Trei ani mai târziu, familia Blake se integrase. La Cagnes, copiii mergeau la şcoală, Maggie urma cursuri prin corespondenţă, iar Fred îşi petrecea după-amiezile pe plajă, vara ca să facă baie în mare, iarnă să se plimbe singur sau întovărăşit de la distanţă de un agent de-al lui Quintiliani. În timpul acestor momente de singurătate, răsucise în minte toate etapele care îl conduseseră până aici, toate acele bizare bifurcaţii ale destinului care ar fi meritat poate să fie povestite. Seara, i se întâmpla să se alăture prietenilor la bistrou ca să joace cărţi în timp ce beau un pahar de rachiu de anason.

Până când avu loc acea partidă de belotă de tristă amintire.

În seara aceea, partenerii săi începuseră să-şi povestească viaţa, micile mizerii, dar şi micile victorii profesionale, o creştere de salariu, o croazieră oferită de firmă, o promovare. Ameţiţi de băutură, se distraseră pe seama tăcerii lui Fred, arhitectul american, şi îl tachinaseră cu blândeţe în legătură cu lenea lui aparentă – singurele construcţii pe care i le ştiau erau castelele de cărţi de joc şi cele de nisip. Fred încasase totul fără să clintească, iar tăcerea lui încurajase sarcasmele. Târziu în noapte, exasperat, sfârşise prin a ceda. El, Fred, nu aşteptase niciodată nici încurajările, nici punerile la punct ale şefilor săi! El îşi construise singur un regat peste care să domnească asemenea unui stăpân absolut! El ridicase armele! îi făcuse să tremure pe cei mai puternici! Iubise viaţa, una al cărei sens nu îl putea înţelege nimeni şi cu atât mai puţini nişte amărâţi din bistroul acesta jalnic!

După plecarea lui grăbită în Normandia, în micul cartier din Cagnes-sur-Mer se zvonise că americanul se întorsese acasă pentru a-şi trata nervii.

— Aici o să fiu lăsat în pace, Maggie. Scriitorii sunt lăsaţi în pace.

După aceste cuvinte, ea părăsi camera trântind uşa, ferm hotărâtă să-l lase în pace până la moarte.

Doamna Lacarriere, profesoara de muzică, consideră întârzierea domnişoarei Blake o binecuvântare. Spre deosebire de toţi cei care profitau de oră pentru a termina un exerciţiu la matematică sau pentru a-şi reciti disertaţia, Belle lua lecţia în serios şi participa în numele tuturor. Era singura care făcea diferenţa dintre un la şi un re, singura care îl situa pe Bach înaintea lui Beethoven şi singura care, pur şi simplu, nu cânta fals. În cei doisprezece ani de când preda, marea dramă a doamnei Lacarriere era că nu găsise elevul. Cel pe care l-ar fi făcut să descopere muzica, cel a cărui pregătire ar fi urmărit-o, cel care ar fi compus muzică sau ar fi cântat la un instrument muzical, cel care i-ar fi justificat rolul ei de profesoară în loc să-l pună sub semnul întrebării.

— Spuneţi, domnişoară Blake...

Toţi profesorii deconcertaţi de prenumele Belle optaseră pentru acest „domnişoară Blake”.

— Liceul organizează la sfârşitul anului un spectacol la care sunt invitaţi părinţii şi personalităţile oraşului. Mă voi ocupa de corul care va interpreta Stahat Mater de Haydn. M-aş bucura foarte mult dacă aţi putea să participaţi şi dumneavoastră.

— Nici nu se pune problema!

— ...Poftim?

Dăduse acelaşi răspuns şi profesorului de franceză care punea în scenă creaţia unor elevi. Răspunsese printr-un nu hotărât şi doamnei Barbet, care monta un dans contemporan.

— Dar... gândiţi-vă... Vor fi cu siguranţă şi părinţii dumneavoastră... Şi primarul din Cholong, presa locală...

— M-am gândit.

Belle, sub privirile uimite ale colegilor, ieşi fără să ceară voie şi hotărî să-şi calmeze nervii în curte. Presa locală... Numai imaginându-şi refuzul categoric al lui Quintiliani, Belle scoase un mormăit care nu o caracteriza. Programul Witsec interzicea orice fotografie, orice activitate publică membrilor familiei protejate. Belle sfârşise prin a-i urî pe toţi cei care îi propuneau să participe la nenorocita aia de serbare de sfârşit de an.

— Eşti timidă, Belle! Apariţia în public te poate ajuta!

Mulţi au scăpat de timiditate jucând teatru.

Ea, timidă? Avea aplombul unui star! îndrăzneala unei cântăreţe de saloon! Le ascundea adevăratul motiv tuturor celor care o incitau să apară pe scenă: Nu sunt o prostuţâ care se lasă greu. Nu pot apărea nicăieri. Statele Unite mi-o interzic. Să o fac ar însemna să risc viaţa mea şi pe cea a membrilor familiei mele, iar asta va dura cât voi trăi.

Mai erau mai bine de zece minute până la recreaţia de la prânz. Belle era neliniştită, avea nevoie să-l vadă pe Warren. Singurul căruia i se putea plânge, el care nu se mai plângea de mult din pricina restricţiilor, un blestem.

Se întoarse în clădirea principală şi se aşează pe jos în faţa clasei unde fratele său avea ora de istorie.

Încă din copilărie, Warren avea o antipatică tendinţă de a-şi încropi o pregătire şcolară. Pentru a fi protejat la vârsta adultă, făcuse anumite alegeri în educaţia sa care, credea el, îi vor permite să se consacre asupra a ceea ce este esenţial. Singurele două materii care meritau atenţia sa erau istoria şi geografia. Prima, din respect pentru originile sale, iar cea de a doua, pentru apărarea teritoriului.

Dintotdeauna dorise să înţeleagă cum era organizată lumea, felul în care se întemeiase înainte ca el să se fi născut. Deja la Newark vroia să-şi cunoască trecutul, încerca să afle ceea ce va fi, istoria Istoriei sale. De unde provenea familia sa şi de ce părăsise Europa? Cum devenise America Statele Unite ale Americii? De ce verii săi australieni aveau acel accent bizar? Cum au implantat chinezii Chinatown aproape peste tot în lume? De ce ruşii au de pe acum propria mafie? Cu cât găsea mai multe răspunsuri, cu atât ar fi mai bine pregătit să-şi conducă imperiul pe care avea să-l cucerească. Celelalte materii?

Gramatica era pentru avocaţi, cifrele pentru contabili, iar gimnastică pentru gărzile de corp.

Programa anuală cuprindea, printre altele, şi o rapidă prezentare a relaţiilor internaţionale de dinainte de cel de al doilea război mondial, apoi o descriere generală a războiului, aşa cum izbucnise în Europa. În acea dimineaţă, profesorul evoca ascensiunea fascismului italian şi felul în care Mussolini preluase puterea.

— Marşul spre Roma a avut loc în 1922, Mussolini preia guvernarea. În 1924, după asasinarea socialistului Matteotti, instaurează dictatura. Instituie în Italia un regim totalitar, visează la un imperiu colonial după modelul Romei

antice şi îşi trimite trupele să ocupe Ethiopia. Se apropie de Hitler atunci când Anglia şi Franţa condamnă anexările sale teritoriale din Africa. Ajută trupele franchiste în timpul războiului civil din Spania. Nu va mai întâmpina nicio rezistenţă până la sfârşitul războiului. În aceeaşi perioadă, în Franţa...

Istoria îşi continua mersul sub privirea absentă a vreo douăzeci de elevi nerăbdători să meargă să se aşeze la masă cu o porţie de peşte pane în faţă ca în fiecare vineri.

Ziua părea mai călduroasă decât în ajun, una din acele zile în care vară se impune deja. Warren, dornic să afle adevărul istoric, ridică mâna.

— Şi cu Operaţiunea Striptease cum rămâne?

Cuvântul „striptease” trezi toată clasa în momentul cel mai nepotrivit. Toţi îl percepură ca pe o provocare în toată regula – nu se aşteptau deloc la asta din partea celui care ştiuse să cheme la ordine tipi ce aveau de trei ore greutatea lui.

— ...Ce vrei să spui?

— Aţi spus despre Mussolini: „Nu va întâmpina nicio rezistenţă până la sfârşitul războiului”, asta fără să ţinem seamă de Operaţiunea Striptease.

Sună pentru recreaţia de prânz, dar, miraculos, toţi rămaseră în bănci. Domnul Morvan nu avea nimic împotrivă să afle mai multe despre domeniul său cu ajutorul unui elev şi îi ceru lui Warren să continue.

— Nu cred că mă înşel dacă afirm că americanii încercaseră încă din 1943 să debarce în Sicilia. La acea vreme, CIA ştia că mafia era singura forţă antifascistă din ţară.

În fruntea ei se afla Don Calogero Vizzini, care jurase să-l termine pe Duce. Pe el voiau americani să-l însărcineze cu debarcarea, dar ca să ajungă aici trebuia să intre în graţiile lui Lucky Luciano, care tocmai primise cincizeci de ani pentru fraudă fiscală şi se afla în cea mai teribilă închisoare americană.

Warren ştia foarte bine urmarea, dar se prefăcu a încerca să-şi reamintească. Domnul Morvan îl încurajă intrigat şi amuzat în acelaşi timp. Warren se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

— A fost scos din închisoare, i-au dat o uniformă de locotenent al Armatei SUA şi a fost trimis în Sicilia într-un submarin împreună cu tipi din serviciile secrete.

Acolo s-au întâlnit cu Don Calo, care a fost de acord să pregătească terenul, pentru ca Aliaţii să poată debarca trei luni mai târziu.

Abia termină că unii dădură buzna spre ieşire, alţii puseră întrebări, intrigaţi de faptul că un gangster acţionase alături de Aliaţi. Warren pretinse că nu ştia mai multe: dacă vroia să umple spaţiile obscure ale istoriei americane, trebuia să treacă sub tăcere anumite detalii.

Când puştii s-au interesat ce se întâmplase cu Luciano, Warren auzi o altă întrebare: Poate un gangster să intre în cărţile de istorie?

— Dacă vă interesează, există o sumedenie de site-uri pr Internet unde

sunt povestite toate astea, spuse el îndreptându-se către ieşire.

Domnul Morvan îl reţinu o clipă şi aşteptă ca toţi elevii să iasă din clasă.

— ...Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Ce-i cu tata?

Warren aproape că ţipase. De ce trebuise să vorbească despre faptele de arme ale lui Luciana, idolul său după Capone? De câte ori nu-i rugase Quintiliani să evite împrejurări, subiecte sensibile, interdicţie formală de a vorbi despre mafie şi Cosa Nostra, filiera sa americană provenită din Sicilia. Fiindcă dorise să facă pe grozavul la oră, Warren poate că îşi condamnase familia să o ia din loc la o lună după ce îşi desfăcuse bagajele.

— Se pare că tatăl tău este scriitor şi că s-a instalat la Cholong pentru a lucra la o carte despre cel de al doilea război mondial. El ţi-a povestit toate astea?

Puştiul se agăţă de acest fir: tatăl lui se ocupa de pregătirea lui. Un tată care nu ştia nicio dată, nici a izbucnirii celui de al doilea război mondial, nici a naşterii copiilor săi, incapabil să deseneze contururile Siciliei ori să spună de ce Luciano fusese poreclit Norocosul. Faptul că se dăduse drept scriitor îl scosese însă pe fiul său din încurcătură.

— Îmi explică anumite chestii, dar nu le ţin minte pe toate.

— Ce s-a întâmplat pe urmă cu Luciano?

Warren înţelese că nu va scăpa.

— A fost iniţiatorul unei gigantice sugative de heroină ce mai alimentează şi azi Statele Unite.

La începutul după-amiezii, Maggie găsi curajul să treacă la pregătirea grătarului la care Fred invitase tot cartierul. Ce modalitate mai hună de a face cunoştinţă există, Maggie? De a ne integra, de a fi acceptaţi?

Trebui să recunoască: o lua înaintea vecinilor, înlătura neîncrederea şi crea un climat de bunăvoinţă. În pofida acestor argumente, ea bănuia că soţul ei dorea să trăiască, în public, noua lui fantasmă: să o facă pe scriitorul.

— Maggie! îmi faci sau nu ceaiul acela? urlă el iar din capătul verandei.

Fred, cu coatele pe maşina de scris Brother 900 şi cu bărbia sprijinită de degetele încrucişate, se confrunta cu misterul punctului şi al virgulei. Punctul ştia ce înseamnă, virgulă, aşijderea, dar punctul şi virgulă? Cum putea o frază să se încheie şi să continue în acelaşi timp?

Ceva îi blocă mental reprezentarea unui sfârşit care se continuă sau a unei continuităţi ce se întrerupe, sau invers ori ceva asemănător, poţi să ştii? Ce anume putea să corespundă în viaţă unei asemenea scheme? O surdă angoasă a morţii amestecată cu o ispită metafizică? Ce altceva? O ceaşcă de ceai i-ar fi permis să gândească.

Contrar aşteptărilor, Maggie hotărî să-i facă pe plac numai pentru a arunca o privire furişă peste paginile pe care le scria toată ziua. De regulă, mofturile lui Fred nu ţineau niciodată prea mult şi dispăreau aşa cum veniseră,

dar nimic nu se compara cu toată comedia asta pe care o juca faţă de el însuşi. Fred decise să apese pe tasta punct şi virgulă, ca să încerce.

Să îţi vezi duşmanul crăpând este mai plăcut decât să îţi faci un nou prieten; cine are nevoie de prieteni noi?

Reflectând, i se păru că punctul şi virgula sunt atât de neclare, atât de prefăcute, încât încercă să acopere virgula cu pastă corectoare fără să atingă punctul.

Şi atunci auzi strigătul teribil al lui Maggie.

Se ridică răsturnând scaunul, se năpusti spre bucătărie şi îşi văzu soţia stupefiată cu ibricul în mână, în faţa unui jet de apă maronie, mâloasă, ce răspândea în chiuvetă o duhoare îngrozitoare.

Pe la ora cinci, Maggie îşi bifa lista de salate şi de garnituri pentru grătar. Nu lipseau decât coleslaw' şi supiera cu zitis fără de care, la Newark, nu se concepe o BBQ party demnă de acest nume. Se opri o clipă, sub imperiul unui gând rău, îşi privi ceasul, apoi aruncă o privire spre casa de la numărul 9, exact vizavi de ei. În spatele ferestrei de la etajul întâi, o siluetă nemişcată părea un trompe-l'oeil din carton. Luă o casoletă din aluminiu pe care o umplu cu ardei muraţi, lipi două bucăţi de mozzarela, aranjă totul într-un coş fără să uite o sticlă de vin roşu şi o bucată de pâine de casă, şerveţele de hârtie şi tacâmuri. Ieşi din casă, trecu strada şi îi făcu un semn discret siluetei, intră şi se îndreptă spre intrarea dinspre grădină. Parterul neocupat mirosea a stătut deşi fusese bine aerisit încă de la mutarea celor trei noi locatari, în aceeaşi zi cu membrii familiei Blake. La etaj erau câte o încăpere pentru fiecare membru al echipei, baie cu cabină de duş, nelipsita spălătorie cu maşină de spălat şi uscător şi salonul care devenise teatrul de operaţiuni.

Note:
1 Salată de varză (n, tr.).

— Vă era foame, băieţi? întrebă ea.

Locotenenţii Richard Di Cicco şi Vincent Caputo o întâmpinară cu un surâs în care se citea recunoştinţă. Impecabili în costumele lor gri şi cămăşile albe, nu rostiseră niciun cuvânt de două ore. În salon, destinat în întregime supravegherii casei familiei Blake, se montaseră o instalaţie pentru ascultat, două lunete 80/20 aşezate pe un trepied, o centrală telefonică pentru a comunica direct cu SUA şi mai multe microfoane parabolice de diferite mărimi. Mai erau două fotolii, un pat de campanie şi o casetă închisă cu lacăt care conţinea o puşcă-mitralieră, o puşcă cu lunetă şi două pistoale. Trezit de sosirea lui Maggie, Richard îşi sorbise ceaiul rece toată după-amiaza, gândindu-se doar la logodnica care, ţinând cont de decalajul de fus orar, trebuia să fi sosit chiar acum la biroul ei de control al transporturilor aeriene de mărfuri al aeroportului din Seattle. Vincent se jucase la calculator până făcuse bătături la

degete. Şi ca să-i dea dreptate vizitatoarei lor, ei bine, da, le era foame.

— Ce ai bun în coş, Maggie?

Femeia desfăcu casoleta cu ardei pe genunchi. Bărbaţii amuţiră, cuprinşi de o emoţie stupidă. Ardeii cu miros de ulei amestecat cu usturoi îi duceau cu gândul acasă. Gestul lui Maggie amintea de cel al unei mame. Di Cicco şi Caputo se agăţară de aceste atenţii ca să nu se simtă părăsiţi de când acceptaseră misiunea asta în afara ţării. De mai bine de cinci ani, li se acordau trei săptămâni pentru recuperare la fiecare două luni şi, cu cât înlocuirea se făcea mai aşteptată, cu atât mai mult li se citea nostalgia în privire. Di Cicco şi Caputo nu comiseseră nicio greşeală, nu aveau nimic de plătit care să justifice o dezrădăcinare fără speranţa întoarcerii. Maggie vedea în ei două victime, şi nu nişte spioni însărcinaţi să scotocească în viaţa ei de zi cu zi. Trebuia să le iasă în cale aşa cum numai o femeie ştie să o facă.

— Ardei muraţi aşa cum vă plac vouă, cu mult usturoi.

Maggie avea grijă de ei ca de cineva apropiat căci, în adevăratul sens al cuvântului, îi erau apropiaţi; nu se îndepărtau niciodată de intrarea în casa aflată la treizeci de paşi, iar noaptea stăteau cât mai aproape. Îi cunoşteau pe cei din familia Blake mai bine decât se cunoşteau ei înşişi.

Un membru al familiei Blake putea să aibă secrete faţă de un altul, dar nu şi faţă de Di Cicco şi Caputo, şi încă şi mai puţin faţă de Quintiliani, şeful lor.

Îşi împărţiră cele primite şi mâncară în tăcere.

— Quintiliani v-a anunţat de grătarul pe care o să-l facem peste puţin timp?

— I-a plăcut ideea, poate va trece şi el pe aici pe la sfârşitul serii.

Spre deosebire de agenţi, Quintiliani rămânea la sediu indiferent de împrejurări. Un du-te-vino frecvent la Paris, sejururi regulate la Quantico, sediul FBI-ului, şi, uneori, vizite-fulger în Sicilia ca să coordoneze operaţiunile antimafie. Familia Blake nu ştia niciodată nimic despre deplasările lui şi îl vedeau apărând şi dispărând când se aşteptau mai puţin.

— Ar fi trebuit să faceţi un grătar şi la Cagnes, ca să-i adunaţi pe toţi curioşii şi să scăpaţi de ei odată pentru totdeauna, spuse Di Cicco.

— Încercaţi să veniţi şi voi, am făcut zitis, Fred va avea grijă de steaks şi de salsiccia'.

— A aflat tot cartierul, o să fie lume multă.

— O să vă păstrez şi vouă ceva, contaţi pe mine.

— Uleiul este acelaşi? Se găseşte şi aici? întrebă Vincent, sorbind sosul din casoleta cu ardei.

— Am păstrat o sticluţă de la italianul din Antibes.

Un scurt moment de tăcere, cât să fie evocat magazinul La Rotondă, din oraşul vechi.

— Dacă mi s-ar fi spus că într-o zi voi trăi în ţara smântânei proaspete..., spuse Richard.

— Nu că nu ar fi bună, dimpotrivă, dar stomacul nostru nu este obişnuit cu aşa ceva, reluă colegul lui.

— Ieri, la restaurant, au pus chiar şi în supă şi pe urmă peste şniţel fără să uite la sfârşit să pună peste tarta cu mere.

— Ca să nu mai vorbim de unt.

— Unt! Mannaggia la miseria! strigă Vincent.

— Untul nu este natural, Maggie.

— Ce vrei să spui?

— Organismul nostru nu a fost conceput ca să înfrunte atâta grăsime. Numai ce îmi imaginez asta pe pereţii stomacului meu şi mă trec fiorii.

— Gustaţi mai bine din mozzarella decât să spuneţi prostii.

Vincent nu se lăsă rugat, dar îşi continuă discursul.

— Untul se impregnează în ţesuturi, le astupă, le întăreşte, se sedimentează şi asta îţi face aorta groasă ca o crosă de hochei. Uleiul de măsline te mângâie pe dinăuntru şi alunecă, lăsând în urmă doar aroma.

— Despre ulei se vorbeşte şi în Biblie.

— Nu faceţi mofturi, am să am grijă de voi şi am să gătesc mâncare de la noi, fără unt şi smântână, spuse Maggie.

Conform unui mic ritual, pus la punct în urmă cu doi sau trei ani, Maggie abordă problema vecinilor. Din motive de securitate, FBI-ul avea dosare despre majoritatea rezidenţilor din strada des Favorites şi din împrejurimi.

Maggie nu putea să se abţină să întrebe despre unul sau despre altul, curioasă să afle amănunte despre viaţa celor cu care se întâlnea zilnic şi pe care ar fi vrut să-i cunoască fără să fie nevoie să-i frecventeze. Curiozitate de ţaţă? Fapt este că nicio ţaţă din lume nu dispunea de atâta logistică.

— Cum este familia de la numărul 12? întrebă ea arătând cu degetul una dintre lunetele îndreptate spre casa lor.

Note:

' Cârnaţi (n. tr.).

— Mama este cleptomană, i s-a interzis accesul în centrul comercial de la £vreux, zise Di Cicco. Tatăl este la a treia operaţie. Copiii: nimic de semnalat cu excepţia faptului că cel mic va rămâne repetent.

— Viaţa nu scuteşte pe nimeni, spuse Maggie uşor întristată.

Din pivniţă, Fred îşi imagina scena care se petrecea vizavi privind prin fereastra de aerisire. Îl înnebunea să-şi vadă soţia schimbând amabilităţi cu cei doi scotocitori în rahat, şi să-i mai şi hrănească pe deasupra. În ciuda anilor în care stătuse în preajma lor, aceştia nu erau la acelaşi nivel cu el şi atât cât va trăi, va şti să le-o amintească şi să-i ţină la distanţă.

— Trimite-i la dracu', Maggie...

Malavita, din pernele ei, tocmai se trezise, părând să se întrebe de ce se

agita atât stăpânul ei în pivniţă. Cu o lanternă în mână, se afla într-una din acele situaţii în care orice bărbat îşi simte bărbăţia pusă la încercare. Aborda mutra jenată a celui care se străduieşte să privească sub capota unei maşini sau care pare că se află în faţa unui tablou electric. Scotocea între ţevi şi contorul de apă ca să încerce să-i ofere soţiei sale un crâmpei de explicaţie despre apă împuţită ce cursese în chiuvetă din bucătărie. Sperase, ca atâţia alţii, să rezolve singur problema, o mică minune menajeră care i-ar fi adus respectul celorlalţi. Aşa cum dai cu piciorul într-un pneu, apropie lanterna de ţevi, zgârie puţin rugină, încercă să găsească un sens acestei entropii de ţevi ce se pierdea în piatră acoperită de muşchi. I se părea mai puţin degradant să gătească decât să bricoleze, chiar dacă i se întâmplase să frecventeze magazinele de scule în scopuri deturnate: maşină de găurit, ferăstrău şi ciocan ce puteau să aibă mai multă utilitate într-un plan de distrugere, decât în unul de construcţie. Urcă în bucătărie, unde Maggie continua pregătirile, rosti frază de care se temea („Avem numărul de telefon al instalatorului?”), îşi umplu o farfurie cu ardei roşii şi se duse să-i mănânce pe verandă.

Maggie îşi pusese copiii la treabă de îndată ce aceştia veniră de la şcoală: să taie legumele, să pregătească grădina, tacâmurile şi decoraţiunile. Aşteptau peste treizeci de persoane, de fapt cam o treime din numărul invitaţilor la grătarele pe care le organizau când locuiau în Newark.

Unul pe lună, din aprilie şi până în septembrie, şi nimeni nu se gândea să renunţe. Dimpotrivă, descopereau mereu feţe noi care vedeau în asta un prilej de a le intra delicat pe poartă.

— Ce fac la grătar normanzii? întrebă Warren.

— Probabil cotlete de miel cu salată de ridichi, mere şi brânză, îi răspunse mama sa.

— Preferata mea! zise Belle care trecea prin bucătărie.

— Dacă i-am servi cu asta ar fi o nenorocire, zise Warren. O să le pregătim un BBQ aşa cum se aşteaptă de la noi.

— Adică?

— Haleală americană. Haleala multă şi grasă a yankeilor. Nu trebuie să-i dezamăgim.

— Foarte apetisant, băiete. Asta îţi dă ghes ca să te străduieşti.

— Ce vor ei este o hrană pornografică.

Maggie încetă brusc să mai radă parmezanul şi, rămasă fără replică, îi interzise să mai pronunţe acel cuvânt.

— Mamă, fiul tău nu foloseşte cuvântul „pornografic” în sensul pe care ţi-l închipui, spuse Belle.

— Francezilor li s-a acrit de rafinament şi de hrană dietetică, reluă „Warren. Li se vorbeşte despre asta toată ziua. Abur, legume fierte, peşte fript, apă plată. O să-i facem să nu se mai simtă vinovaţi, mamă, o să le oferim alimente grase, dulciuri. Asta aşteaptă de la noi. Vin să halească la noi aşa cum

merg la bordel.

— Ai grijă ce spui, băiete! O să ai de a face cu taică-tău!

— Tata este de acord cu mine. La Cagnes, l-am surprins cum o făcea pe americanul obişnuit, oamenii îi cereau asta, se simţeau geniali în faţa lui.

Tot ascultând elucubraţiile fiului ei, Maggie mai revăzu tex-mex potato salad, turnă din Caesarsalad, scurse zitis-ul înainte de a-l pune în sosul tomat. Warren gustă unul încă fierbinte, direct din salatiera de plastic transparent.

— Paştele sunt excelente, mamă, dar or să ne dea de gol.

— ...?

— Or să-şi dea seama că înainte de a fi americani am fost italieni.

Fred, cu un aer preocupat, dădu buzna în bucătărie.

Warren şi Maggie tăcură. Cu acelaşi gest ca al fiului său, luă o macaroană, o mestecă pe îndelete, făcu un semn cu capul spre soţia sa şi întrebă unde este carnea pe care trebuia să o facă la grătar mai târziu. Cum nu o alesese el, o inspectă cu o privire absentă, cântări în palmă câteva fripturi, răsfiră carnea tocată. De fapt, îşi părăsise biroul pentru a a-şi acorda un timp de gândire pentru un pasaj de care nu era mulţumit.

Cuvântul pe care îl urăsc cel mai mult este „penitent”. Sunt tratat ca un penitent: atrag atenţia. În ziua în care am depus mărturie şi în care i-am turnat, toţi magistraţii ăia voiau să mă vadă lăsând capul în jos şi implorându-le iertarea. Judecătorii ăştia sunt mai răi decât popii. Să-mi regret viaţa?

Dacă ar fi să iau totul de la capăt, aş face acelaşi lucru, TOTUL cu adevărat, evitând numai două sau trei greşeli de la sfârşit. Se pare că pentru francezi, a regreta ce ai făcut înseamnă să te hotărăşti să-ţi revopseşti acoperişul. Bine, să spunem că asta am şi făcut, am acoperit cu o crustă o capodoperă, dar regretul meu se opreşte aici. Penitentul este mai rău decât un imigrant care nu se va simţi mai acasă în ţara pe care a părăsit-o decât în cea care îl primeşte.

Eu nu voi mai fi niciodată acasă printre bandiţi, fraţii mei, iar oamenii cinstiţi nu mă vor accepta nicăieri în liime. Credeţi-mă, cineva care a greşit şi şi-a recunoscut greşeala este tot ce poate fi mai rău.

Fred bătea pasul pe loc asupra definiţiei cuvântului „a regreta” şi recunoştea că fraza este greoaie fără să poată să schimbe mare lucru. Totuşi, simţea foarte limpede, foarte exact paralelă cu viaţa sa.

— Am să mă instalez la grătar pe la ora şase, spuse el.

Trebuie să termin capitolul.

Şi cu un aer serios se întoarse pe veranda care în seara aceea nu era deschisă publicului.

— Capitolul? Ce vrea să spună? întrebă Warren.

— Nu ştiu, dar pentru supravieţuirea speciei este mult mai bine să nu ştii niciodată, răspunse Maggie.

Trei ore mai târziu, grădina adăpostea vecinii care, pentru nimic în lume,

nu ar fi ratat o asemenea ocazie.

Erau pregătiţi să stea până târziu şi să profite cât mai mult de o seară extraordinar de blândă pentru acea perioadă, un timp ideal pentru un garden-party. Făcuseră chiar eforturi să se îmbrace bine, femeile îşi puseseră pentru prima oară rochile lor de vară, haine albe sau colorate, iar bărbaţii optaseră pentru pantaloni de în şi cămăşi cu mâneci scurte. Bufetul, plin de salatiere şi diverse sosuri, fusese instalat în capătul grădinii, iar la extremităţi se aflau două carafe cu vin alb şi vin roşu. La câţiva metri distanţă, grătarul, încă nefolosit, atrăgea curioşii nerăbdători să-l vadă transformat în cuptor. Maggie îi întâmpina pe oaspeţi cu braţele deschise, dădea răspunsurile pregătite dinainte la întrebări anticipate şi îşi exprimă bucuria de a trăi în Normandia atât de dragă generaţiei părinţilor ei. Le arătă casa, îi prezentă fiecărui nou-sosit pe cei doi copii care fuseseră instruiţi să stea de vorbă în mod echitabil cu toţi şi să-i distreze pe cât le stătea în putinţă. Acceptă toate invitaţiile, inclusiv pe cea a unei asociaţii de cartier însărcinate să lupte împotriva unei ameninţări de distribuire a terenului şi notă o sumedenie de adrese. Cum să fi bănuit invitaţii că viaţa lor privată nu va mai constitui în curând un secret pentru Maggie?

Belle atrăgea mai mult decât fratele ei. Belle atrăgea mereu, bărbaţi şi femei, tineri şi mai puţin tineri, chiar şi pe cei care nu se încredeau în frumuseţe de parcă ar fi avut de suferit de pe urma ei. Ştia să inverseze rolurile şi să facă pe invitată, să se lase servită, să răspundă la întrebări. Belle nu trebuia decât să fie ea însăşi şi să-şi închipuie că se adresează publicului ei. În schimb, Warren, prins de un mic grup de adulţi, suporta deja cu greu conversaţia. De când sosise în Franţa, îi fuseseră puse mii de întrebări despre cultura şi modul de a trăi americane, în aşa măsură, încât le putea selecta pe cele mai frecvente: Ce este un home run? Un quaterback? Chiar se ard shamallows f Chiuvetele chiar sunt înzestrate cu aparate pentru măcinat? Ce se înţelege prin trick or treat? Şi aşa mai departe.

Unele îl mirau, altele nu, şi, în funcţie de dispoziţia în care se afla, i se întâmpla să combată anumite clişee sau să le întărească pe altele. În acea seară nimeni nu-i cerea să joace acest rol: dimpotrivă, se străduia să asculte interminabilele poveşti ale celor care vizitaseră Statele Unite, începând cu vecinul care se întorsese de la maratonul de la New York.

— După cursă, m-am dus să mănânc la Old Homestead Steak House, la intersecţia dintre strada 56 şi bulevardul 9. O ştii?

De când se născuse şi până împlinise zece ani, Warren fusese la New York nu mai mult de zece ori, la patinoar sau la magazinele de jucării, fără să uite acea vizită la spital pentru a consulta un specialist în astm, dar cu siguranţă că nu fusese într-un restaurant în care se servea carne la grătar şi nici măcar nu auzise numele, aşa că tăcu.

Bărbatul nu aşteptă răspunsul.

— Când mi s-a dat meniul, mi s-a cerut să aleg între două feluri de

mâncare: steak less than apound şi more than apound. Mi se cerea să aleg între o bucată de carne mai mică de cinci sute de grame şi una de mai mult de cinci sute de grame. Aveam stomacul gol după o cursă de patruzeci şi doi de kilometri, aşa că am luat less than a pound şi am lăsat jumătate în farfurie.

Un altul profită de poveste ca să şi-o plaseze pe a lui, amintirea unui prânz la Orlando.

— Eram singur pe aeroport. Am intrat într-o pizzerie şi, citind meniul, am înţeles că erau trei feluri de pizza: large, small şi medium. Mi-era rău foame, aşa că am cerut large. Chelnerul m-a întrebat câţi suntem. I-am spus că sunt singur. Pufnind în râs, m-a sfătuit să iau una mică pentru că oricum nu o voi termina. Şi aşa a fost: era cât o roată de camion!

Warren zâmbea îngăduitor, exasperat că nu putea fi răutăcios. Cantitatea felurilor de mâncare era tot ce ţinea minte despre ţara lui. Ca să-i confirme acest gând, un al treilea îl făcu să se întoarcă la New York, în Gara Grand Central.

— Mi se spusese că fructele de mare sunt nemaipomenite. Am mers la John Fancy's, despre care mi se povestise că este cel mai bun restaurant de peşte din oraş.

Decepţie teribilă, nimic mai obişnuit, găseşti produse mai bune la Taverne d'fivreux. M-am dus la gară ca să iau un rapid pentru Boston, unde trebuia să mă întâlnesc cu directorul comercial al firmei. Era ora unu, trenul meu pleca peste o oră. M-am plimbat pe la subsolul acestei gări enorme şi dau peste Oyster Bar. Stridii mari cât o friptură! Cochilii cât o scrumieră! Nemaipomenit! într-o gară? Warren, ştii Oyster Bar?

Warren era gata să răspundă: Aveam cinci ani când familia mea era hăituită prin toate cele cincizeci de state ale Americiu îi venea din ce în ce mai greu să suporte să fie considerat un viitor obez cu un IQ inferior unei stridii de la Oyster Bar, gata să sacrifice orice zeului dolar, o fiinţă incultă ce se credea în măsură să domnească peste restul lumii. Avea chef să le spună cât de mult îi lipsesc casa copilăriei sale şi vecinii de acolo, prietenii din cartier şi cât de mult îi lipseşte steagul cu steluţe pe care tatăl său îl călcase în picioare de atâţia ani. Warren se vedea prins într-un paradox de neînţeles: era în stare să plângă ascultând imnul Statelor Unite şi, în acelaşi timp, se imagină creând un stat mafiot, punând la punct câteva probleme ce scăpau politicienilor şi, de ce nu, având propria agăţătoare pentru prosop la Casa Albă.

Ca să scape de această conversaţie, Warren era obligat, la fel ca şi ceilalţi, să aştepte singurul eveniment ce putea să creeze o diversiune: apariţia tatălui său. Dar marele bărbat se lăsa aşteptat, stând retras pe veranda cu storurile trase. Maggie simţea că e cuprinsă de furie.

Fred o lăsase să facă toată treaba, iar grătarul nu era aprins. Numai invitaţii înţelegeau această absenţă, convinşi că un scriitor, american sau nu, avea grijă cum să îşi facă intrarea.

Greşeau cu toţii.

Fred Blake, în poziţia Gânditorului, citea, emoţionat, un paragraf care îl chinuise câteva ore. Se simţea atât de aproape de amintirile sale, încât dorinţa de a le aşterne pe hârtie îl făcea să uite că patruzeci şi cinci de persoane erau nerăbdătoare să-l cunoască.

Bunicul meu, născut în 1931, a condus una din cele două sute de maşini Cadillac închiriate de legendarul Vito Genovese pentru cortegiul funerar la înmormântarea soţiei sale. În 1957, tata, Cesare Manzoni, a fost invitat alături de cei o sută de capi venifi din toată ţara pentru congresul de la Apalachin, care se terminase cu urmărirea unui tip. Sincer, eram destinat să cânt la chitară împreună cu hippioţii? Mă vedeţi pe mine în faţa unui aparat de pontat într-o uzină de carton? Mă vedeţi pe mine păstrându-mi datele pentru pensionare într-o cutie de pantofi? Aş putea să mă revolt şi să-mi reneg tradiţia, să devin cinstit numai ca să stârnesc mânia tatălui meu? Nu, am preluat afacerea familiei şi, mai mult decât atât, de bunăvoie, fără să mă oblige nimeni, pentru că eram prea mândru. „Ai numai o viaţă”, mi-a spus unchiul Paulie când mi-a dat primul meu pistol. Azi ştiu că greşea: mai puteam avea una. Sper că, de acolo unde este, nu vede că am ajuns un trist neică nimeni.

În acea clipă nu mai ţinea să o facă pe scriitorul ca să epateze galeria, se simţea depăşind prima etapă a unei munci care putea să dea poate un sens celor pe care le trăise, le suportase şi îi făcuse pe alţii să le suporte.

— Du-te şi vezi ce face nenorocitul de taică-tău!

Belle o şterse pe verandă, unde îl găsi pe Fred nemişcat, aplecat peste maşina sa de scris, tăcut. O clipă crezu că murise.

— Te aşteptăm, tată. Vii să faci focul ăla?

Se trezi din uimire, îşi trase fiica lângă el şi o strânse cu putere în braţe. Ultimul capitol îl extenuase, confesiunea îl făcuse vulnerabil şi, pentru prima oară după multă vreme, se simţi teribil de reconfortat îmbrăţişând atâta nevinovăţie. Îşi făcură apariţia, el strălucitor, Belle lângă umărul tatălui ei, mândră de el, iar capetele se întoarseră să-i privească. Salută invitaţii, se scuză pentru întârziere, găsi cuvintele potrivite pentru a-şi binedispune vecinii. Se apropie de grătar, unde i se dădu un pahar de bordeaux pe care îl degustă cu înghiţituri mici în timp ce pregătea focul, înconjurat de câţiva bărbaţi veniţi să-i dea o mână de ajutor. În trei sferturi de oră, toată carnea va fi friptă şi haita va fi hrănită.

Cei nelipsiţi de la petreceri nu încetau să sosească, se anunţaseră vecinii vecinilor şi totul părea că se transformă într-o chermeză. Surprinşi de turnura pe care o luaseră evenimentele şi de brusca popularitate a familiei Blake, locotenenţii Di Cicco şi Caputo îl sunaseră pe mobil pe Tom Quintiliani înainte să ia o hotărâre. Şeful se afla pe autostradă, venind dinspre Paris, şi promise că soseşte într-o jumătate de oră; între timp, le spuse să meargă la faţa locului şi să se amestece printre invitaţi. Aşadar, îşi părăsiră postul de observaţie şi

veniră la petrecere fără ca cineva să le acorde vreo atenţie. Richard, ca să semene cu un invitat, luă ceva de mâncare şi începu fără nicio jenă să moţăie.

— Avem voie să facem asta?

— Dacă stai ca un prost, cu braţele încrucişate, ai să fii observat până la urmă.

Argumentul a fost convingător, iar Vincent dădu din coate ca să ajungă la zitis.

Malavita fu ispitită să-şi facă şi ea apariţia, atrasă de zgomotul care ajungea la ea prin fereastra de aerisire.

Păru că stă o clipă pe gânduri, atentă, cu ochii larg deschişi şi limba scoasă. Hotărî că e mai bine să să se culce iar fiindcă numai nişte motive nesuferite puteau să explice toată hărmălaia.

Seara ar fi putut să se scurgă în aceeaşi ambianţă de veselie liniştită dacă Fred nu ar fi început să regrete violent.

Să regrete totul.

Cinci indivizi, toţi bărbaţi, stăteau în semicerc adunaţi în jurul grătarului, cu ochii fixaţi pe focul ce refuza să se aprindă în ciuda faptului că nu plouă, a materialelor sofisticate şi a eforturilor stăpânului casei, un tip cu experienţă în materie de grătar.

— Nu aşa se procedează... E nevoie de mai mult lemn subţire, domnule Blake, aţi pus cărbunele prea repede.

Cel care vorbise avea o pălărie pe cap şi un pahar de bere în mână, locuia la două case distanţă, nevastă-sa adusese o tartă cu măsline, iar copiii alergau în jurul bufetului ţipând. Fred îl gratifică cu un zâmbet ce se dorea a fi amabil. Alături, un celibatar ce avea o agenţie de voiaj în centrul oraşului prinse ocazia din zbor:

— Nu aşa trebuie procedat. Eu nu folosesc cărbunele de lemn, procedez ca la focul pentru şemineu: durează mai mult, dar jăraticul este de cea mai bună calitate.

— Nu aşa trebuie procedat, adăugă un membru al consiliului municipal. Folosiţi aprinzătoare pentru foc, e toxic şi nu este cazul. De altfel, nici nu este eficace, aveţi dovada.

Fără să o ştie, Fred verifica o teoremă universală, formulată în aceşti termeni: De îndată ce un tâmpit încearcă să aprindă un foc undeva, vin alţi patru să-i explice cum se procedează.

— Oricum, nu vom gusta astăzi din carnaţii ăştia de ficat, râse cel ce vorbise ultimul şi nu se putu abţine să nu adauge: Nu o să aveţi niciun succes cu burduful, eu folosesc un foen vechi.

Fred făcu o pauză, îşi masă pleoapele, pradă unei formidabile crize de violenţă. În cel mai neaşteptat moment, Giovanni Manzoni, cel mai rău bărbat din câţi existaseră vreodată, îşi recucerise ascendentul asupra lui Fred Blake, artist şi curiozitate locală. Când cei cinci tipi îngrămădiţi în jurul focului crezură

de cuviinţă să spună că numai puţin spirt alb ar putea să fie de folos, Fred îl văzu îngenuncheat şi implorând iertare. Mai mult decât iertare, cerea să fie eliberat şi să se isprăvească odată cu el. Giovanni mai văzuse aşa ceva până atunci şi nu putea să uite geamătul specific al omului care îşi cere moartea: un soi de horcăit asemănător bocitoarelor siciliene, un cântec blând pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

Nu i-ar fi trebuit mai mult de cinci minute ca să-l facă să cânte astfel pe tipul nonşalant ce îşi ţinea braţele încrucişate la douăzeci de centimetri de el. Consilierul municipal ar fi cunoscut o agonie fără sfârşit, ghemuit într-un congelator, numai în maiou, aşa cum i se Întâmplase de mult patronului sindicatului angrosiştilor de peşte din New York, irlandezul Cassidy. Consilierul municipal ar fi scos-o la capăt mai bine decât Cassidy, care, cu ţeasta zdrobită de o grămadă de piept de pui, bătuse două ore în perete înainte de a-şi da sfârşitul şi a-i scuti de aşteptare pe Corrado Motta şi pe Giovanni, care jucau cărţi pe capacul congelatorului, aşteptând să se întâmple odată.

Bărbatul cu pălărie, incapabil să-şi imagineze la ce torturi nebănuite îi supunea Fred, spuse:

— Nu se va aprinde niciodată, probabil că au rămas urme de cenuşă.

Fred reveni la amintiri de demult: avea douăzeci şi doi de ani când şeful îi dăduse ordin să facă un exemplu din Lou Pedone, unul dintre mediatorii celor „cinci familii” care permisese ca o triadă chinezească să se implanteze în Canal Street în schimbul unui teanc gras de narcodolari. Drept răzbunare şi pentru a da un exemplu, Giovanni dăduse dovadă de o imaginaţie extraordinară: capul lui Lou fusese găsit plutind în acvariul restaurantului Pagoda de Argint, situat la intersecţia dintre Mott Şl Canal Street. Dar ce fusese şi mai surprinzător? Faptul că trecuseră mai multe ore înainte să-şi dea seama clienţii că din acvariu îi fixează o privire sticloasă. Fred, care acum îşi pierduse răbdarea şi aprindea mii de chibrituri sub ghemotoacele de hârtie, văzu capul bărbatului plutind în acvariu şi pălăria lui caraghioasă la suprafaţă.

Dar încercările sale nu se opriră aici; un alt tip, care fusese tăcut până atunci, luă burduful plin de autoritate, hotărât să rezolve situaţia fără să mai apeleze la Fred care îşi simţise încă de dimineaţă bărbăţia pusă sub semnul întrebării. De data asta trebui să-şi impună violent ca să nu-l apuce pe nefericit de păr, să-i stâlcească mutra de grătar şi să-i înfigă în ureche o frigăruie ca s-o vadă ieşind pe cealaltă.

— Ah, domnule Blake, cu siguranţă că eşti mai priceput să faci fraze decât focul. Fiecare avem câte un talent.

Warren, la câţiva paşi de grătar, în continuare ostatic al conversaţiei despre bucătăria americană, se auzi punând o întrebare la care nu se gândise niciodată:

— Ce-i acela un hamburger?

— ...Adevăratul hamburger? Adică?

— Trebuie să existe o reţetă originară. Trebuie ketchup? Castraveciori muraţi? Salată? Ceapă? Carnea trebuie tot friptă? Muşti din el sau îl tai cu furculiţa şi cuţitul în două? Ce credeţi?

Warren nu credea cine ştie ce, dar răspunse ce-i trecu prin minte.

— Adevăratul hamburger american este gras, dacă îl vrem gras, este uriaş dacă vrem să facem exces, plin de ketchup dacă nu ai diabet. Se pun ceapă dacă nu-ţi pasă că îţi pute gura pe urmă şi muştar amestecat cu ketchup fiindcă ne place culoarea, o foaie de salată dacă îţi place ironia, iar dacă simţi nevoia poţi să adaugi brânză, şuncă prăjită, fâşii de homar şi shamallows şi va fi un adevărat hamburger american pentru că aşa suntem noi, americanii.

În ceea ce o privea, Maggie îşi juca rolul admirabil: grătarul acesta nu însemna nimic în comparaţie cu petrecerile somptuoase pe care trebuise să le organizeze la Ordinul lui Fred. Atunci, totul se petrecea prin intermediul soţiilor care transmiteau invitaţia soţului lor şi se obligau să anunţe toate persoanele interesate. Un grătar organizat de familia Manzoni nu era nimic altceva decât un simpozion al mafioţilor asezonat cu câteva cotlete. Se luau decizii pe care Maggie prefera să nu le cunoască. Ea însăşi îl primise de două ori pe Dom Mimino în persoană, îl capo di tutti capi, care nu se deplasa decât în caz de războaie între familii. În acele după-amiezi, trebuia ca totul să fie desăvârşit, ca totul să se desfăşoare după un ritual liniştit într-un climat de camaraderie sinceră. Mai mult decât diplomaţie, trebuia să ai un al şaselea simţ, să fii cu ochii în patru şi să ai grijă ca bărbaţii aceia să poată să-şi discute afacerile într-o discreţie totală şi uneori să stabilească soarta unuia dintre ai lor într-un bloc de beton. Pe Maggie o extenua un astfel de exerciţiu. Ce mai putea să-i stârnească teama, după atâţia ani, în mijlocul invitaţilor francezi, amuzaţi de lipsa ei de gust?

Între timp, focul se aprinsese, ceea ce pusese capăt sar'-asmelor. Fripturile se frigeau alături de cârnaţi, degajând un miros ce stârnea pofta oamenilor care se îngrămădiseră în număr tot mai mare în jurul focului aşteptând cu farfuria în mână. Fred se mai relaxase puţin, liniştit că reuşise să aprindă grătarul în pofida răutăţilor din jur.

Bărbatul cu pălărie scăpase ieftin; fără să o ştie, tocmai trecuse pe lângă o moarte atroce care l-ar fi făcut celebru în liniştitul oraş Cholong. A fost chiar unul dintre primii care au gustat din friptură şi nu s-a putut abţine să-şi dea cu părerea:

— E bună, domnule Blake, dar ar fi trebuit poate să mai aşteptaţi puţin ca jăraticul să fie destul de puternic înainte să puneţi carnea.

Fred nu mai avea încotro, bărbatul cu pălărie trebuia să moară în faţa tuturor.

Bărbatul cu pălărie nu ar fi supravieţuit în New Jersey nici două săptămâni: ar fi fost învăţat încă din copilărie să-şi ţină gura sau i s-ar fi tăiat cu un briceag ascuţit ca o lamă de ras, operaţiune care nu ar fi durat mai mult

de un minut. În New Jersey, în faţa unor oameni de teapa lui Giovanni Manzoni, bărbatul cu pălărie caraghioasă şi-ar fi înghiţit toată îndrăzneala de şmecheraş, ar fi încetat să se mai uite pe deasupra umărului vecinului său numai ca să comenteze. În New Jersey, cei care aveau un răspuns la toate trebuiau să o dovedească imediat, iar cei care dădeau lecţii deveneau tot mai rari. Giovanni Manzoni apucă un vătrai de lângă grătar, îl strânse cu putere în mână şi aşteptă ca bărbatul cu pălărie caraghioasă să se întoarcă pentru a-l lovi în faţă ca să vadă cum îl răpune o moarte fulgerătoare.

Şi cu atât mai rău dacă Fred distrugea totul, dacă, omorându-l pe acest bărbat, punea în pericol viaţa alor săi, cu atât mai rău dacă se întorcea din nou la închisoare.

Cu atât mai rău dacă în acea închisoare anonimatul său nu ar fi durat nici patruzeci şi opt de ore şi dacă Don Mimino ordona să fie lichidat. Cu atât mai rău dacă povestea familiei Manzoni ajungea din nou pe prima pagină a ziarelor cu tiduri cu litere de o şchioapă şi Belle şi Warren nu ar supravieţui unei asemenea încrâncenări.

Moartea şi ruină unei familii nu însemnau nimic faţă de irepresibila dorinţă de a-l reduce la tăcere odată pentru totdeauna pe bărbatul cu pălărie caraghioasă.

Chiar atunci o mână se aşeză blând pe umărul lui Fred care se întoarse gata să-l lovească pe cel care îl împiedica să lovească.

Quintiliani tocmai sosise. Drept, calm, cu o privire de preot. Simţise, mai bine decât oricine, furia crescândă a lui Fred, care, scos din fire, nu se mai putea controla. Ştia cum să reacţioneze faţă de această violenţă, o ştia prea bine, unii dintre colegii săi din FBI văzând în asta un dar.

Un dar prin care Tomaso Quintiliani nu făcea decât să-şi refuleze vechii demoni. În vremea când îşi pierdea timpul pe Mulberry Street împreună cu gaşca sa de prieteni, viaţa unui om se reducea la suma de bani pe care o avea în buzunar. Dacă nu ar fi fost conştiinţa care îl determinase să intre în rândurile FBI-ului, ar fi îngroşat cu aceeaşi hotărâre numărul celor din Cosa Nostra.

— Dă-mi ceva de băut, Fred.

Fred oftă uşurat. Spectrul lui Giovanni Manzoni se estompă ca la trezirea dintr-un coşmar şi reapăru Fredcrick Blake, scriitor american stabilit în Normandia.

— Vino să guşti din sangria. Tom, spuse el abandonând vătraiul.

Petrecerea durase ceva, iar Maggie căsca în aşternuturi, gata să adoarmă de cum închidea pleoapele. Fred îşi puse pijamaua aşezată pe marginea unui scaun, se lungi lângă soţia lui, o sărută pe frunte şi stinse lampa de pe noptieră. După o clipă de tăcere, spuse privind în întuneric:

Note:

1. Anii sciuscia^

— Mulţumesc, Livia.

Nu îi spunea pe adevăratul prenume decât dacă se simţea dator. „Mulţumesc” includea o frază lungă ce începea cu: Mulţumesc pentru că nu m-ai părăsit în duda a tot ce ai suferit pentru că ştii că fără tine nu aş fi rezistat prea mult şi îţi mulţumesc şi pentru... şi pentru multe alte lucruri pe care preferă să nu le spună – în general era peste puterile lui să spună mulţumesc. O simţi cum adoarme, aşteptă o clipă, se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi coborî pe verandă ca un hoţ. Toată oboseala zilei dispăru. Se aşeză în faţa maşinii de scris, aprinse lampa şi reciti ultimele rânduri ale capitolului.

Cât de mult regret oraşul unde m-am născut şi unde nu voi muri. Totul îmi lipseşte: străzile, nopţile, libertatea mea în orice moment, prietenii care într-o seară puteau să te îmbrăţişeze ca pe un frate, iar a doua zi să-ţi tragă un glonţ între ochi. Ei da, nu înţeleg de ce până şi ei îmi lipsesc. Nu trebuia decât să mă servesc şi totul îmi aparţinea. Eram nişte stăpâni, iar Newark era regatul nostru.

Instalatorul îşi amânase venirea de două ori, iar Maggie, implorându-l aproape, reuşise să-l convingă să treacă în dimineaţa aceea. Or, chiar în dimineaţa aceea tocmai primise confirmarea unei întâlniri la fivreux pe care o aştepta de multă vreme. Fred, exasperat la gândul că trebuia să înfrunte singur un instalator, se refugie pe verandă.

— Las uşa deschisă, ar fi o tâmpenie să-l ratăm, zise Maggie în timp ce pleca.

Cu urechea ciulită spre intrare, revedea notele care Tebuiau să ofere planul complet al capitolelor doi, trei şi patru ale Memoriilor sale. Adică:

Note:

' Risipire (n. tr.).

— cei patru ani de lucru împreună cu Jiiimiy

— pistele de curse de ogari

— transporturile Schultz

— piaţa de legiune din Pearl Street

— beneficiile reinvestite în uzina de excavare.

Portretul celor pe care i-am cunoscut atunci: Curtis Brown, Ron Mayfield, fraţii Pastrone.

2. Anii a faticare'

— acoperirea Excavation Works and Parteners, filialele ei

— fetele din cartierul Bonito Square

— călătoria la Miami (pactul de neingerinţă + urmări).

Şi: Little Paulie, Mishka, Amedeo Sampiero.

3. Anii de familie

— Întâlnirea cu Livia

— Don Mimino

— contractul cu Esteban

— pierderea East End-ului.

Şi: Romana Marini, Ettore Junior, Cheap J.

În elanul său, se simţi gata să continue cu următoarele capitole, dar soneria îi reteză tot avântul; un motiv în plus ca să-l deteste pe bietul meseriaş ce aştepta la uşă. Fred începu să regrete perioada în care diversele sindicate ale clădirii din New Jersey îl considerau un erou. Supunându-i, prin intimidare, pe toţi marii întreprinzători din zonă ca să aranjeze afacerile clanului său, Giovanni Manzoni dobândise, fără să vrea, drepturi sociale la diferite corporaţii, printre care şi cea a instalatorilor. Casele Manzoni din Newark beneficiau de instalaţii şi o întreţinere demne de Casă Albă.

Note:

1 A suferi (n. tr.).

Îl primi pe bărbatul mai degrabă corpolent şi înalt, îmbrăcat cu nişte blugi uzaţi şi o cămaşă decolorată care dădu ocol prin salon lăsând în urmă o dâră de praf de ghips. Didier Fourcade ştia, printr-un savant calcul al parametrilor, să detecteze gradul de dependenţă tehnică al noului său client.

— Soţia dumneavoastră mi-a vorbit de o problemă cu apă ruginită şi mâloasă.

Fred dădu drumul la mai multe robinete ca să-l convingă.

— Nu sunteţi singurii de pe aici în aceeaşi situaţie.

— Ce este?

— De când durează povestea asta?

— De cinci sau şase săptămâni. Ce este?

Bărbatul deschise robinetul de la bucătărie şi lăsă apa ruginită să curgă din abundenţă.

— Aş putea să văd pivniţa?

Fred ştia ce îi vor auzi urechile de îndată ce bărbatul va vedea ţevile: Aoleu! O consternare ce spunea multe despre gravitatea problemei, despre volumul de muncă de care va fi nevoie, despre iresponsabilitatea rezidenţilor, despre pericolele la care se expun ţevile dacă sunt lăsate în acea stare, despre costurile astronomice şi despre sfârşitul lumii în general. Bărbatul îşi stăpânise acest strigăt, un uguit sinistru, la nevoie repetat, teribil, ce i se inculcase în timpul pregătirii lui. Clientul, între spaimă şi vinovăţie, se simţea în stare de orice numai să nu-l audă. Pentru Didier Fourcade, instalator, acest strigăt însemna salariul său, o maşină mai bună, plata studiilor pentru cea mică.

Dar Fred se lăsa greu înspăimântat. Dacă nu ar fi avut niciun talent, ar fi rezistat oricărei forme de intimidare.

Să vrei să-l sperii era ca şi cum ai încerca să muşti un câine turbat, să

zgârii o pisică cuprinsă de nebunie, să loveşti un urs gata să atace. În timpul acţiunii nu se temea nici să fie umilit, nici să sufere, nici să fie omorât.

— Şi atunci cum se explică apa asta scârboasă? întrebă el la capătul răbdării.

— Cum se explică, cum se explică... Ce vreţi să vă spun? Pot fi o sumedenie de motive. Aţi văzut ţevile?

Sunt complet ruginite. Le-aţi lăsat în paragină.

— Ne-am mutat de două luni!

— Atunci ar trebui să vă plângeţi foştilor proprietari, ei au lăsat ţevile într-un asemenea hal, uitaţi-vă la mine, asta...

— Ce trebuie să facem?

— Bietul meu domn! Trebuie să refaceţi totul. Probabil că instalaţia are mai bine de o sută de ani.

— Asta explică de ce apa are culoarea asta?

— Poate fi o explicaţie. Poate veni şi de afară şi atunci nu mai este de competenţa mea.

Fred s-ar fi mulţumit cu orice, o vorbă plină de speranţă, un zâmbet sincer, o promisiune chiar şi neîmplinită. Orice, cu excepţia acelei autorităţi ce se foloseşte de puterea ei faţă de cei neputincioşi. Fred cunoştea prea bine stilul acesta.

— Ce veţi face? întrebă el, făcând apel la bunăvoinţa meseriaşului.

— Acum, nimic. Am trecut fiindcă soţia dumneavoastră părea că este în mare bucluc, dar nu se poate spune că este ceva urgent. Lucrez pe două şantiere şi nu chiar aproape. Şi mai am o inundaţie la Villiers, oamenii mă aşteaptă, nu pot să fiu peste tot. La un moment dat, simt că nu mai pot.

— Mai stabilim o întâlnire. Vorbiţi cu soţia mea, ea se ocupă de asta. O să vă lase timp să discutaţi cu a dumneavoastră dacă doriţi să faceţi treabă bună.

Cea mai mare parte a răului fusese făcută: după ce crease neliniştea, urma abandonul. Lăsându-l pe bolnav să se descurce singur, Didier Fourcade se pregătea să audă muzica dulce a implorărilor. Vru să urce scara, însă Fred Blake, sau mai curând Giovanni Manzoni îl opri, închizând uşa pivniţei înainte de a pune mâna pe ciocanul aflat pe bancul de lucru.

În timpul recreaţiei de la ora zece, grupuri de elevi se jucau asemenea unor copii plini de o energie prea mult înfrânată, scoţând strigăte reţinute de prea mult timp, excitaţi de soare şi de gândul vacanţei mari. Cei mai mici exersau arta războiului, cei mai îndrăzneţi, pe cea a iubirii, iar cei mai mari, cu mobilul în mână, se ocupau de viaţa lor socială. Curtea pentru recreaţie trăia intens, zgomotos, era în plin avânt şi nimeni, nici măcar supraveghetorii, nu bănuia strania adunare ce avea loc într-un colţ al spaţiului acoperit.

Vreo duzină de puşti de toate vârstele, aşezaţi pe linia albă, aşteptau în faţa unei bănci pe care Warren stătea singur, cu braţele întinse pe spetează, privirea vag obosită, dar concentrată. Un singur băiat stătea în faţa lui Warren

cu braţele încrucişate şi privirea în pământ. Ceilalţi, aşteptând să le vină rândul, ascultau dorinţele prietenului lor care, ruşinat şi îngândurat, îşi căuta cuvintele. La treisprezece ani nu învăţase încă să se plângă, în orice caz nu aşa.

— ...La început, m-am străduit. Nu am nimic împotriva matematicii, iar la începutul anului nu am avut note proaste, numai că profu' s-a schimbat. Şi când a venit cel nou...

Warren, vag incomodat de hărmălaia din curte, oftă discret fără să-şi slăbească atenţia. Îşi încurajă interlocutorul să vorbească dând din cap aprobator.

— M-a detestat de la început. Pot să le cer colegilor de clasă să confirme. Am devenit calul de bătaie al acestui ticălos! Zâmbetul lui sadic atunci când mă scotea la tablă...

Şi notele pe marginea lucrărilor, ca să mă umilească...

Într-o zi mi-a dat 2 şi a adăugat: „Caăncurajare”, dar nu cum le făcea şi celorlalţi: la mine a adăugat şi un semn de întrebare. Şi alte chestii numai ca să mă umilească. Le am, pot să le arăt!

Warren refuză propunerea mişcând mâna.

— ...Află ce are împotriva mea... I-am pomenit pe cineva... L-am şi întrebat o dată, voiam ca lucrurile să se aranjeze. M-a pedepsit! Douăzeci de exerciţii pentru weekend, douăzeci! Fu-tu-i neamu'! Mama a venit să vorbească cu el, dar ticălosul s-a făcut că plouă. A încuiat-o pe mama! Şi pe cine o să creadă ea: pe mine sau pe el? Atunci am muncit şi mai mult decât alţii, mi-am ţinut gura, chiar când se luă de mine... Şi, pe urmă, la ultima şedinţă, m-a terminat... Mutra mamei când a primit notificarea... „Propunere pentru repetenţie”... Nu vreau să repet clasa a IX-a din cauza acestui nemernic!

Cuvintele i se blocau în gâtlej, vocea lui spartă era cea a nevinovăţiei ultragiate de nedreptate.

— Se vede că este adevărat ce spui, zise Warren.

Numai că nu prea ştiu ce pot să fac pentru tine. Ce vrei de fapt?

— Dacă repet clasa, mă omor. Nu mi-aş reveni niciodată. Este mult prea nedrept. Vreau să se răzgândească, să fie de acord să trec într-a X-a. Asta e tot ce vreau. Să se răzgândească, atât.

Warren îşi ridică braţele a neputinţă.

— Îţi dai seama ce îmi ceri? E totuşi un prof!

— Ştiu. Şi sunt gata să fac sacrificii. Cer dreptate, înţelegi?

— Da, înţeleg.

— Ajută-mă, Warren.

Şi-şi lăsă capul în jos în semn de uşurare.

— Nu mai suntem la început de trimestru, dar am să văd ce pot face. În zilele următoare, stai acasă, mergi numai la şcoală, timpul liber petrece-l cu familia. De rest mă ocup eu, spuse Warren după ce se gândi o vreme.

Puştiul îşi reţinu un gest de triumf, cu pumnii strânşi şi zâmbind radios.

— Următorul! strigă Warren.

Un puştiulică ochelarist se plasă exact în locul pe care celălalt tocmai îl părăsise.

— Cum te cheamă?

— Kevin, dintr-a VII-a B.

— Ai vrut să mă vezi?

— Au fost furaţi banii pe care mama îi ţine deoparte în dulap... Ştiu cine a făcut-o. Cel mai bun prieten al meu. Părinţii mei mă bănuiesc pe mine. El neagă. Tata nu vrea să aibă nicio încurcătură cu familia lui şi îmi zice că sunt un laş dacă am inventat o asemenea poveste. Dar eu ştiu. Asta nu poate să rămână aşa.

Soţia scriitortilm. Lui Maggie chiar i-ar fi plăcut dacă nu ar fi fost prea multă vreme soţia gangsterului, soţia şefului de clan, soţia unui mafiot, soţia turnătorului de Giovanni Manzoni. După ce fusese toate astea, nici nu se mai punea problema să devină altceva şi în niciun caz soţia unui scriitor. Ceea ce o scotea din sărite era modalitatea odioasă prin care Fred îşi inventase o răscumpărare scriind negru pe alb lista abjecţiilor sale. Exista oare o modalitate mai perversă de a ieşi cu faţa curată? Nu înţelegea nici încântarea lui de a se închide în nenorocita aia de verandă, tocmai el care, spre deosebire de banda lui de golani, nu fusese interesat decât de locul său în ierarhia Cosa Nostra. Unora le plăcea să pescuiască, altora să facă sport, alţii creşteau câini sau încercau să slăbească.

El, nu. Nimic nu-l atrăgea în afară de căutarea unor noi sectoare, a unor noi şmecherii care să-i permită să-i jumulească pe cei care îşi dădeau prea târziu seama că erau lefteri. De ce, după atâţia ani, a trebuit să găsească puterea să se închidă ore întregi în nenorocita aia de verandă în faţa unei maşini de scris vechi? Ca să împingă cinismul mărturisirii până la extrem? Ca să-şi retrăiască faptele de arme şi să facă nemuritoare titlurile sale de glorie?

Era ca şi cum ar avea nostalgia păcatului. Îşi înmuia pana în negreala sufletului său, iar cerneala asta nu se va usca niciodată. Dacă cei din jur erau gata să înghită o asemenea minciună fără să se sinchisească de preţ, ea, Maggie, nu se lăsa păcălită.

Ajunsă cu zece minute mai devreme, îşi parcă maşina în strada Jules-Guesde din fivreux, îşi aprinse o ţigară ca să treacă timpul şi încercă şi-şi imagineze ironiile soţului ei dacă nu l-ar fi minţit în legătură cu motivul întâlnirii.

— Ce vrei, biata mea Maggie? Să-mi răscumperi greşelile? Şi află că nu regret nimic şi dacă lucrurile ar fi fost altfel, am fi rămas la noi acasă, acolo, cu familia noastră şi toată echipa mea şi am fi dus în continuare viaţa pe care o meritam pentru situaţia noastră în loc să mucegăim aici şi lasă-mă să-ţi spun că mă plictiseşti al naibii cu dorinţa ta de a o face pe sfânta.

Filiala Eure a Ajutorului Popular Francez caută voluntari pentru chestiuni administrative. Un anunţ strecurat în Le Clairon de Cholong. Era nevoie doar de puţin timp, de puţin spirit practic şi de multă motivaţie. Maggie se simţi destinată pentru asta. Mâna lui Dumnezeu însemna ceva, ea se îndepărtase de El şi nu mai credea în clemenţa şi nici în pedeapsa Lui. Nebănuite rămân căile Domnului, iar plăcerea răutăcioasă pe care El o avea ca să amestece căile nu o mai fascina pentru că obosise în cele din urmă. Să se străduiască să rămână misterioasă în ochii celorlalte fiinţe umane însemna tocmai să ascundă intenţii dubioase. Atâta gravitate, atâta transcendenţă, atâta lipsă de măsură, de eternitate, totul în cea mai desăvârşită tăcere şi fără cea mai neînsemnată explicaţie: Maggie abandonase lupta. La drept vorbind, îndrăznea să o mărturisească, Dumnezeu nu o mai emoţiona. Nici coroana de spini, nici Capela Sixtină, nici Femeia în alb, nici marile orgi, nimic nu o mai emoţiona la fel ca înainte.

De acum, singurul miracol adevărat care o tulbura se rezuma la un cuvânt care acoperea sensul atâtor altora: solidaritate. Fenomenul apăruse în împrejurări aproape futile, trecând prin faţa televizorului, ieşind de la un film, deschizând radioul ca să aibă un sunet de fond. Prima dată a fost o reclamă pentru asociaţie care nu se temea să-şi clameze moralitatea şi vocaţia de întrajutorare pe muzica viorilor; Maggie simţise cum îi dau lacrimile, acolo, în faţa ecranului, prosteşte, ea care dorise să termine cu asta, dar care o lua de la capăt de fiecare dată când era prezentată reclama. Fusese acel film hollywoodian în care un tânăr îşi regăseşte iubita datorită bunăvoinţei unei mulţimi anonime; şi aici lucrurile păreau dubioase, nu avea de ce să fie mândră, dar îşi simţi inima bătând. Prin intermediul unui fapt divers, de fiecare dată când auzea vorbindu-se despre o mână de oameni reuniţi în numele unuia singur, se simţea aleasă. Puţin câte puţin, începu să urmărească această emoţie ca să-i identifice fiecare componentă până a le confunda între ele: spiritul de echipă.

apelul la generozitatea publică, luările de poziţie în faţa nedreptăţii, empatia pentru seamănul ei, lista nu se termină niciodată, dar nu conta, important era să te pui în slujba acestei idei de solidaritate şi să acţionezi conform mijloacelor ei. Un fel de a-i arăta lui Dumnezeu că şi fiinţele umane pot face asta.

Fu lăsată să aştepte într-o săliţă cu o masă pe care se aflau reviste. Înainte să stabilească întâlnirea, Quintiliani îi adusese la cunoştinţă reticenţele lui.

— O asociaţie de caritate? Maggie, e meritoriu, dar nu e raţional. Nu se ştie niciodată, poate fi vorba de presă, fotografii, nu ştiu...

— Am să fiu atentă.

— Ce părere are Frederick?

— Nu i-am spus încă nimic.

— Am să văd ce pot face, dar nu promit nimic. Ştii că nu pot fi făcute publice nici numele şi nici fotografia voastră.

În ciuda riscurilor, pentru Quint, iniţiativa lui Maggie avea ceva pozitiv: încerca să se integreze în societate şi prin asta se ocupa de toate chestiunile preconizate de Programul Witsec. Câteva zile mai târziu îşi dădea acordul de principiu pentru o perioadă de probă, urmând ca după aceea să ia o hotărâre.

O altă motivaţie, şi mai intimă, o făcea pe Maggie să se facă utilă celor năpăstuiţi. Deşi destul de târziu, destinul îi dădea ocazia să plătească tribut originilor sale modeste, să se întoarcă la ele după ce încercase să le nege în fastul familiei Manzoni. Spre deosebire de Giovanni, fiul natural al Cosa Nostra, şi prin urmare crescut în tradiţia profitului, a banilor şi a modalităţilor de a câştiga mai mult, Livia se născuse într-o familie de muncitori care-şi menţinuseră acest statut toată viaţa. La aproape cincizeci de ani, îşi amintea de tinereţea ei de parcă tocmai ar fi părăsit cartierul East End, unde, înainte să ajungă să se omoare între ele, toate rasele se regrupau într-o singură naţiune, cea a emigranţilor. O intriga alegerea inconştientă a acestor imagini care ieşeau acum la suprafaţă, ca ziua de vineri seara când tatăl ei îi dădea mamei sale salariul, într-un plic alb, bani din care trebuiau să trăiască până vinerea viitoare. Îşi amintea cât de mult le invidia pe surorile ei mai mari când plecau la cursurile de stenodactilografie; Livia urma să facă acelaşi lucru când împlinea vârsta cerută. Îşi amintea oră cu oră noaptea lungă şi neliniştită în care fratele ei, muncitor într-o întreprindere de curăţat ţevi şi şeminee, şterpelise o cutie de bijuterii dintr-un apartament plin de şeminee de marmură. În zori, tatăl ei mersese la comisariat după fiul său, iar tânărul Aldo îşi încheiase aici cariera lui de hoţ. Îşi amintea şi de tristă zi în care fusese muşcată de un câine în cartierele celor bogaţi; nu există nicio modalitate de a depune plângere sau de a primi nişte bani. Îşi amintea mai ales de mama ei care, în fiecare zi, se temea pentru copiii ei şi de tatăl său care se dovedea foarte discret la fiecare nou incident în cartier. Livia dorise să scape de toate astea măritându-se cu Giovanni.

O chemară înăuntru. Discuţia nu dură mai mult de zece minute.

— Când puteţi să începeţi?

— Imediat.

Al Capone spunea mereu: „Obţii mai multe lucruri fiind politicos şi înarmat decât doar politicos.” Fraza asta simplă explică pentru mine persistenţa de-a lungul secolelor a unui fenomen că mafia.

Fred încetă să mai bată la maşină ca să reflecteze, dar această ultimă frază nu mai chema altele. Ce ar mai fi de adăugat la un lucru atât de evident şi exprimat în atât de puţine cuvinte? Asta era, fără îndoială, literatură. La ce bun să explice viitorilor posibili cititori ce anume vedea el atât de luminos aici? Toţi prietenii lui din Newark ar fi înţeles fără alte explicaţii. Citându-l pe Capone, Fred îşi dădu seama cât de util putea să fie să-şi întemeieze spusele

pe gândirea unui maestru. Deodată, împinse carul maşinii de scris ca să înfrunte un nou paragraf.

La câţiva metri de el, Belle, goală-puşcă în faţa oglinzii, cu un metru de croitorie în mâini, lua măsurile superbului său trup fără să piardă nicio curbă. Chiar dacă-şi cunoştea dimensiunile de bază, piept, talie, şolduri, indicele de greutate 20 şi raportul talie-şolduri de 7, era curioasă de rest: lungimea palmei, a gâtului, a gambelor, a piciorului, înălţimea frunţii, anvergura braţelor, distanţa dintre ochi, unghiul dintre omoplat şi subsuoară, distanţa dintre sfârcuri etc. În toate cazurile, cifrele erau ideale.

La bucătărie, Maggie se agita în faţa cuptorului.

Pasta agii e olio. Degeaba spaghetele cu usturoi şi ulei erau specialitatea ei: nici soţul, nici copiii nu puteau să conceapă spaghete fără sos de roşii. Fred strâmba din nas în faţa sosurilor sofisticate pe bază de ierburi sau carne ori chiar delicatese ca trufe, raci şi tot ce trecea drept moft. Pentru paste era bun doar sosul roşu şi atât.

— Ştii bine că nu-mi place, zise el trecând prin bucătărie.

Maggie aştepta momentul crucial, secunda în care trebuie să pui spaghetele şi usturoiul într-o cratiţă, iar apoi să adaugi uleiul.

— De ce crezi că sunt pentru tine? Dacă ai chef de sos, ai putea să-l faci după-amiază, între două capitole.

— Pentru cine ai făcut paştele?

— Pentru cei doi tipi amărâţi care sunt departe de ţară şi care, spre deosebire de noi, nu au făcut nimic ca să merite asta.

Maggie, fără să catadicsească să-i aştepte răspunsul, acoperi farfuria cu folie de aluminiu şi ieşi din casă îndreptându-se către Richard Di Cicco şi Vincent Caputo, care, cu căştile la urechi, jucau cărţi.

— A sunat cineva?

— Da, un oarecare Cyril, spuse Vincent. Nu vreau să mă amestec unde nu-mi fierbe oala, dar de o săptămână o sună pe Belle în fiecare zi.

— Habar n-am. Dacă credeţi că se îndrăgosteşte, vă rog să-mi spuneţi, băieţi.

În loc să se supună FBI-ului, Maggie învăţase să se folosească de el. În afară de stimă reală pe care o avea faţă de Quintiliani şi oamenii lui, Maggie nu se simţea spionată, ci protejată de ei. Numai familia unui şef de stat putea să pretindă un asemenea tratament. La ce bun să scotocească în dulapul copiilor sau în buzunarele soţului? FBI-ul se ocupa de asta şi Maggie nu se mai temea de miile de pericole ce sperie toate soţiile şi mamele. Fără să fie mândră, dar şi fără să-i fie ruşine, învăţase să folosească logistica sofisticată a Biroului pentru a-şi rezolva problemele domestice. Măruntele laşităţi ale lui Pred, derapajele lui Warren, micile secrete ale lui Belle: Richard şi Vincent nu-i ascundeau nimic.

— V-am îĂcut. paste agii e olio, Vincenzo.

— Neveste-mii nu-i ies aşa, n-am idee de ce, poate pentru că pune

usturoiul prea devreme.

— Ce mai face?

— Zice că îi este dor de mine.

O asemenea mărturisire ar fi făcut absurdă promiscuitatea lor. Nu aveau nimic mai bun de făcut decât să se întâlnească într-o casă goală, pierduţi într-un orăşel normand la mii de kilometri distanţă de casă? Gustară pastele cuprinşi de nostalgie. Prezenţa lui Maggie le făcea mai bine decât mâncărurile ei, o femeie se ocupa de ei şi le era când soţie, când soră. Ştiau că este sinceră, încrederea transformându-se în timp într-o legătură preţioasă. Apărea şi un puseu de reconfortare care îi făcea să uite ziua plină de necazuri, de regrete şi de tăcere. Maggie îi ajută să reziste şi să treacă peste limitele conştiinţei lor profesionale.

Ca să înţelegem angajamentul locotenenţilor Caputo şi Di Cicco, trebuie să ne întoarcem cu şase ani în urmă, la „procesul celor cinci familii”, aşa cum îl botezaseră mass-media. Familia Manzoni, aflată în întregime în grija Programului Witsec, devenise familia Blake, o familie obişnuită ce părăsea New Yorkul ca să se instaleze la Cedar City, statul Utah, un orăşel cu zece mii de suflete, în mijlocul unui peisaj muntos ce domina o regiune deşertică. Oraşul corespundea caracteristicilor de bază, suficient de intim ca să fie scutit de orice formă de criminalitate, destul de mare ca să poată fi păstrat anonimatul.

Instalaţi în zona de vile a unui cartier de pensionari bogaţi, membrii familiei Blake au făcut faţă bruştei lor inactivităţi cum au putut. O ambianţă stranie, de semidetenţie, de totală nepăsare după toate acele luni de presiune. Cumpărături livrate la domiciliu, cursuri prin corespondenţă: familia Blake trăia retrasă, în indiferenţa vecinilor. Quintiliani nu-l slăbise pe Fred după terminarea procesului. Ales pentru tenacitatea lui ieşită din comun şi pentru originea sa italiană, îi desemnase, din aceleaşi motive, pe Di Cicco şi Caputo drept parteneri.

Cei trei cunoşteau familia Manzoni mai bine decât oricine altcineva din convorbirile telefonice ascultate şi din urmăririle fără sfârşit ce duraseră patru ani înainte de a-l prinde pe Giovanni. Programul de Protecţie a Martorilor fixase două etape pentru reintegrarea lor: admiterea copiilor la şcoala din Cedar şi o slujbă pentru Maggie în condiţiile păstrării anonimatului.

Fără să mai vorbim de hotărârea pe care o vor dovedi cele cinci familii care controlau statul New York.

Fiecare dintre ele pierduse doi sau trei oameni la terminarea procesului, ca să nu mai pomenim de Don Mimino, al cărui batalion de avocaţi fusese redus la tăcere de nenumăratele dovezi referitoare la rolul lui de lider al Cosa Nostra oferite de Giovanni Manzoni: lovitura de pumnal pe care Brutus i-a dat-o lui Cezar. Cele cinci familii cotizaseră fără să se uite la bani: orice individ care putea să furnizeze cea mai mică informaţie despre familia Manzoni urma să primească 20 000 000 de dolari. În paralel se crease un grup de patru sau cinci

ucigaşi care să dea de urma familiei Manzoni. Enzo Fossataro, care asigura interimatul în fruntea familiilor, aşteptând ca Don Mimino să-şi desemneze succesorul, încheiase acorduri cu familiile din Miami, Seattle, Canada, California ca să creeze reţele de informaţii şi de supraveghere. Fără să se teamă de consecinţe, strecurase anunţuri, abia mascate, în mai multe ziare respectabile care, fără să fie vândute mafiei, aveau un serial ce avea să ducă la sporirea consistentă a tirajelor. În scurt timp, am asistat la un fenomen încă inedit pe teritoriul american: brigăzi ale morţii. Crime Teams cum le botezase Post, au acoperit metodic toată ţara, ajungând până în cele mai neînsemnate orăşele, interesându-se în cele mai jalnice baruri, lăsând bacşişuri grase ici şi acolo, dând numere de mobile. FBI-ul însuşi nu cunoscuse acest grad de precizie în investigaţii, nici nu angajase o asemenea logistică pentru o anchetă. Intervenţia lor căpătase forma unui cod: doi bărbaţi intrau într-un bar, desfăceau pe tejghea un ziar împăturit în patru ce lăsa să se vadă o fotografie a celor patru membri ai familiei Manzoni ce pozau zâmbitori în timpul marii parade din Newark.

Bărbaţii nu mai trebuiau să adauge nimic, nici să mai întrebe altceva: ziarul mototolit căpăta brusc aspectul unui cec de 20 000 000 de dolari.

Dacă cele cinci familii erau gata să-şi dea ultimul bănuţ pentru asta, era mai mult o chestiune de supravieţuire decât de răzbunare. Lovitura primită de mafie după procesul lui Manzoni fusese atât de puternică, încât bazele sale fuseseră fisurate ameninţând că, pe termen mediu, să se prăbuşească. Dacă un singur tip care regreta ce făcuse putea să cauzeze un asemenea dezastru, să fie eliberat cu binecuvântarea Curţii şi să-şi încheie viaţa în rezidenţă supravegheată pe cheltuiala contribuabilului, asta acredita faptul că ideea de familie era pusă sub semnul întrebării şi, prin urmare, toată organizaţia. Înainte intrai în rândurile mafiei printr-un ritual sângeros şi o părăseai tot aşa; azi, Manzoni călcase în picioare jurământul de fidelitate şi se întindea în faţa televizorului său stătea cu fundul în piscină. O dată cu această imagine, dispăreau mai multe secole de secret şi de tradiţie. Or, Cosa Nostra nu-şi putea pune în pericol imaginea şi se pregătea de zile de derută. Trebuia să lovească puternic pentru a dovedi că mai exista şi că intenţiona să existe: supravieţuirea familiilor implica moartea membrilor familiei Manzoni. Asemenea unui cancer generalizat. Crime Teams se năpusteau asupra centrelor urbane, a satelor pierdute şi traversau zone pe care nu le vizitaseră nici măcar funcţionarii însărcinaţi cu recensământul. Nicio autoritate locală sau naţională nu le putea opri înaintarea, să te plimbi prin oraş cu un ziar împăturit în patru sub braţ nu era un delict.

La şase luni după ce familia Blake se instalase în Cedar City, fuseseră văzuţi indivizi necunoscuţi ce se aşezaseră la o masă într-un coffe shop din Oldbush, la şaptezeci de kilometri de oraş, cu faimosul ziar la îndemână, gata să stea de vorbă cu localnicul care nu avea cu cine să discute.

— Nu putem face nimic să-i oprim? Quintiliani, reprezinţi FBI-ul, ce naiba!

— Linişteşte-te, Frederick!

— Îi cunosc mai bine decât voi! Merg chiar mai departe: dacă aş fi în locul lor şi dacă aş da nas în nas cu nenorocitul care a făcut ce a făcut, aş şti cum să-mi fac plăcerea de a-l ucide. Aş fi poate deja în spatele uşii, gata să-l împuşc. Chiar eu i-am pregătit pe unii dintre tipii ăştia! Nenorocitul vostru de program pentru protecţia martorilor... Le-au trebuit şase luni!

— Scoteţi-mă de aici! E datoria ta, mi-ai promis.

— Nu există decât o singură soluţie.

— Chirurgia estetică?

— Nu ar folosi la nimic.

— Atunci? O să anunţaţi că am murit? Nu o să ţină!

Fred avea dreptate şi Quint o ştia prea bine. De când Hollywoodul pusese mâna pe acest scenariu, era inutil să pui în scenă moartea unuia care depusese mărturie. CN'

nu ar fi crezut în moartea lui Fred decât dacă i-ar fi văzut cadavrul ciuruit ca o strecurătoare.

— Va trebui să părăseşti Statele Unite, zise Quint.

— Spune-mi că nu am înţeles bine.

— Trăim într-o epocă cinică, Giovanni. Toată ţara urmăreşte serialul intitulat „Cât timp vor mai supravieţui membrii familiei Manzoni?” Este un reality show ce pasionează trei sute de milioane de spectatori.

— Sfârşitul serialului va fi sfârşitul alor mei?

— Europa, Giovanni. Îţi spune ceva cuvântul acesta?

— ...Europa?

— Procedură excepţională. Băieţii lui Don Mimino pot să bată toată ţara, dar nu pot scotoci întreg pământul. Nu au nicio practică în Europa. Acolo vei fi în siguranţă.

— Eşti gata să treci oceanul ca să-mi scapi pielea?

— Dacă ar fi după mine, aş da un telefon ca să te torn unuia dintre cei din Crime Teams, gratis, numai să văd cum o scursură ca tine primeşte în cap glonţul pe care îl merită. Numai că mort, ar însemna să oferim crimei organizate douăzeci de ani fără pedeapsă, tot aşa pentru omerta, legea tăcerii, şi tuturor prostiilor de genul acesta.

Note:

' Prescurtare pentru Cosa Nostra folosită de FBI (n. tr.).

În schimb, dacă plecaţi din ţară, lista celor care depun mărturie va fi destul de lungă ca să mă ocup de ei o viaţă întreagă şi să-mi asigur pensia. Washingtonul mă presează în direcţia asta. Supravieţuirea ta este importantă pentru noi şi ne eşti mai de folos viu decât mort.

— Dacă asta e singura soluţie, vreau să merg în Italia.

— Nici vorbă.

— Exilul nostru ar avea un rost, altminteri nu are niciunul. Lăsaţi-mă să-mi cunosc ţara de origine. I-am promis Liviei încă din prima noastră zi de căsnicie. Bunicii ei erau din Caserte, ai mei, din Ginostra. Se spune că este cel mai frumos loc de pe pământ.

— În Sicilia? Bună idee! La fel de bună ca şi cea de a te plimba pe străzile din Litde Italy cu o pancartă pe care stă scris: SĂ CRAPE ÎN PUŞCĂRIE LAŞUL DE DONMIMINO.

— Lasă-mă să cunosc Italia înainte să mor.

— Dacă te debarc în Sicilia, în zece minute vei fi ciuruit. Gândeşte-te la ai tăi.

— Vorbeşte despre asta cu Maggie, mai avem foarte puţin timp.

— Ştiu ce îmi va propune: Paris, Paris, Paris, toate femeile visează Parisul.

— Ca să fiu cinstit, am vorbit despre asta cu superiorii mei şi Parisul este unul dintre oraşele posibile pentru rezidenţă. Am mai luat în calcul Oslo, Bruxelles, Cadix, şi am prefera Bruxellesul, nu mă întreba de ce.

Câteva săptămâni mai târziu, familia Blake locuia într-o casă liniştită în cel de al doilea arondisment din Paris. Odată trecute primele luni de adaptare – o viaţă nouă, o ţară nouă, o limbă nouă – sfârşiseră prin a-şi încropi un trai de zi de zi care, fără să-i mulţumească, le-a permis să-şi revină după trauma acestei fugi. Înainte ca Fred să nu dea peste cap, de unul singur. Programul Witsec.

Cu mâinile în ghips, suspendate deasupra patului, Didier Fourcade, cel mai solicitat dintre instalatorii din Cholong, îşi privea soţia dormind fără să îndrăznească să o trezească. Durerea se mai calmase sub efectul analgezicelor puternice.

Se revăzu dimineaţă, suferind ca un martir, împingând cu umărul uşile batante ale Spitalului Morseuil. Cu braţele ridicate, asemenea unei păsări incapabile să zboare, se prezentase la camera de gardă, stăpânit de sentimente de supliciu, ruşine şi spaimă.

— ...Mi-am zdrobit braţele.

— Amândouă?

— Mă doare, pentru Dumnezeu!

O oră mai târziu era în ghips până la coate, înfruntând întrebările unui intern ce se învârtea în jurul lui fără să-şi ia ochii de pe radiografiile antebraţelor sale.

— Aţi căzut de pe scară?...

— Am căzut de la etajul doi, pe un şantier.

— E ciudat, vedem aici puncte de impact, ca şi când aţi fi primit lovituri... ca nişte lovituri de ciocan pe palme şi pe antebraţe. Uitaţi-vă aici? Vedeţi?

Didier Fourcade îşi feri privirea de teamă să nu i se facă iar greaţă. Îl urmăreau încă propriile urlete în timp ce psihopatul acela îi zdrobea mâinile. O ambulanţă îl dusese acasă, cu braţele fixate în aţele, şi fusese adormit sub

privirea deconcertată a lui Marţine, soţia sa.

În urmă cu douăzeci de ani se căsătoriseră, uimiţi de faptul că voiau să se logodească la numai trei luni de când se cunoscuseră şi totuşi neputându-se împiedica s-o facă.

Dar, ca pentru a compensa euforia primilor ani, eroziunea vieţii de zi cu zi îşi pusese amprenta asupra lor mai rapid decât asupra altor cupluri. Fiecare dintre ei începuse să brodeze puţin, să-l introducă pe un al treilea în ecuaţie, să-şi imagineze o clandestinitate, sfârşind prin a o trăi în realitate. Atâta vreme cât agresivitatea şi disputele nu le Otrăviseră relaţia, rămăseseră împreună, în amintirea nostalgică a fericirii pierdute, dispuşi să creadă că aceasta va reveni la cel mai mic imbold. După frenezia pe care o cunoscuseră trupurile lor, deprinseseră pudoarea într-atât, încât îşi creaseră deja reflexe: încuiau uşa sălii de baie, se întorceau cu spatele când celălalt se dezbrăca, îşi retrăgeau mâna când, din întâmplare, atingeau pielea celuilalt. Şi de mulţi ani se întrebau, în fiecare zi, dacă un cuplu avea chiar şi cea mai slabă şansă de a supravieţui acestei muţenii fizice.

Acum o privea dormind, aşa cum o făcuse în primele lor nopţi împreună – un spectacol care îi oferea timpul necesar pentru a mulţumi Cerului că i-o trimisese pe Marţine. Ea se odihnea în sfârşit, epuizată emoţional de acest accident care o silise să inventeze o serie de gesturi: să-l hrănească pe Didier cu linguriţa, să-l şteargă pe bar bie, să-i ducă paharul cu apă la gură. Ea, care nu fumase niciodată, aprindea o ţigară pentru a o pune apoi între buzele soţului ei şi a o lua de fiecare dată când ameninţa să cadă. Cum putuse să aibă aşa o prăbuşire înspăimântătoare? Şi dacă i s-ar fi întâmplat ei prima? Ea, care visase de atâtea ori să-şi regăsească libertatea, întrevedea acum pentru întâia dată posibilitatea de a-şi trăi viaţa fără el, iar perspectiva o îngrozea.

Cu bravură, Didier înfruntase toate încercările zilei, până la ora două şi şaptesprezece minute din noapte, când îl cuprinsese o teribilă mâncărime în zona perineului. Nu ştia de unde luase boala asta de piele, cu vreo zece ani înainte, iar medicii îi spuseseră că la analize nu ieşise nimic, că totul era în regulă, că nu exista un tratament şi că boala va trece de la sine, aşa cum apăruse – o irepresibilă nevoie de a se scărpina între coapse, din cauza transpiraţiei şi a căldurii, îl apuca o dată pe zi cel puţin. În timpul zilei, scărpinarea în zona respectivă se dovedea o problemă delicată şi nu rareori se întâmpla să se retragă brusc în baie sau să urce în maşină, pentru a reveni apoi imediat.

Unica modalitate de a-şi asigura o linişte relativă era o toaletă minuţioasă cu un săpun dermatologic, urmată de uscarea perfectă şi pudrarea, în zilele foarte călduroase, cu puţin talc în zona afectată, pentru a împiedica transpiraţia şi a atenua mâncărimile. Instalator fiind, insistase să monteze în baie un bideu – spre marea uimire a soţiei lui, care nu-i înţelegea utilitatea, el fiind singurul care îl folosea (o veritabilă operă de artă acest bideu

ultramodern, în care îşi investise toate cunoştinţele în domeniu). Dimineaţa, la trezire, jetul de apă îi răcorea zonele pe care le scărpinase noaptea uneori până la sânge. Iar seara, pe timp de vară, făcea câte o baie de şezut – recompensă tardivă a unei zile în care transpirase şi rezistase tentaţiei de a-şi duce mâna, în public, între coapse.

La ora două şi douăzeci şi trei de minute, mâncărimea deveni de nesuportat. Simţise cum se instalează încă de seară, dar rezistase ca un soldat ce îşi muşcă centură ca să uite de durere. Lupta lui se traducea în sudoare rece, un bizar tremur al umerilor, şi întreg trupul îi cerea cu atâta putere o eliberare, încât nu mai ezită. Îşi trezi soţia chemând-o pe numele mic, apoi o imploră să-i scarpine „perineul”, cuvânt pe care, împreună cu „scrot”, îl învăţase de la dermatolog. Atâta precizie în vocabular îl făcu să ezite. Didier avea obiceiul să spună lucrurilor pe nume, chiar şi în prezenţa celor pe care abia îi cunoscuse. Acest „perineu” ascundea ceva, era o formulare eufemistică pentru „scarpină-mi testiculele”, dar nu puse sub îndoială urgenţa situaţiei. Marţine se lăsă ghidată de soţul ei, îşi strecură mâna prin deschizătura chiloţilor, apoi sub testicule, gest pe care nu-l mai făcuse de mult. Didier urlă când simţi cum mâna ei atinge punctul nevralgic:

— Mai tare!

Sentimentul de fericire pe care îl simţi în acea clipă fu atât de intens, încât urmă o erecţie.

Ca să-şi împartă insomnia şi să o transforme în distracţie, Fred şi Maggie au pus, târziu în noapte, o casetă.

Ea se simţea vinovată că minţise în legătură cu Ajutorul popular, că are secrete faţă de monstrul acesta de soţ pe care tot îl iubea. În ceea ce îl privea, Fred se simţea incapabil să răspundă cu toată sinceritatea la întrebarea pe care i-o pusese când se întorsese acasă: „Cum a mers cu instalatorul?”

Ceea ce îi făcuse lui Didier Fourcade ar fi putut să pericliteze fragilul echilibru pe care ea şi Quintiliani încercau să-l instaureze. Fred nici nu-şi putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă federalii ar fi aflat despre incident. Dar de asta nu trebuia să se teamă: teroarea din privirea lui Fourcade îi garantase că secretul a ceea ce se întâmplase în pivniţă va fi păstrat cu sfinţenie. Fred ştia să provoace şi să purifice teroarea aceasta aşa cum reglezi frecvenţa ideală pentru un post de radio.

Între trei şi şase, Maggie sfârşise prin a adormi sprijinită de umărul soţului ei. La sfârşitul genericului, fără să o trezească, puse încetişor capul soţiei sale pe o pernă şi se duse pe verandă. Era pentru prima oară în viaţă când, în loc să distrugă, construia şi, chiar dacă rezultatul era derizoriu pentru ceilalţi, simţea că există în sfârşit.

În capitolul următor mă voi prezenta drept cel mai jalnic dintre toate gunoaiele care au făcut umbră pământului. Nu voi ascunde nimic, voi mărturisi fără să mă pun într-o liimină favorabilă şi fără să încerc să mă absolv.

Veţi avea o idee clară despre ticălosul ce sunt. Dar în acest capitol vreau să spun exact contrariul. Dacă cineva catadicseşte să mă privească, sunt un tip bine.

Nu-mi place să provoc suferinţă inutilă fiindcă toate pornirile mele sadice sunt satisfăcute când provoc suferindă care este utilă.

Nu i-am dispreţuit niciodată pe cei care se temeau de mine.

Nu am dorit niciodată moartea nimănui (rezolvăm problema înainte).

Întotdeauna fac faţă.

Îl prefer pe cel ce loveşte celui care se bucură văzându-mă că lovesc.

Cel care nu mă contrazice să se aştepte numai la lucruri bune.

Chiar dacă îmi ceream partea, am reparat stricăciunile făcute de alţii.

Când îmi controlam teritoriul, nu a avut loc nici cel mai neînsemnat furt pe stradă, oamenii trăiau şi dormeau liniştiţi.

Dacă am trăit „dispreţuind legea", numai cei dispreţuiţi de lege nu mă vor judeca.

Nu am minţit niciodată pe nimeni atunci când am fost şef. Este privilegiul celor puternici.

Îi stimez pe duşmanii care joacă după aceleaşi reguli ca şi mine.

Nu am căutat niciodată un ţap ispăşitor; sunt responsabil de TOT.

Fred scoase foaia de hârtie din carul maşinii de scris, se abţinu să o citească, rezervându-şi acest moment pentru mai târziu, şi se întoarse lângă Maggie, unde adormi cu satisfacţia datoriei împlinite.

Acum, scriitorul Frederick Blake se culcă la ora la care se trezesc insomniacii, la ora la care copiii au coşmaruri, la ora la care amanţii se despart. După ore lungi de muncă, îl convingea să meargă la culcare numai gândul că la trezire va reciti cele scrise. Înainte, ocupaţiile sale nocturne variau în funcţie de perioade sau de anotimpuri: fie se trezea ca să verifice munca unora, fie să-i tragă de limbă pe alţii sau să-l aranjeze pe cel căruia îi sunase ceasul. Atât efort nu ar fi fost posibil fără iminenţa relaxării, având de ales între o nemiloasă partidă de cărţi, femei ce acceptau orice şi mai ales beţii teribile din care ieşea drept ca un par înainte de a se îndrepta spre casă.

De când depusese mărturie, Fred dormea ca un animal hăituit, un somn populat cu vise tulburi care îl făceau să semene cu un zombie a doua zi. Întâlnirea sa cu maşina de scris Brother 900 îi trezise iar gustul pentru tenebre.

Pasiunea lui în faţa paginii albe îi permitea să recreeze acea exaltare din trecut, de a regăsi aceeaşi intensitate, în acele momente, puţin îi păsa dacă îi vor supravieţui cuvintele pe care le crea apăsând pe claviatura maşinii de scris.

În drum spre şcoală, Belle şi Warren încercau să-şi imagineze scena.

— Sunt trei luni de când se închide în nenorocita aia de verandă: probabil că îşi rulează tot vocabularul de mai multe ori pe zi, spuse el.

— Să spui că tatăl tău e un analfabet...

— Tata este un american obişnuit, ai uitat ce a fost. Un tip care vorbeşte

pentru a se face înţeles, nu pentru a concepe fraze. Un bărbat care nu are nevoie să spună dumneavoastră când ştie să spună tu. Unul care este, are, spune şi face, căruia nu-i trebuie alte verbe. Un tip care nu cinează, mx prânzeşte şi nu supează niciodată: mănâncă. Pentru el, trecutul este ceea ce s-a întâmplat înaintea prezentului, iar viitorul ceva ce va veni după prezent. La ce bun să complici lucrurile? Ai făcut o listă a lucrurilor pe care tatăl tău este în stare să le exprime folosind numai cuvântul/«c^?

— Fără porcării, te rog.

— Nu-i vorba de porcării. În gura lui,/«c^ poate să însemne: „Dumnezeule, în ce bucluc am intrat!” sau „Băieţii ăştia au să mi-o plătească într-o zi!”, dar şi „îmi place tare mult filmul acesta.” De ce unul ca el ar simţi nevoia să scrie?

— Mie îmi convine că tata are o ocupaţie, îi face bine şi în timpul ăsta ne lasă în pace.

— Mie nu-mi convine. Încearcă să ţi-l închipui, noaptea, cu degetele sale groase alergând pe maşina aia de scris de rahat şi datând dinainte de război. Iar când spun „degetele sale groase”, îmi imaginez că doar indexul trebuie că face toată treaba şi toc, toc, toc, cam zece secunde între fiecare toc.

Greşea. Fred folosea atât indexul de la mâna dreaptă, cât şi pe cel de la mâna stângă. Cu cel de la mâna stângă bătea tastele „t", „g", „b", cu cel de la mâna dreaptă „y", „h", „n", în mod egal, iar uneori bătea numai cu cel stâng cuvinte enervante precum „a regreta”. Era ca un începător ce făcea o greşeală.

În timp ce copiii lui intrau în clasele lor, Fred, dormind profund, se visă în grădina vilei sale din Newark conducând maşina de tăiat iarbă. În mod ciudat, tundea gazonul în timpul comuniunii fiicei sale care aştepta ca tatăl ei să vină să taie tortul, un cub uriaş acoperit cu trandafiri roşii, cu ornamentul unui caliciu, două lumânări aprinse şi God bless Belle scris cu sos roşu. În inima palazzo-ului lor din cărămidă roşie, dintr-o sumedenie de Cadillacuri coborâseră zeci de siluete elegante, majoritatea dolofane, femeile cu voalete pe faţă, bărbaţii cu o garoafă la butonieră şi toţi începuseră să-şi piardă răbdarea aşteptând ca Giovanni să catadicsească să coboare din nenorocita aia de maşină de tăiat iarbă ca să taie tortul fetei lui: chiar că era cel mai nepotrivit moment să se ocupe de peluză! Belle şi Livia, din ce în ce mai jenate, îşi cereau scuze tuturor, dar Giovanni nu observă nimic şi făcea pe grozavul cu maşina lui de tuns iarba, distrându-se din când în când aruncând iarbă proaspăt tăiată pe rochiile acelor doamne. Râdea fără să-şi dea seama că începeau să şuşotească şi că erau îngrijoraţi de atâta lipsă de respect.

Nici măcar nu avusese grijă să se îmbrace potrivit unui asemenea eveniment şi purta espadrile, un pantalon maro din elastomer, un bluzon ca un paravan din nailon alb inscripţionat cu marca vânzătorului maşinii de tăiat iarba.

Invitaţii complotau, încercau să reacţioneze şi siluete neliniştite se

apropiau de maşina de tuns iarbă. Undeva, foarte aproape, sună un telefon. Dar unde?

Fred scoase un mormăit trezindu-se din coşmar, îşi mişcă nervos braţele, telefonul ţârâia continuu. Bâjbâi după el pe noptieră.

— Frederick?

— ...?

— Whalberg. Sper că te-am trezit, la voi cred că este ora unsprezece.

— ...E în regulă... bombăni Fred fără să fie sigur dacă se trezise.

— Sunt la Washington, telefonul este verificat. Quintiliani nu ne ascultă.

— ...Elijah? Tu eşti?

— Da, Frederick.

— Felicitări pentru alegeri. Am urmărit asta de departe. Un vis vechi, vorbeai despre Senat sindicatului măcelarilor.

— Toate astea sunt acum departe, spuse el stingherit de evocarea acelei perioade.

— Se spune şi că eşti consilier special al preşedintelui.

— Ei... mi se întâmplă să fiu invitat la Casa Albă, dar numai pentru petreceri plicticoase. Vorbeşte-mi despre tine, Frederick. Franţa!

— Are şi părţile ei bune, dar nu mă simt acasă. There's no place like home cum se spune în Vrăjitorul din Oz.

— Ce faci toată ziua?

— Nu mare lucru.

— Se pare că... scrii.

— ...?

— Numai ca să treacă vremea.

— Cică ţi-ai scrie Memoriile.

— E prea mult spus.

— Cred că e un lucru bun, Frederick. Simt că poţi să faci asta. Şi..., merge?

— Câteva pagini, la grămadă.

— Şi povesteşti... tot?

— Cum aş putea să povestesc tot? Dacă vreau să fiu crezut, trebuie să rămân dincoace de adevăr, altminteri o să trec drept un născocitor de poveşti.

— Prin urmare vrei să fii citit?

— Nu mă gândesc să public, ar fi pretenţios. Cel puţin, nu încă.

— Frederick... discuţia asta nu mă face să mă simt prea în largul meu...

— Linişteşte-te, Elijah, singurele nume adevărate sunt ale morţilor. Iar episodul cu transportul de la PanAm şi camioanele sale cu congelatoare a fost cosmetizat puţin, fii fără grijă.

— Nu am să pierd şi ultimii ani pe care-i mai am, Elijah. Atâta vreme cât FBI-ul se îngrijeşte de mine, atâta vreme cât îmi asigură securitatea, la ce bun să caut să-mi fac singur probleme?

— Înţeleg.

— Dacă veteranii hotărăsc să mai facă o a enşpea comemorare la Omaha-Beach, vino şi trage-mi cinci gloanţe.

— Bună idee.

— Pe curând, Elijah.

Fred închise telefonul pe deplin liniştit. La Senat, printre miniştrii şi chiar la Casa Albă, începea să câştige teren reputaţia lui de scriitor. Unchiul Sam o hotărâse.

Lungit pe o bancă pe care nu voia nimeni să se aşeze, Warren nota într-un carneţel tot ce-i trecea prin cap. Suntem în 3 iunie, prin curtea liceului bate un vânt de libertate, cei mai mici îşi pierd vremea prin curte, cei mai mari rămân acasă ca să recapituleze, unii invadează peluzele şi se joacă de-a îndrăgostiţii, alţii încearcă să rechiziţioneze instalaţiile sportive ca să poată organiza întâlniri teribile de fotbal sau de tenis. Însă tradiţia vrea ca cei mai motivaţi să se consacre serbării de sfârşit de an şcolar.

Oraşul Cholong-sur-Avre respectă din totdeauna tradiţia de Saint-Jean şi oferea în Piaţa Liberation, mai mult decât pentru obiceiurile locale, o adevărată serbare câmpenească în weekendul de dinainte de 21 iunie. Administraţia liceului profita de asta pentru a invita în sala de festivităţi părinţii elevilor la un spectacol pus la punct de progeniturile lor şi pentru toţi era o onoare întâlnirea asta. Distracţia începea cu un cor, continua cu un scheci interpretat de elevii de la cercul de teatru şi, de vreo doi-trei ani, se termină printr-un film realizat de elevii din ultimul an. Orice idee era bine-venită, toate energiile erau primite şi cei care preferau să ia cuvântul fără să urce pe scenă participau la redactarea de acum celebrei Gazette de Jules-Valles, ziarul şcolii. Aici găseai cel mai bine notate texte ale anului, articole scrise de voluntari, jocuri, rebusuri, şarade inventate de copii şi două rubrici de benzi desenate retuşate de profesorul de desen. Se exprimau cei care credeau că nu ştiu să o facă şi, în fiecare an, se descopereau câteva talente. Aici îl aşteptau pe Warren la cotitură.

— Scrie-ne ceva în engleză. Câteva rânduri amuzante, pe care să le înţeleagă toţi, un joc de cuvinte simplu, ce vrei.

Un joc de cuvinte... Ca şi cum puştii din Cholong, sau chiar profii de engleză blindaţi de diplome ar putea să înţeleagă ceva din umorul din New Jersey! Un amestec de cinism şi derizoriu ce se născoceşte cu pumni în gură, în fuziunea tuturor raselor, pe un fond de disperare urbană! Taman contrariul Cholongului! Umorul acesta era uneori singura avere a celor marginalizaţi, singura lor demnitate. La Newark, o replică iscusită te putea scuti de o lovitură de cuţit în coaste sau te consola că ai primit-o. Umorul acesta nu-i citise pe clasici, dar clasicii ştiuseră să se inspire din el. O doză bună de ironie, o fărâmă de eufemism, un rest de nonsens, un dram de litotă şi partida era jucată, dar ca să o joci trebuia să-ţi fie foame şi frică, să te fi târât prin canale şi să fi primit

tot felul de lovituri. Şi, asemenea unei împuşcături ce-şi ratează ţinta, o replică prost plasată se dovedea, cel mai adesea, fatală.

Warren, în pană de inspiraţie, se lungi pe bancă şi îşi scotoci printre amintiri. Se revăzu la Newark, la un unchi sau la o mătuşă, într-o casă plină de oameni, nu foarte primitoare în ciuda bunei-dispoziţii din jur.

E vorba, desigur, de o căsătorie, de un eveniment fericit. Veri şi verişoare în costumaşe şi în rochiţe. Warren stă retras, atras de adulţi şi mai ales de prietenii tatălui său, eroul. Departe de a-şi imagina activităţile lor, dar admirându-le statura, felul în care îşi ţin capul, aspectul de uriaşi. Mereu printre ei, veseli, ironici, ca nişte copii mari ce sunt. Warren se simte deja unul de-al lor. Se îndreaptă spre ei, fără să se lase văzut, ca să-i audă vorbind, să le surprindă poate secretele. Se face uitat, se strecoară printre mobile. Nu se apropie prea mult de centru, unde tronează un omuleţ ciudat, mult mai bătrân şi mai slab decât ceilalţi, cărunt, cu o pălăriuţă pe cap. Dacă nu ar fi avut pălăriuţa, ar fi stârnit frică. Warren, auzind cum i se adresează tatăl lui, coborând tonul, ştie că este vorba de cineva important. Aşadar, el este Don Mimino despre care chiar şi cei mai mari şefi vorbesc respectuos. Warren, sfâşiat între frică şi admiraţie, ciuleşte urechile. Bărbaţii discută despre operă. Uneori, tatăl său ascultă operă şi în anumite seri aproape că lăcrimează din pricina asta.

Trebuie să fie din cauza limbii italiene. Don Mimino întreabă ce se joacă la Metropolitan Opera din New York.

— Nu are să vă placă. Don Mimino, se joacă Boris Godunov, e scrisă de un rus, i se răspunde.

— Boris Godunov? If it's good enough for you, it's good enough for me, replică imediat Don Mimino. Ce-i bun pentru tine e bun şi pentru mine.

Şi toţi bărbaţii izbucnesc în râs.

Ce furtună în mintea unui copil de cinci ani!

Godnnov devenise Good enough. Cuvintele, stâlcite, căpătaseră un sens nou, iar acest sens nou se născuse cu viteza luminii. Warren simţise aproape fizic o senzaţie de perfecţiune, o imbricare ideală a gândirii sale, conştientizarea frumoasă şi brutală a propriei sale inteligenţe. Prinzând din zbor o vorbă de duh, se întâmplase ceva asemenea unei dezvirginări, cuvântul şi ironia fuzionaseră, gândirea se amestecase cu balistica şi totul îi provocase o plăcere neobişnuită. Fără să mai fie nevoie să se ascundă după fotoliu, Warren îşi câştigase locul în breaslă. Felul său de a-l privi pe omuleţul slab şi cărunt se schimbase brusc: Don Mimino tocmai le închisese gura la toţi, printr-o singură frază, le dovedise tuturor eterna sa agerime a minţii şi îşi reafirmase rolul de şef al clanului. Nu exista niciun dubiu că cel care poseda o asemenea armă era invincibil. Pentru Warren, nimic nu mai era ca înainte, nici nu se mai punea problema ca să nu surprindă toate piedicile şi toată puterea conţinute în cuvinte. Urma să deprindă repede această artă de a surprinde lumea printr-o

frază, două scurte, de a-i da un sens pentru ca, la urma urmei, să-i confere o perspectivă.

Ani buni mai târziu, privirea asta de la distanţă îl ajutase în parte să depăşească evenimentele traumatizante ale exilului său şi să se pună la adăpost în spatele unui refugiu de ironie: era felul său de a rămâne newyorkez.

Azi, cu carneţelul în mâini, întins pe bancă, acest Good enough i se părea aproape laborios, exact ce trebuia ca să scape de corvoadă pentru o fiţuică tembelă. Profii aveau să-l felicite pentru acest tur de forţă. Urmă chiar să-şi asume paternitatea. Cine ar îndrăzni să i-o conteste?

Fred, mergând în amonte pe lângă Avre, înainta anevoie prin noroiul care i se lipea de cizme până la gambe.

Pe celălalt mal, un pescar cu undiţa cu momeală, ţeapăn ca un par, în hainele lui impermeabile de culoare verde, îi făcu semn cu mâna. Îl ignoră şi îşi continuă drumul, cu faţa zgâriată de ramurile de muri, ţinându-şi o mână în dreptul inimii, cu răsuflarea tăiată după atâtea luni de sedentarism. Sub pretext că vrea să ia aer şi să iasă puţin din verandă, Fred îi smulsese lui Di Cicco aprobarea de a se plimba prin pădure. Cu un dram de sarcasm, G-man îl văzuse plecând, echipat cu cizmele de cauciuc şi cu vesta de camuflaj, gata să înfrunte natura normandă pentru prima oară. Fred ar fi renunţat bucuros la plimbare, căci o excursie în pădure nu-i evoca nimic exaltant. În Newark, rarele sale experienţe bucolice se terminau în general lângă o groapă de doi metri lungime şi de trei metri adâncime, cel mai adesea pentru a îngropa un tip plin de sânge, care nu mai avea forţa de a-şi săpa mormântul.

Giovanni şi unul din oamenii săi înarmaţi, cu o lopată şi un târnăcop în mâini, dovedeau răbdare în faţa situaţiei neplăcute, trăncăneau ca să uite de efort, visând la un bourbon într-o cârciumă cu fete.

Un drum desfundat, de netrecut, îl făcu să renunţe să meargă de-a lungul râului; se hotărî, nu fără să continue să bombăne, să o taie direct prin câmpul de grâu.

Dacă fusese învăţat încă din copilărie să culeagă fructe sălbatice în jungla urbană, nimeni nu-i spusese nimic despre răbdarea şi umilinţa faţă de pământ. Fred ştiuse întotdeauna să recolteze fără să semene şi să mulgă fără să trăiască. De teamă să nu se rătăcească, urmă drumul de ţară cam un kilometru înainte să vadă pancartă pe care o căuta:

CARTEIX FRANŢA,
UZINA DIN CHOLONG,
ACCESUL PERMIS NUMAI ANGAJAŢILOR.

Uzina era nouă, nu foarte mare şi deja murdară în pofida culorii sale, alese anume pentru a se confunda cu jegul. A fost nevoie de asfaltarea a două alei pentru a ajunge la parcări, una pentru camioane, alta pentru angajaţi, şi să se ridice un gard de cinci metri înălţime în jurul clădirii ca să fie împiedicat accesul persoanelor străine – Fred se întrebă cine ar fi putut să aibă ideea

tembelă de a se aventura până aici. Pe acoperişul clădirii principale se afla logoul fabricii de îngrăşăminte Carteix, într-un oval alb ce avea forma unui C.

Ca să încerce să explice problemele ţevilor sale, Fred dovedise răbdare, curiozitate şi o reală bună-credinţă, fiind mirat să descopere în el însuşi toate aceste calităţi.

Trista vizită lui Didier Fourcade, instalatorul, îl provocase să dezlege misterul apei împuţite. În vremea în care Giovanni Manzoni cerea răspunsuri, le obţinea fără să recurgă la violenţă, adesea această fiind inutilă. Se impuneau mereu ingeniozitate, erau mereu inventate metode noi, dar ceea ce conta era doar rezultatul. Cum să accepte astăzi că i se ascunde adevărul? Nu după trecutul său mafiot din care păstrase cele mai dureroase secrete. Nu după ce cunoscuse mecanismul FBI-ului. Nu după ce devenise el însuşi un secret de stat. Nu după ce-i neliniştise el însuşi pe pietonii ce se învârteau în jurul Casei Albe. Azi, cine îndrăznea să-i impună un secret atât de mare ca nămolul ce îi curgea cu regularitate de la robinet? După ce făcuse anchete printre vecini, în urma cărora dedusese că problemele lor legate de apă erau legate de uzina Carteix, Fred încercase mai întâi să elimine bârfele. Maggie se adresase primăriei care o trimisese la alţi instalatori care cunoşteau problema, dar nu puteau să o rezolve. Îi ceruse lui Quintiliani să se intereseze de uzină de purificare a apei. Tot nimic: era nouă şi performantă. Fred, exasperat de toată această inerţie din jurul problemei sale, avea nevoie, în lipsa celui răspunzător pentru toate astea, de o explicaţie raţională. Nimic nu i se părea mai insuportabil decât impresia că se loveşte de instituţii găunoase, de birouri goale, de servicii care pasau vina de la unul la altul, iar modalitatea asta implicită şi administrativă de a-l trimite la dracu' îl scotea din minţi. '

Vecinii din cartier, victime ale aceloraşi ofense, îi făcuseră istoricul propriilor demersuri. Pe lângă faptul că apa avea uneori culoarea şi mirosul unor dejecţii, în unele familii apăruseră şi probleme de sănătate (deranjamente stomacale, migrene), astfel că oamenii se uniseră într-o asociaţie de protecţie. După mai multe luni şi numeroase reclamaţii, unele adresate Ministerului Mediului, reuşiseră să trimită apa pentru analiză la laboratorul departamental. Rezultatele obţinute arătau „o concentraţie de bacterii în exces”, „un grad mare de poluare bacteriană”, concluzia fiind că parametrii microbiologici ai apei nu se încadrau în normative. Informată asupra acestui fapt, primăria s-a văzut nevoită să intervină, dar în loc să ordone o anchetă serioasă care să ajungă la originea răului, i-a cerut agentului municipal să toarne clor în bazinul de colectare a apei. După aceea, analizele efectuate au relevat o apă care se încadra în parametrii legali, ceea ce a dus la închiderea dosarului. Dar oamenii au mers mai departe, ajungând la singura concluzie plauzibilă: uzina Carteix, înainte de a amesteca îngrăşămintele de sinteză cu cele naturale, spăla bazinele cu apă prelevată din Avre, evacuând apă poluată în bazine subterane, care nu erau bine etanşeizate. Aşa se făcea că apă murdară ajungea în pânza

freatică ce alimenta Cholongul cu apă potabilă.

În ciuda reclamaţiilor şi a ameninţărilor cu darea în judecată, locuitorii cartierul Favorites nu reuşiră să facă nimic. Procesul trena de doi ani şi nimeni nu se neliniştea: nici primăria, nici industriaşii, nici măcar DDASS\ care se declara neputincioasă. Le Clairon de Cholong, sastisit, trecuse la alt subiect de actualitate. Descurajaţi, oamenii îi îmbogăţeau pe vânzătorii de apă îmbuteliată.

Plin de energie, Fred nu căuta un ţap ispăşitor, ci încerca să se agaţe de ceva concret, pentru că ulterior să poată să ia o decizie. Era gata chiar să facă pe cetăţeanul conştient de civismul său şi să semnaleze o problemă de fasonaj, o eroare umană, o problemă tehnică ce scăpase specialiştilor. La urma urmei, puţin îi păsa de Carteix, de scopurile ei, de poluarea pe care o producea; ce avea el, Fred, de împărţit cu poluarea, cu degradarea mediului, cu profitul? Scopul scuză mijloacele şi întotdeauna scopul erau banii, înainte de orice, mai presus de orice şi asta fusese logica după care se condusese prea multă vreme ca să o pună sub semnul întrebării tocmai acum. Nu încerca să-şi bage nasul în afacerile nimănui, pur şi simplu voia să fie cu inima împăcată. Avea uzina Carteix de a face cu apa scârboasă ce curgea la robinete? Oamenii spuneau că da, dar el avea nevoie de o dovadă.

Note:

' Direction Departementale des Affaires Sanitaires et Sociales Direcţia Departamentală pentru Afaceri Sanitare şi Sociale (n. tr.)

Într-o primă etapă, făcu turul uzinei care, în mijlocul săptămânii, părea pustie. Merse de-a lungul grilajelor ce mărgineau parcarea pentru livrări, unde se înălţa un zid de câţiva metri. Ajunse la un depozit neacoperit, unde se aflau rezervoare şi bazine din metal, vopsite în albastru, roşu şi verde, inscripţionate cu logourile diverselor companii de ulei şi esenţe. În partea de nord a uzinei, văzu cărucioare pline de cuburi enorme ambalate în plastic alb şi crezu că e vorba de marfa care aştepta gata să fie încărcată. Ceva mai departe, în extremitatea clădirii principale, se aflau trei containere enorme din metal a căror formă amintea de silozurile pentru cereale şi al căror conţinut se deversa direct în interiorul uzinei. Fred îşi încheie rondul în faţa grilajului închis de la intrarea personalului din parcarea pustie.

Şi cruciada sa trebuia să se încheie aici.

Fără niciun gest, fără luptă, fără să negocieze, fără să fi tratat, fără să fie nevoie să convingă, fără să se lase convins. Fără să fi înţeles la ce anume serveau aceste tone de metal, nici beneficiul pe care îl puteau aduce. Fără să fi întâlnit pe cineva, un funcţionar care să-l trimită la superiorul lui, care l-ar fi trimis la un director. Fred era gata să meargă până la cel mai înalt nivel.

Descurajat, se aşeză pe jos, pe pietriş, cu spatele lipit de bariera metalică. Rămase o vreme cu braţele încrucişate, gânditor, fără niciun

adversar, destabilizat în logica sa agresivă. Învăţase ceva în existenţa lui de gangster: în spatele oricărei structuri, oricât de reuşită ar fi fost, se găseau mereu oameni. Oameni pe care îi puteai întâlni pe stradă, oameni ale căror nume erau cunoscute de toţi, oameni care nu-şi acopereau feţele, oameni aparent invulnerabili şi totuşi slabi fiindcă erau oameni.

Uzina Carteix era una din numeroasele filiale ale unui important grup ce îşi avea sediul la Paris, care el însuşi era una din subdiviziunile unei ramuri dintr-un conglomerat împărţit într-o multitudine de sectoare, prins într-o multitudine de holdinguri şi într-un păienjeniş de subvenţii încrucişate, un imperiu tentacular ce profita de complezenţa diverselor guverne şi al cărui consiliu de administraţie nici nu bănuia existenţa insignifiantei uzine Carteix care putea să cedeze de la o zi la alta, victimă a unui arbitraj, a unui program de suprimare a investiţiilor venite dintr-o ţară în care nu se vorbise niciodată despre câmpiile normande mărginite de garduri vii.

Fred avea acum dovadă: această lume în care era condamnat azi să trăiască, cea a legalităţii şi a moralei, era plină de piedici întinse de duşmani nevăzuţi împotriva cărora era ridicol să lupţi. Şi atâta vreme cât enorma pată de tablă ondulată şi produse toxice rămânea instalată în mijlocul pădurii, atâta vreme cât nu era posibil să ajungi până la marele boss în persoană, Fred se lovea de ceea ce se temea cel mai mult: arbitrariul.

Aşa cum stătea pe jos, se simţi mizerabil de uman.

Erau puţine lucruri adevărate la drept vorbind. Şi detesta să-i fie amintite.

La Cholong-sur-Avre nu existase niciodată o adevărată sală de cinema. Cu fiecare generaţie, un voluntar se ocupa de vechiul cineclub găzduit de sala de festivităţi a primăriei. În ciuda avertismentelor câtorva aleşi („E zadarnic!”), vreo cincizeci de fideli veneau indiferent de program, motivaţi de două şedinţe pe săptămână, cât să fie rentabilizată operaţiunea şi să li se dovedească nemulţumiţilor că greşesc. Alin Lemercier, pensionar din învăţământ şi etern cinefil, programa filmele, concepea fluturaşii şi modera discuţiile ce urmau proiecţiilor. Pasiunea lui pentru cinema provenea de la acei împătimiţi care bătuseră drumurile ca să facă proiecţii cu filmele lui Marcel Carne şi Sacha Guitry, prin garaje şi holuri de primărie, acei nebuni care mergeau să-şi găsească un public pe câmp, în bucătăriile fermelor şi care nu erau interesaţi de bilete fiindcă nimeni nu plătea, pentru că nu acesta era scopul. Cei fermecaţi de lanternă magică râdeau la apariţia lui Michel Simon în Boudu şi plângeau la finalul Fructelor mâniei. În amintirea acestor momente, Alain Lemercier preluase ştafeta la Cholong şi programă un cinema de autor, clasici uitaţi, pretexte pentru dezbateri ce reţineau în sală majoritatea spectatorilor. Cel mai adesea invita pe cineva susceptibil să dea o interpretare deosebită; nu fusese uitată seara care făcuse să se umple mai mult de jumătate din sală cu prilejul proiecţiei Carelor de foc, povestea a doi semifondişti care nu încetează

să se înfrunte. Alain invitase o celebritate locală, pe domnul Mounier, a cărui carieră de alergător prinsese din nou avânt cu ocazia Jocurilor Olimpice ale vârstei a treia, într-o altă seară memorabilă, izbutise să aducă de la Paris un specialist în copii supradotaţi pentru o dezbatere pasionantă în jurul unui film ce povestea despre un retardat devenit brusc un geniu. Iar dacă nu avea un invitat, Alain încuraja întrebările şi ţinea să răspundă celor care aveau o părere: era moderator.

Instalarea la Cholong a unui scriitor newyorkez era un pretext ideal pentru un clasic american. Fără să mai stea pe gânduri, Alain puse mâna pe telefon ca să-l invite pe Fred şi evocă momentele fericite ale micii sale afaceri cu filme.

— Ar fi o mare onoare pentru noi dacă aţi accepta să fiţi viitorul nostru invitat.

O dezbatere într-un cineclub? Fred? El, pentru care un film nu era de conceput fără o bere, fără tasta „Pauză” ca să meargă să caute prin frigider? El, pe care îl plictiseau exploziile şi împuşcăturile? El, care adormea la scenele romantice? El, care nu izbutea să citească şi subtitrarea şi să privească şi imaginile în acelaşi timp? O dezbatere într-un cineclub?

— Despre ce film este vorba?

— M-am gândit la Comme un torrent de Vincente Minnelli, din 1959.

— Care este titlul original?

— Some came running.

— Îmi spune ceva... Cu Sinatra sau Dean Martin?

— Cu amândoi.

Fără să-şi dea seama, Alain Lemercier punctase. Pentru un italian din New Jersey, conectat a fortiori la Onorevole Società, Frankie ţi Dino aveau statutul unor eroi.

— Amintiţi-mi despre ce este vorba.

— Un scriitor, veteran din armată, revine în ţară cu un roman neterminat. Toţi îl consideră un ratat cu excepţia unei femei care încearcă să-l încurajeze.

— Frank este scriitorul?

— Da.

Tulburat, Fred promise că o să se gândească, apoi închise şi rămase lângă telefon care, fără nicio îndoială, avea să sune imediat.

— Alo? Fred?

— Care eşti. Pluto sau Dingo?

— Di Cicco. Ce înseamnă acest „Trebuie să mă gândesc”? Eşti nebun?

— Nu discut cu nişte amărâţi că voi. Spuneţi-i lui Quintiliani să mă sune.

Închise cu un gest sec şi umilitor. Ţinând cont de tehnologia avansată de care dispuneau Caputo şi Di Cicco, Quint va primi lovitura imediat, oriunde s-ar afla. Înainte, ca să-l prindă în capcană şi să-l obhge să mărturisească, FBI-ul folosise antene parabolice, lasere, sateliţi, microfoane cât o aluniţă falsă,

camere în ramele ochelarilor şi alte numeroase accesorii de neimaginat pentru scenariştii lui James Bond.

— Fred, ai înnebunit? zise Quint.

— Doar nu o să-l jignesc pe tipul acesta cumsecade şi să devin nepopular.

— ...Nepopular? Dacă oamenii ăia te cunosc ca Giovanni Manzoni, escroc şi asasin, o să-ţi pierzi toată popularitatea. Fred, nu eşti scriitor, nu eşti altceva decât o canalie care a ştiut să-şi salveze pielea, să nu uiţi asta niciodată.

Fred şi Tom îşi epuizaseră de mult înfruntările verbale în cea mai pură formă. Jocul pe care îl jucau cerea precizie şi o permanentă înnoire.

— Îmi scapă ceva? continuă Tom. Adică ai să participi la o dezbatere, oricare ar fi ea! Nimic mai nespecific ţie!

Avea dreptate. Dezbatere? Schimb de idei? într-adevăr, nu-l caracterizau defel nici dialogul, nici ideile. Giovanni Manzoni propovăduia arta elocinţei cu lovituri de rangă în faţă, iar plăcerile dialectice se traduceau, în general, printr-o căutare a argumentelor sofisticate ce mergeau de la păi la maşina de găurit. Lui Fred i-ar fi făcut plăcere să-l trimită la plimbare pe Alain Lemercier dacă acesta nu ar fi pomenit de „povestea unui scriitor pe care toată lumea îl considera un ratat”. La ce bun să mai adaugi ceva? Cine era mai bine plasat decât Fred, pe o rază de câţiva kilometri? Nu era de ajuns să scrie ca să se simtă scriitor, trebuia să se confrunte cu problemele unui scriitor. Şi acum cunoştea toate angoasele celui ce se povesteşte pe sine, sirigur în bârlogul lui, în căutarea unui adevăr pe care nu întotdeauna este bine să-l spui.

— Tom, o să văd mai întâi filmul pe video. O să am multe chestii interesante de spus. Iar tu ai să mă însoţeşti la vizionare; am să spun că eşti un prieten de-al meu. În schimb, îţi promit că în Memoriile mele am să te descriu ca pe un tip de o impecabilă onestitate.

Quintiliani, luat pe nepregătite de un argument atât de ingenios, izbucni în râs.

Maggie nu va asista nici la proiecţie, nici la dezbatere.

După o după-amiază lungă destinată îndeletnicirilor administrative de la Ajutorul popular (repartizarea donaţiilor, actualizarea conturilor, planningul), se oferise voluntar pentru a ajuta la bună desfăşurare a unei mese organizate în refectoriul unui liceu tehnic din £vreux. În spatele unei tejghele din placaj, umplea farfuriile săracilor, întrebându-se ce cantitate de piure de mazăre ar fi necesară ca să-şi răscumpere vina ei faţă de omenire. Se simţea în pielea unei infirmiere a Crucii Roşii pe câmpul de bătălie ce îşi oferea serviciile la bucătărie, la încărcarea şi descărcarea camionetelor, la recepţie şi la spălatul vaselor, un efort de adevărat atlet ce vrea să facă performanţă. Pentru ea, devotamentul se lucra asemenea unei discipline sportive: încălzire, exerciţii, accelerări, fiind suficient un antrenament regulat ca să devină campioană.

Când refectoriul s-a golit, trebui să accepte evidenţa: a te dărui poate să-

ţi provoace o anumită plăcere. Înarmată cu un burete, începu să cureţe sufertaşele goale cu o ardoare care mergea până la sacrificiu. Era vremea să-şi pună la bătaie mâinile, să le jupoaie, să le martirizeze. Existau precedente celebre.

În penumbra enormei săli de festivităţi, spectatorii aşteptau discursul lui Alaih Lemercier. Cei cincizeci de încăpăţânaţi, prezenţi în orice situaţie, formau un adevărat club. Sub nicio formă nu ar fi ratat acest ritual, această reculegere împărtăşită pe care nu o mai întâlneau nicăieri în altă parte, această emoţie pe care o suscita numai marele ecran. Apreciau atât referirile la realitate, cât şi disputele. Simplul fapt de a-şi părăsi salonul lor confortabil şi televizorul ca să vadă un film într-o sală era pentru ei un gest de rezistenţă.

Thomas Quintiliani şi Frederick Blake, aşezaţi unul lângă celălalt în spatele sălii, îşi ascundeau cu greu unul, nervozitatea, celălalt, excitarea. Federalul se temea să nu-şi vadă martorul supus unui foc încrucişat de întrebări, chiar şi dintre cele mai anodine. În acelaşi timp, considera inserţia lui Pred în sânul comunităţii ca o garanţie a unui happy-end faţă de superiorii săi. Printr-un efect pervers, această respectabilitate de obândită în mod fals de acest pretins scriitor dovedea în felul său că Tom Quint reuşise să facă un om cinstit dintr-un fost ucigaş, ceea ce, a fortiori, într-o ţară că Franţa era un miracol. La rândul său, Pred văzuse de mai multe ori filmul la video, anticipând dezbaterea, şi se simţea gata să debiteze micul set de argumente pe care le pusese la punct, să dea răspunsuri de-a gata întrebărilor ce urmau să fie puse cu siguranţă. Hotărâse chiar să-şi înceapă prestaţia cu un citat luat de Warren de pe Internet:

„Soţiile scriitorilor nu vor înţelege niciodată că, atunci când aceştia privesc pe fereastră, lucrează.” Pentru el, fraza rezuma întreaga lipsă de înţelegere a alor săi faţă de munca sa, felul lor insidios de a-i nega statutul. În acea seară, aflat pentru prima oară în faţa unui public „oficial”, urma să se răzbune pe cei care se îndoiau de temeiul creaţiei sale.

Lemercier, pierdut în sală, întârzia să înceapă proiecţia filmului, iar spectatorii începuseră să-şi piardă răbdarea.

— La noi, proiecţionistul ar fi fost deja mort, şopti Fred.

Tom, în ciuda unei îndelungi obişnuinţe de a aştepta, îi dădu dreptate. Lemercier reapăru cu braţele deschise în semn de copleşire şi urcă pe scenă ca să facă un anunţ.

— Prieteni, Cinemateca a comis o greşeală. Filmul ce mi-a fost trimis nu este cel anunţat. Nu e prima oară când ni se întâmplă...

Întâmplându-se de două ori pe an, devenea ceva obişnuit. În noiembrie trecut. Călătorie la capătul infernului de Michael Cimino se rătăcise prin cutiile Călătoriei fantastice de Richard Fleischer, iar cu câteva luni înainte, în loc să vadă documentarul american Punishment Park, clubul se mulţumise cu Pantera roz îşi bagă nasul. Era nevoie de mult mai mult pentru a-l destabiliza pe Alain,

care, printr-un exerciţiu de periculoasă jonglerie, izbutea să justifice schimbarea de program, să improvizeze o prezentare sălbatică, ajungând chiar să descopere legături între filme. Acest mod de a-şi reveni după un şoc devenise specialitatea moderatorului. Quint îl privi pe Fred cu un zâmbet de uşurare.

— Nu mai avem ce căuta aici. Mergem acasă.

Alain se încurcă în scuze faţă de invitatul său, propuse o dată pentru o viitoare vizionare, iar Fred, dezamăgit că nu putuse să-şi facă numărul, se îndreptă spre ieşire fără să scoată o vorbă. Tom îi propuse să bea ceva în oraş.

— Rămâneţi măcar pentru proiecţie: e vorba tot de un film american subtitrat şi tot aţi venit până aici.

Fred îl urmă pe Quintiliani. Avea să-şi calmeze nervii cu un bourbon, să-l agaseze pe Tom cu flecăreala de pe vremuri şi se vor întoarce acasă pe strada des Favorites ca doi buni vecini ce erau.

— Rămâneţi, insistă Lemercier, sunt sigur că o să vă placă filmul, e vorba de Durii de Martin Scorsese; e vorba despre mafia newyorkeză. Veţi vedea, este foarte amuzant şi instructiv.

Fred înţepeni cu braţul în mâneca hainei. Un chip fără nicio expresie.

Quintiliani, în calitate de ofiţer FBI, învăţase să nu pară niciodată surprins şi să facă faţă neprevăzutului cu sânge rece – genul care ştia să respire stomacal dacă, din întâmplare, ţeava unui 45 i-ar fi fost pusă la ceafă. Or, chiar în acea clipă, şi în pofida curajului său de a face faţă situaţiilor neprevăzute, fu cuprins concomitent de senzaţii de frig şi de cald şi începu să transpire.

Fred se trădă printr-un zâmbet răutăcios.

— Tom, nu suntem foarte grăbiţi...

— Cred că e mai bine să ne întoarcem. De altfel ai văzut filmul, nu? La ce bun să-l mai vezi o dată?

Ca toţi mafioţii, Fred era înnebunit după filmele despre mafie, seria cu Naşul fiind în capul listei. Erau cântecele lor de vitejie, le dăduseră legitimitate şi îi făcuseră cunoscuţi lumii. Când era printre ai lor, nimic nu le plăcea mai mult decât să reia dialogurile filmului, să mimeze anumite scene şi, uneori, singuri în faţa ecranului, să plângă moartea lui Vito Corleone interpretat de Marlon Brando. Toate celelalte filme li se păreau pline de neadevăruri, majoritatea ridicole, cu killerii lor de operetă şi costumele lor ţipătoare. Cinematograful american propunea zeci de asemenea inepţii pe an, anacronice, groteşti, insultătoare pentru cei din Familie, cei adevăraţi, cărora nu le plăcea să-şi vadă imaginea luată în râs de Hollywood. Şi cu toate acestea, caricaturile de serie B îi celebrau la fel ca şi cinematograful de calitate care făcuse din ei nişte semizei.

Până la Durii lui Martin Scorsese.

Fred aproape că ştia pe dinafară filmul şi îl ura din sute de motive. Gangsterii erau reduşi la ceea ce erau în realitate: canalii al căror singur ideal

în viaţă era să parcheze în locuri interzise, să ofere cea mai scumpă haină de blană soţiei lor şi, mai ales, să nu muncească asemenea milioanelor de cretini care se trezesc dimineaţa pentru un salariu de mizerie în loc să stea până târziu în paturile lor de aur. Aşa era un mafiot, iar Durii o spunea în cele din urmă. Odată îndepărtată legenda, rămâneau doar prostia şi răutatea lor. Giovanni Manzoni, Lucca Cuozzo, Joe Franchini, Anthony De Biase, Anthony Parish şi toată gaşca ştiau că, de acum, aura lor de băieţi răi nu mai era la fel de strălucitoare ca mai înainte.

Atunci de ce să vadă filmul în seara aceasta?

O întâmplare? O încurcătură printre altele? O anecdotă trecută în contul slăbiciunii umane? De ce nu un alt film din atâtea mii? Regula jocului? Lawrence, Prinţul Arahiei? Marea plimbare? Ticăloşi în călduri? Sânge pentru Frankenstein? De ce tocmai Durii, filmul-oglindă ce-i oferea lui Fred o imagine atât de odioasă fiindcă era adevărată?

— Îl voi revedea cu plăcere, îi spuse lui Lemercier şi se întoarse la locul lui. Nu ştiu mare lucru despre poveştile astea cu gangsteri, dar pot să încerc să răspund câtorva întrebări în timpul dezbaterii.

Moderatorul, încântat de a fi salvat situaţia, se reîntoarse în sala de proiecţie. Tom, jignit aşa cum rar i se întâmplase, trebui să-şi reprime un gest violent care l-ar fi trimis pe Fred groggy la pământ. Iar Fred savură acest acces de furie că pe un lichior de marcă; orice prilej de a-l vedea pe Quint într-o asemenea stare era o clipă smulsă sorţii potrivnice. Fred ţinea să se răzbune în felul său pe un film care îl deposedase de imaginea lui de bandit de onoare pentru a face din el un abrutizat labil psihic.

— Tom, în loc să te enervezi, spune-mi dacă ai văzut filmul.

Quintiliani nu era omul care să aibă hobbyuri: nu-i plăcea nici să pescuiască, nici să meargă în excursii, iar sportul era doar o modalitate de a se menţine în formă.

Puţinul timp liber şi-l petrecea citind eseuri care aveau, toate, mai mult sau mai puţin legătură cu activitatea sa.

Cinematograful? Amintiri de drive-în în care filmul era mai puţin important decât faţă de pe bancheta din spate sau filme în sălile de aşteptare cu prilejul stagiilor de pregătire şi mai ales, o sumedenie de filme, neinteresante pentru el, în majoritatea călătoriilor cu avionul. Dar văzuse Durii şi toate celelalte filme despre mafie pentru documentare. Trebuia să ştie de unde provin tipii eroici pe care îi urmărea, să le înţeleagă limbajul, să cunoascăpnvate jokes după care alerga cinematograful.

— Fred, chiar vrei să joci comedia asta?

Fred, familiarizat cu limbajul lui Tom, traduse întrebarea prin: Manzoni, ticălos ce eşti, dacă îndrăzneşti să-mi faci asta, am să-ţi fac viaţa atât de amară, încât vei regreta că nu ţi-ai sfârşit zilele în închisoare.

— Tom, vei avea ocazia să-mi pui întrebările ce te chinuiesc dintotdeauna

şi poate că azi vei primi şi răspunsurile. Merita deplasarea, nu?

O sugestie pe care Tom o înţelese în adevărata ei formă: Mai du-te înpizda mă-tii, poliţai nenorocit!

Luminile se stinseră, se făcu linişte şi un fascicul alb lumină ecranul.

Maggie îşi parcă maşina în faţa casei şi îi făcu semn lui Vincent, care fuma o ţigară la fereastră. După ce intră în salon, se prăbuşi pe canapea şi închise ochii, încă zdruncinată de acea senzaţie de a fi trecut dincolo de oglindă.

Venind spre casă, nu se putuse împiedica să se gândească la sala închiriată filierei locale a Armatei Salvării din Newark unde se reuneau zilnic cerşetorii, cei fără adăpost, homeless-îi. Mese de lemn, bănci şi toţi oamenii aceia la masă, cu orele, ca să lupte împotriva frigului iernii, a plictiselii, a fricii de pe stradă şi, mai ales, a foamei.

Prin geamul jegos, arunca o privire spre acea menajerie de mizerie aproape astupându-şi nasul numai la gândul mirosului de acolo. În mai multe rânduri, îi venise să treacă de uşa aceea ca să simtă ameţeala răului şi ceea ce o împiedica nu era frica de a se confrunta cu decăderea umană, ci o stranie senzaţie de a merge mai departe decât ei în renunţare. Aceşti bărbaţi şi acele femei hirsute păstrau o formă de demnitate. Ea, nu. Să accepte modul de viaţă şi valorile lui Giovanni Manzoni însemna să renunţe la orice urmă de amor propriu. Dacă vagabonzii de la colţ ar fi putut să bănuiască un asemenea eşec în viaţa acelei doamne frumoase cu haină de blană, i-ar fi dat ceva de pomană.

Când a apărut genericul filmului, Lemercier urcă pe scenă şi luă microfonul ca să debiteze câteva generalităţi despre film şi regizor. Înainte să dea cuvântul celor care voiau să-şi exprime opinia, se întoarse spre Fred şi îl invită să i se alăture. Aplauze de încurajare şi, ca de obicei, Alain puse prima întrebare.

— Când trăieşti la New York, simţi prezenţa mafiei, aşa cum îi place cinematografului să ne arate?

Tom, printr-un gest reflex ce îi trăda angoasă, duse mâna la tocul pistolului.

— ...Prezenţa mafiei? repetă Fred.

Abia dacă înţelegea întrebarea, prea abstractă: era ca şi când ar fi fost întrebat dacă este conştient de cerul de deasupra capului său de pământul de sub picioare.

Incapabil să răspundă, cu microfonul în mână, se simţi ridicol şi se refugie în tăcerea cugetării.

Prezenţa mafiei...

Alain văzu în asta o timiditate provocată de obstacolul limbii şi îi veni în ajutor.

— Poţi să întâlneşti pe stradă tipi asemenea celor trei gangsteri din film?

Poţi să-i întâlneşti pe stradă?

Această întrebare îl făcu pe Fred să întrevadă prăpastia ce îl separă de restul umanităţii, cea aflată de partea bună a baricadei. Chiar dacă gangsterii îi fascinau pe oamenii cumsecade, nu aveau decât statutul de monştri de bâlci.

Quintiliani aproape că ridică mâna ca să ia cuvântul.

Nu ca să isprăvească odată cu mascarada asta, ci ca să-i dea o mână de ajutor nenorocitului. Să faci pe şmecherul, singur pe verandă, povestind adevărul tău, noaptea unei vechi mitraliere mecanice, ce să spun... Dar să vorbeşti despre viaţa ta de gangster, cu microfonul în mână, pe o scenă, în faţa a cincizeci de persoane, era ca şi când te-ai afla iar în faţa juraţilor. Fred semăna cu un puşti încurcat de gândul că va trebui să recite un poem în public şi care aproape că a uitat cum îl cheamă când e scos la tablă.

Se auzeau comentarii, iar situaţia devenea jenantă.

Alain căută un cuvânt de încurajare. Poţi să-i întâlneşti pe stradă? Cum să răspunzi la o întrebare în aparenţă atât de anodină, dar atât de brutală în realitate? Sub privirile celorlalţi, Fred fu tentat să mintă, să pretindă că ucigaşii erau invizibili, că se confundau cu decorul, asemenea cameleonilor, făcându-te să te întrebi dacă existau în realitate.

dacă nu erau mai degrabă o invenţie a scenariştilor, la fel ca morţii-vii şi vampirii. Aşa că îşi luă rămas-bun de la scenă ca să se întoarcă pe verandă, jurându-şi să nu mai iasă de acolo. Dar tocmai în numele acestui adevăr pe care încerca să-l restituie prin memoriile sale simţea că nu mai era îndreptăţit să fugă.

— La începutul filmului, în prima scenă din bar, e un tip ce traversează ecranul cu un pahar în mână, poartă o haină gri peste o cămaşă galbenă cu mânecile suflecate. Tipul acesta chiar a existat, se numea Vinnie Caprese, îşi făcea veacul la Hester, într-o cafenea ce se numea Caffe Trombetta. În fiecare dimineaţă bea un espresso tare, aşa cum făcea de la vârsta de opt ani.

Note:

1 Vin alb produs în regiunea Mârşala din Sicilia, caracterizat printr-o culoare mai mult sau mai puţin intensă şi cu o aromă puternică (n. tr.).

2 Rachiu italian din drojdie de struguri (n. tr).

Mama lui i-l pregătea înainte să plece la şcoală, fără să se gândească să-i facă o tartină sau altceva, puştiul pleca aşa, după ce abia îşi băuse espresso-ul, iar uneori, când era foarte frig, mama lui punea o picătură de mârşala^ ca să-i dea tărie. Totdeauna mi-am spus că aşa devii ucigaş. Doar detalii de genul acesta.

În ciuda oboselii, Maggie nu reuşea să adoarmă. Ridică receptorul şi îi propuse o vizită vesperală celor doi G-men care o primiră ca pe o sursă neaşteptată de distracţie. Di Cicco scoase trei pahare ca să toarne din sticla de grappa^ pe care o adusese Maggie. Se apropie de lunete şi le îndreptă spre camerele încă luminate. Fără voyeurism ironic, fără cea mai neînsemnată

ostilitate, Maggie îşi spiona vecinii de mai multe ori pe săptămână.

Eşantionul de umanitate al cartierului des Favorites devenise laboratorul său şi spionită ei, o nouă ştiinţă dedicată proximităţii. Dacă Fred îl considera pe celălalt drept o entitate cenuşie şi îndepărtată, Maggie refuza să creadă în aparenţă banalitate a vecinilor ei.

— Ce te amuză acolo, Maggie?

— Nu mă amuză nimic, dar totul mă pasionează.

Când eram tânără, îmi petreceam timpul reducând oamenii la o singură categorie: era de ajuns un cuvânt sau funcţia lor. Azi, ideea că fiecare este banal mă ajută să înţeleg cum este lumea.

Îndreptă luneta spre micul imobil cu trei etaje de la numărul 15 care adăpostea patru familii şi doi celibatari.

— Familia Pradel se uită la televizor, zise ea.

— Ea este insomniacă, lumina rămâne aprinsă până la patru sau cinci, spuse Caputo sorbind din băutură.

— Mă întreb dacă nu cumva el are o amantă, adăugă ea.

— Cum de ai ghicit, Maggie?

— Se simte.

— O cheamă Christine Laforgue, asistentă medicală, treizeci şi unu de ani.

— Soţia lui ştie?

— Nu bănuieşte nimic. Christine Laforgue şi soţul ei au cinat la ei ieri-seară.

— Ticălosul!

Un strigăt venit din inimă pe care îl scosese de atâtea ori, acolo, pe vremea când Gianni şi oamenii lui reuşiseră să-şi „instituţionalizeze” amantele. Îndrăzneau să se afişeze la braţul lor în localuri scumpe, iar soţiile lor căutau să le întâlnească personal, cel mai adesea pentru a le scoate ochii. De atunci, plasa adulterul undeva foarte sus pe scara greşelilor umane.

Privirea lui Maggie urcă spre apartamentul superior.

— Patrick Roux se pregăteşte să iasă în oraş?

— Nu. A început ieri turul Franţei, răspunse Di Cicco.

Asemenea unui entomolog, Maggie observa evoluţia subiecţilor, interacţiunile lor. I se întâmpla, mai rar, să intervină direct pe lângă ei ca să creeze un precipitat.

Divorţat, cincizeci de ani, administrator la o şcoală privată, Patrick Roux tocmai îşi luase concediu fără plată timp de un an ca să-şi trăiască visul dintotdeauna: să străbată ţara pe superba sa motocicletă de 900 cm^.

Ştiind că motocicliştii erau foarte căutaţi, Maggie îi propusese să ţină în portofel un pliant al donatorilor de organe al Institutului francez de grefe. Luând o asemenea hotărâre, Roux avusese impresia că îşi conjurase destinul. Iar dacă tot ce era mai rău se întâmpla, ideea că inima lui putea să bată în

pieptul altcuiva nu-l mai îngrozea pe Roux.

— Am ceva ce te-ar putea interesa, Maggie, zise Caputo. E în legătură cu bătrânica de la numărul 11, căreia i s-ar da împărtăşania fără spovedanie, cea care trăieşte cu fiica şi cu ginerele ei. Imaginează-ţi că în 1971 a otrăvit câinele unui vecin bătrân care nu şi-a mai revenit şi l-a urmat la scurtă vreme. O crimă perfectă, ce mai!

— Şi nimeni n-a aflat nimic niciodată?

— Ieri i-a povestit despre asta la telefon unei prietene din Argentan. Cu siguranţă că vrea să se spovedească înainte de a ajunge în faţa lui Dumnezeu.

Dumnezeu... Unde era? Observându-şi îndeaproape vecinii, Maggie avea sentimentul că face treaba care îi revenea Lui: să vegheze asupra lor şi uneori să le arate calea.

— Fereastra de la camera domnului Vuillemin este şi ea luminată, spuse ea mirată. Trebuie să se trezească peste trei ore...

Era vorba despre un brutar de pe bulevardul Gării care îşi pierduse jumătate din clientelă din cauza unui concurent mai tânăr. Ca şi alţii, Maggie cumpărase baghete de la noul brutar şi avusese curajul să dea verdictul în faţa domnului Vuillemin în persoană: „Pâinea lui e mult mai bună.” Nu e posibil aşa ceva! Nimeni nu se plânsese, timp de douăzeci de ani, de pâinea lui. Nu era nici mai mult, nici mai puţin spongioasă decât în alte locuri, miezul nu era mai alb decât altul, termenul de valabilitate se încadra în medie, şi atunci? Ca să fie cu sufletul împăcat, gustase şi el. Şi-a privit malaxorul, de parcă l-ar fi cuprins o nostalgie bruscă, întrebându-se ce anume îi scăpase. Apoi a hotărât să se pună pe treabă ca să-i arate începătorului aceluia de ce era în stare.

Maggie nu mai voia să rateze comedia umană ce se juca în fiecare zi la uşa ei.

— ...Bill Clunan a învăţat italiana ca să devină gangster.

Îmaginaţi-vi-l: irlandez după tată şi mamă, deschizând cărţi de argou macaronar, halind zilnic la Spagho, antrenându-se la înjurături. Chiar dacă era catolic, asta îl făcea să sufere cel mai mult, să blasfemieze aşa cum o fac italienii, să o facă târfă pe Fecioara Maria, asta era cel mai greu, dar ce vreţi, alesese să se alăture lui Fat Willy şi nu unei găşti de irlandezi. Dacă veţi merge în Brooklyn şi treceţi cam pe la şapte seară pe Mellow Boulevard, îl veţi găsi şi poate îl veţi vedea cu părul cărunt şi lung, dat pe spate şi cu ochelarii de vedere Ray-Ban pe nas, jucând scopa cu amicii care îi spun tot Paddy.

Tom, mortificat, căuta o modalitate de a-l reduce la tăcere. Cel mai simplu ar fi fost un glonţ între ochi, să isprăvească odată cu tot calvarul pe care îl suportă din cauza lui Manzoni de când îi ieşise în cale.

— Cine era Fat Willy pe care tocmai l-aţi menţionat?

Întrebă un glas de femeie.

— Făt Willy? Ce să spun despre Fat Willy...

Nu! Nu Fat Willy! gândi cu voce tare Tom. Dar Fred nu auzea decât

propria-i exaltare.

— Făt Willy era un capo, un şef, semăna cumva cu Paulie din filmul pe care tocmai l-aţi văzut. Nu conta prea mult locul său în ierarhie, Fat Willy era un tip revoltat împotriva nedreptăţii. Putea să plângă dacă-i povesteaţi nefericirile, dar considera că are dreptul să vă strângă de gât dacă vă rotunjeaţi prea mult veniturile. I se putea vorbi despre orice, mai puţin despre greutatea lui pe care nimeni nu o ştia cu exactitate, se spunea doar că Fat Willy era un pezzo da novanta, un tip de nouăzeci de kilograme era denumirea generică pentru tipii importanţi, pentru mahări. Tipul avea un fizic atât de impresionant, încât atunci când mergea pe stradă ai fi putut jura că el îşi proteja gărzile de corp. Nimeni nu se gândea să facă aluzie la faptul că era gras, nici chiar fiii săi. Nici partenerii, nimeni. Era de ajuns să-l baţi uşor pe burtă spunând: „Ia zi, Willy, eşti bine?” şi astea erau ultimele cuvinte pe care le mai rosteai.

Tom, la capătul răbdării, era cât pe ce să se ridice şi să intervină. Fred omitea să spună că Fat Willy fusese unul dintre primii care depuseseră mărturie în cadrul Programului Witsec. Ca să-i schimbe total înfăţişarea, FBI-ul îi impusese un regim draconic în urma căruia pierduse multe kilograme. Chiar în prima zi în care ieşise în oraş, Fat Willy, pe numele său adevărat Guglielmo Quatrini, se înfiinţase la un vânzător de gogoşi ca să îngurgiteze echivalentul a cât pierduse.

— Willy zâmbea vieţii cu dinţii săi falşi, continuă Fred.

Mereu amabil, mereu binedispus, mereu drăguţ cu doamnele şi mereu gata să pupe copiii, mereu mulţumit. O singură dată şi-a pierdut zâmbetul, ziua în care i-a fost răpit fiul. Tipii ceruseră o răscumpărare enormă, dar Willy a rezistat şi a făcut-o până la capăt, chiar şi atunci când a primit într-o cutie pentru proteze dentare o falangă a puştiului. Nu numai că a reuşit să-şi găsească fiul, dar a pus mâna şi pe cei doi răpitori. S-a închis cu ei, în pivniţă, fără arme. Dacă mă credeţi, bine, dacă nu, nu. Fără nicio armă! Ei bine, nimeni nu ştie ce a urmat, dar vecinul său a plecat în weekend ca să nu mai audă strigătele ce veneau din pivniţa lui Willy.

Cincizeci de siluete încremenite. Cincizeci de persoane ce sorbeau cuvintele bărbatului de pe scenă.

Printre rânduri trecea un vânt de uimire şi nimeni nu îndrăznea nici să se mişte, nici să comenteze. Uitaseră de dezbatere. Cineva îşi spunea părerea şi trebuia să fie ascultat.

Un spectator se ridică discret şi îi telefonă soţiei sale care, la o sută de metri de sala de festivităţi a primăriei, asista la reuniunea lunară a susţinătorilor candidaţilor ecologişti la viitoarele alegeri municipale. Rezumând, îi spusese că se întâmplă „ceva” la cineclub, ceva ce nu trebuie ratat sub niciun motiv. Aceasta îşi privi ceasul şi propuse asistenţei să meargă în sala de festivităţi.

Maggie, obosind să mai privească prin lunetă, stătea în faţa mesei pentru interceptarea convorbirilor telefonice şi asculta în căşti, absorbită de conversaţiile vecinilor ei. Tocmai aflase că domnul Dupont, cel ce repara motociclete, lua lecţii de chineză de zece ani fără niciun motiv aparent şi că soţia lui nu era soţia, ci verişoara lui, că mama necăsătorită de la numărul 18 mergea o dată pe lună la Rouen ca să pună flori pe mormântul lui Flaubert, că profesorul de franceză trăia mult mai bine comparativ cu veniturile sale şi câştiga averi jucând tarot în spatele singurului bar de noapte din zonă, că doamna Volkovitch se dădea cu zece ani mai tânără în faţa autorităţilor şi că Myriam de la numărul 14 îşi consacră tot timpul liber căutării adevăratului ei tată pentru „a-i arunca în faţă dovezile paternităţii sale”, aşa cum spunea ea.

Cu fiecare şedinţă, afla mai multe despre natura umană, despre motivaţiile, puterea, angoasele acesteia, concluzionând că nicio carte, niciun reportaj nu i-ar fi oferit o prezentare mai bună.

— Un tânăr informatician lasă un mesaj la serviciul de mică publicitate al ziarului Clairon de Cholong, spuse ea scoţându-şi căştile.

Dau calculator PC XT, cu monitor de 14” şi imprimantă în bună stare. Un aparat vechi pentru care nu ar fi primit nimic de la un vânzător de ocazie, dar care ar fi putut să-l facă fericit pe un particular fără o leţcaie. Asta o uimea del mai mult pe Maggie: actele gratuite, micile atenţii oferite celuilalt. Chiar dacă se simţea chemată către marile cauze ale umanităţii, mai avea atât de mult de învăţat din aceste gesturi atât de discrete şi atât de drepte care dovedeau mai mult bun-simţ decât solidaritate. Gesturile acestea luau formele cele mai neaşteptate. Bunăoară, vecinul ei Maurice, proprietarul La Poterne, cealaltă mare cafenea din Cholong, auzise vorbindu-se, cu prilejul vacanţei petrecute la Neapole, despre un vechi obicei al celor ce aveau prăvălii. Ţinând cont de preţul unui espresso (o nimica toată), nu arareori aveau clienţi care plăteau două cafele şi nu beau decât una. Chelnerul notă pe o tăbliţă: o cafea gratuit pentru un sărac din localitate. Maurice, un bărbat nici deosebit de generos, nici deosebit de atent, găsise ideea interesantă şi se gândise să o aplice. Şi a rămas uimit de câţi din clienţii săi se amuzau să intre în joc. Pentru că a vrut să instaureze un obicei în perfectă contradicţie cu timpurile, obicei sortit eşecului, în ochii scepticilor, Maggie făcea din Maurice un erou al vieţii reale.

Quint se gândea deja la răzbunare. O să plătească scump pentru prestaţia sa bărbatul care, pe scenă, se exprima cu uşurinţa unui conferenţiar. Uneori, Tom uita surprinzătoarea prostie a gangsterilor şi gustul lor pentru lăudăroşenia şmecheră care, cel mai adesea, îi pierdea.

— Dacă poţi să-i întâlneşti pe stradă? Asta mă întrebaţi? Aţi auzit de Brownsville? Seamănă puţin cu West Point al durilor: după ce ţi-ai terminat şcoala, poţi pretinde poziţii înalte. În timpurile bune, în acest mic cartier de vreo zece kilometri pătraţi la est de New York, i-aţi fi putut întâlni pe Capone, Costello, Bugsy Siegel tipul care a întemeiat Las Vegasul – Louis „Lepke”

Buchalter, Vito Genovese care a inspirat personajul Vito Corleone din Naşul. Asta ca să amintesc doar figurile legendare, dar aş putea să vorbesc şi despre cei neînsemnaţi şi care au creat momentele de glorie ale Cosa Nostra. La Brooklyn aţi fi putut întâlni o sumedenie de tipi care nici măcar nu existau legal! Nu se puteau identifica prin niciun act, cu excepţia, poate, a cazierului judiciar, pe care îl inaugurau de la paisprezece ani. Numai pe stradă puteţi întâlni un tip ca, bunăoară, Dominick Rocco zis The Rock care reuşise să lichideze pe cineva într-o sală de cinema, ca asta în care ne aflăm noi acum, lovindu-l în cap fără ca cineva să-şi dea seama.

În rândul al treilea, domnul şi doamna Ferrier, obişnuiţi ai cineclubului, se priviră neîncrezători.

— Nu ţi se pare că exagerează?

— E scriitor, dragă. Cu cât este mai extravagant, cu atât se distrează să încerce să ne facă să-l credem.

Publicul se triplase de o oră, de când Fred începuse să vorbească. Informaţia se răspândise şi curioşii veniseră din restaurantele şi cafenelele din vecinătate. De mai multe ori, Fred dorise să noteze o anecdotă care şi-ar fi găsit locul în memoriile sale, dar preferase să continue şi să împingă tot mai departe un exerciţiu care subjuga auditoriul. Tom se şi vedea contactându-i pe cei de la baza din Quantico ca să le raporteze superiorilor, dar cum să nu-i anunţe că Fred, nemulţumit de a-şi transforma trecutul mafiot în literatură, tocmai se lansase într-un one-man-show ce ar fi putut să umple Caesar's Palace?

Di Cicco mersese să se întindă într-o cameră, iar Caputo, în faţa televizorului cu sonorul oprit, uitase de Maggie. Tot ascultând şi observând casele din jur, îi treceau prin minte idei nebuneşti. Exaltată de utopia pe care numai paharele de grappa o puteau scuza, îşi imagină cartierul ca pe un spaţiu liber ce nu mai asculta de dictatul indiferenţei. Cu obrajii îmbujoraţi, entuziastă, începu să viseze la un colţişor unde ar domni o înaltă idee despre comunitate şi raporturi umane. Doar două, trei străzi unde fiecare şi-ar pune sub semnul întrebării singura şi unica logică pentru a se întreba despre cea a vecinilor lui. În micul ei eden, toate modalităţile erau bune pentru a te deschide celuilalt. Era posibil să mărturiseşti O slăbiciune sau să recunoşti o greşeală înainte să plonjezi în încăpăţânare. Să afirmi că te poţi vindeca de orice.

Să te apropii de cel pe care îţi era teamă să-l cunoşti. Să ajuţi, în ciuda dorinţei de a o lua la fugă, un suflet în suferinţă. Să îndrăzneşti să spui ceea ce nu merge. Să-i recompensezi pe cei ce nu fuseseră niciodată recompensaţi. Să intervii într-un conflict ca mediator. Să plăteşti o datorie celui care nu o mai cerea. Să încurajezi talentul artistic al unui apropiat. Să răspândeşti o veste bună. Să renunţi la o obişnuinţă ce era îngrozitoare pentru anturaj.

Să transmiţi cunoştinţe înainte de pierderea lor. Să linişteşti un bătrân. Să salvezi o viaţă îndepărtată privându-te de un al nu ştiu câtelea accesoriu

inutil şi multe altele ce mai puteau fi inventate.

Maggie, într-un elan liric, vedea lumea aceasta funcţionând, era de ajuns să-i ofere propria-i generozitate contagioasă, să-şi concentreze eforturile asupra unui singur cartier pentru a vedea răspândindu-se epidemia şi în cartierele din jur, apoi în tot oraşul, apoi în lumea întreagă. Cu ochii înlăcrimaţi, Maggie îi propuse lui Di Cicco să mai toasteze pentru o ultimă oară, înainte de a coborî cu picioarele pe pământ.

— ...Tony era celebru pentru interogatoriile agresive la care îi supunea pe cei consideraţi vinovaţi, nu degeaba i se spunea Dentistul. În final, a ajuns unul din locotenenţii lui Carmine Calabrese. Pentru duri, este ca şi cum ai deveni funcţionar. Chiar dacă nu a avut o carieră spectaculoasă, aşa s-a ferit de numeroase probleme.

O alegere pe care alţi wise guys au respectat-o. Şi totuşi, avea stofă să fie un bun capo şi Dumnezeu ştie ce ar putea să inventeze ca să consolideze imperiul.

Tom trebuia să creeze o diversiune ca să înceteze logoreea asta, strălucita lăudăroşenie şi mârlănie ce făceau să se ducă totul dracului. O diversiune? Dar, pentru Dumnezeu, ce diversiune? Cum să-l reducă la tăcere pe nemernicul ăsta?

Un spectator izbuti acest tur de forţă ridicând mâna.

— Dacă există un fenomen ce ne parvine prin intermediul filmelor despre gangsteri şi mafioţi, atunci este vorba despre mântuire. De parcă, timp de vreo treizeci de ani, ar căuta mântuirea prin orice mijloace.

— Mântuire? Nu sunt sigur că majoritatea tipilor ştiu ce înseamnă acest cuvânt. Sincer, chiar vă lăsaţi păcăliţi de toate prostiile astea? De ce ar trebui ca un tip care i-a zburat creierii celui mai bun prieten al său din cauza pariurilor ar avea nevoie să se dea drept Hristos? Vinovăţia a fost inventată de intelectuali. Încercaţi să scoateţi două vorbe de la Gigi Marelli, un ucigaş în vârstă de paisprezece ani, un baby killer aşa cum sunt numiţi. I se spunea „Lampo”, fulgerul. În medie, şase sau şapte contracte pe an, puştiul avea două gorile ce îl supravegheau în permanenţă. Într-o zi a primit un contract special: trebuia să-l omoare chiar pe tatăl său, pe propriul său tată. Bătrânul făcuse prostii şi capo de atunci voia neapărat ca băiatul lui să facă treaba. Odată îndeplinită misiunea, Gigi şi-a anunţat mama. Cei doi au stat îmbrăţişaţi la înmormântare. Vinovăţie? Tragedii greceşti se întâmplă zilnic în Brooklyn şi în New Jersey, subiecte suficiente pentru piese de teatru şi pentru teorii psihiatrice.

Quint îşi scoase telefonul mobil, sună la Cartierul General şi îl găsi pe Di Cicco.

— Treziţi-o pe Maggie.

— ...E aici.

— Dă-mi-o imediat la telefon.

În public se ridicaseră douăzeci de mâini nerăbdătoare. Zvonul se răspândise şi în oraş, iar sala de festivităţi se umplea văzând cu ochii. Scena îl făcuse pe Fred incendiar. Interpretarea lui avea ceva teatral şi epic, un amestec de confesiune deghizată şi de dramatizare. Începea să se facă lumină peste ultimii ani de ranchiună şi de renunţare.

— Atunci, ca să vă răspund la întrebarea iniţială, da, durii pot fi întâlniţi pe stradă. Vreţi nume? James Alegretti zis şi Jimmy the Monk, Vincent Alo zis şi Jimmy Blue Eyes, Joseph Amato zis şi Blak Jack, Donald Angelini zis şi The Wizard of Odds, Alphonse Attardi zis şi The Peacemaker...

Tom se temea de urmarea logică a unei asemenea prestaţii, momentul inevitabil în care, luat de valul propriei mărturisiri, exultând, Fred avea să se trădeze.

— ...John Barbato zis şi Johnny Sausages, Joseph Barboza zis şi Joe the Animal, Gaetano Cacciapoli zis şi Tommy Twitch, Gerald Callahan zis şi Cheesebox, William Cammisario zis şi Willie the Rât...

Maggie a fost ultima care a deschis uşa sălii de festivităţi. Înaintă lent fără să-l slăbească din ochi pe bărbatul de pe scenă care îi amintea de un altul, de Giovanni de care se îndrăgostise cu multă vreme în urmă. De ce el, de ce bătăuşul acesta de Manzoni care îşi pierdea timpul împreună cu golanii de teapa lui? Nimeni în afara ei nu avea răspunsul. Ştia ce reputaţie are şi îl văzuse pentru prima oară la un bal organizat cu prilejul sărbătorii de Sân Gennaro, pe East Huston Street. Îl privise bând cu prietenii lui şi făcând curte fetelor, iar apoi, noaptea târziu, când un grup de domnişoare nu mai voiau decât să fie conduse acasă de frumosul Giovanni, o invitase la dans pe Maria la Ciociara, o tânără femeie urâtă care stătuse pe margine toată seara. Văzându-l cum dansează cu acea femeie căreia nu-i venea să creadă, Livia fusese impresionată.

— Frank Caruso zis şi Frankie the Bug, Eugene Ciasullo zis şi The Animal, Joseph Cortese zis şi Little Bozo, Frank Cuccharia zis şi Frankie the Spoon, James De-Mora zis şi Machine Gun şi alţii, sute. Majoritatea nu aveau costume cu dungi şi cravate ţipătoare care să le permită să fie identificaţi, trebuia să fii tu însuţi un dur ca să identifici un altul, altminteri ar fi trecut drept nişte cumsecade taţi de familie care se întorceau de la serviciu, adică exact ceea ce erau, în general. Iar printre toţi aceştia aş vrea să acord o menţiune specială unui şef de clan din Newark, un tip special. Era însurat cu cea mai dulce dintre femei, care îi făcuse doi copii, o fată şi un băiat. Trebuie să vă vorbesc despre acest bărbat, de felul în care punea suflet în tot ceea ce se petrecea pe teritoriul lui...

Deodată, privirea lui Fred se încrucişă cu cea a lui Maggie, aflată la baza scenei. Nu citi în privirea ei reproş.

dimpotrivă, privirea ei exprima înţelegere. Tăcu, îi zâmbi şi se trezi încet.

— Vino, Fred, mergem acasă.

Acest „Vino, Fred” îl făcu să se simtă ca şi când cineva l-ar fi luat de mână.

Asemenea unui bătrân artist ce îşi ia rămas-bun, salută publicul care îl aplaudă generos. Alain Lemercier înţelese că ceea ce tocmai se petrecuse era unul din marile evenimente ale cineclubului său. Meritase să lupte.

Tom, Maggie şi Fred se întoarseră pe jos, învăluiţi în tăcere şi întuneric. Despărţindu-se în faţa porţii, Quint îl puse în gardă pe Fred:

— Dacă prestaţia ta din seara asta ne bagă în bucluc, te las baltă, pe tine şi familia ta, iar imaginea FBI-ului va avea de suferit. Voi trăi cu delicata amintire că ţi-am facilitat moartea în loc să am grijă să o ţin cât mai departe, aşa cum mă chinuiesc de şase ani.

Quintiliani nu va avea parte de bucuria asta. Riscul inutil la care se expusese Fred nu va avea nicio consecinţă. Dar locuitorii din Cholong îşi vor aminti multă vreme de reprezentaţia excepţională pe care o consideraseră elucubraţiile unui scriitor plin de imaginaţie.

Fred şi Maggie tăcură până ajunseră în camera lor.

— Te-ai dat în spectacol!

— Şi tu ai intrat cu plăcere în pielea doamnei cu suflet mare, în mijlocul muritorilor de foame?

Maggie stinse lampa în timp ce în baie Fred lua periuţa de dinţi. Un jet de apă maronie murdări faianţa albă. Dezgustat, se îndreptă spre noptieră şi ridică receptorul telefonului.

— Quintiliani, aş vrea să-mi cer scuze. M-am comportat ca ultimul dintre cretini.

— E plăcut să aud asta, dar nu cred o iotă.

— Uneori uit câte eforturi faci.

— În general spui asemenea tâmpenii când vrei să-mi ceri ceva. Crezi că e momentul?

— Trebuie să-ţi spun ceva. Tom...

— Nu-ţi este de ajuns spectacolul pe care l-ai dat?

— Ceva ce te priveşte.

— Dă-i drumul.

— Mai ţii minte mărturisirea pe care Harvey Tucci nu a mai apucat să o facă din cauza împuşcăturilor unui hitman care i-a făcut ţăndări beregata? Tom, făceai parte din echipa însărcinată să-l apere. Îmi pare rău că îţi amintesc acest incident penibil. Erai pe atunci un tânăr recrut al Biroului.

— Nu eşti decât o scârnăvie măruntă, Fred. În seara aia îl acopereai pe shooter, tu mi-ai spus-o.

— Ce nu ţi-am spus este că după mai multe ore tot nu izbutea să-l ia pe Tucci în cătare. Ne mai rămăsese soluţia de a-l ucide pe unul de-ai voştri că să-l terorizăm pe Tucci şi să-l convingem să nu depună mărturie.

— Capul tău îl avea în cătare. Tom.

— Continuă.

— M-a întrebat ce să facă şi i-am răspuns: „Fără pierderi colaterale.” Am aşteptat două minute interminabile şi cretinul acela de Tucci a sfârşit prin a ieşi la fereastra camerei sale ca să-şi fumeze ţigara.

— Şi ce-i cu asta? De ce îmi povesteşti asta abia acum?

— Seara asta m-a pus la pământ. Trebuie să schimb câteva vorbe cu singura rudă ce mi-a mai rămas acolo.

— Nepotul tău, Ben?

— Fă o faptă bună, trebuie să ştiu ce face.

— La cea mai mică vorbă suspectă, întrerup convorbirea.

— Nu va fi cazul. Mulţumesc, Tom.

— De fapt, nu mi-ai spus cine era ucigaşul. Art Lefty?

Frank Rosello? Auggie Campania? Cine era?

— Nu crezi că şi aşa am turnat destul?

Zece minute mai târziu sună telefonul, trezind-o pe Maggie care abia adormise.

— ...Alo?

— Ben? Sunt Fred.

— Fred? Care Fred?

— Fred, unchiul tău din Newark şi care acum locuieşte departe de Newark.

La celălalt capăt al firului, Ben înţelese că era vorba de unchiul său Giovanni care sună de undeva de pe planetă: conversaţia era ascultată.

— Ce mai faci, Ben?

— Bine, Fred.

— Mă gândeam la weekendul de la Orlando, cu copiii.

— Îmi aduc aminte.

— Ne-am distrat aşa de bine. Cred că am văzut Hohday on Ice.

— Aşa este.

— Sper că o să mai facem asta într-o zi.

— Şi eu.

— Cel mai mult îmi lipseşte un bun bagel la Deli din Luna Park, preferatul meu, cu pastramă, ceapă prăjită şi crudă şi cu ardeii lor dulci. Totul cu o votcă cu piper.

— Sunt două feluri, roşu şi alb.

— Roşu.

— Cel mai bun.

— Şi, în afară de asta, Ben? Ai ceva deosebit să-mi spui?

— Nu. Ţi-am păstrat toate casetele. Toate filmele cu Bogart.

— Chiar şi Dead End?

— Da.

— Păstrează-le. Mai joci la curse?

— Sigur.

— Data viitoare, în amintirea unchiului tău, joacă pentru mine 18,21 şi 3.

— Mă voi gândi la asta.

— Te sărut, dragule.

— Şi eu.

Fred închise şi se întoarse spre Maggie.

— Nepotul meu Ben vine aici peste două sau trei zile ca să petreacă weekendul cu noi.

— Şi adresa?

— Tocmai i-am dat-o.

— I-ai dat adresa?

— Da, tocmai i-am dat adresa.

— Quintiliani o să te omoare.

— Pus în faţa faptului împlinit, nu o să zică nimic.

— Spune-mi Gianni, era adevărată povestea cu „fără pierderi colaterale”?

— Da.

Au stins amândoi lămpile. Ziua se încheia aşa cum începuse, cu un telefon între aici şi acolo.

— Ben o să ne gătească mămăligă cu raci, zise ea. Copiii vor fi bucuroşi. Fred nu coborî pe verandă. Maggie se ghemui în braţele soţului ei şi adormiră amândoi imediat.

Sandrine Massart, în capot, cu braţele încrucişate, asista la pregătirile de plecare ale soţului ei spre antipozi.

Pentru Philippe nimic nu era mai plăcut decât această suită de mici gesturi studiate, rafinate de-a lungul atâtor luni: aranjarea laptopului în husa sa din piele neagră, alegerea cămăşilor după nişte parametri sofisticaţi, căutarea pe Internet a timpului probabil în Asia, împachetarea cofretelor Hermes pe care le va dărui clienţilor, cartea pe care nu o va citi, dar care se referea la destinaţia lui. Simplul fapt de a schimba bateriile la Discman-ul său ori de a prinde cu o agrafă buletinul cu vaccinări de paşaport îi oferea o satisfacţie care aducea un surplus iminenţei plecării. În clipele acelea, Philippe se simţea deja în tranzit, departe de casa lor din Cholong, simţea că va ajunge în curând la destinaţie. Destinaţia era cam pretutindeni în lume.

Se căsătoriseră în urmă cu paisprezece ani la Paris, unde el primise un post de conducere într-o întreprindere de maşini de cusut şi unde ea terminase Dreptul.

Peste doi ani, Philippe se văzu propus pentru postul de director al unei noi sucursale ce se deschidea la Eure chiar în momentul în care lui Sandrine i se oferea posibilitatea să se alăture unui cabinet specializat în dreptul muncii: trebuia să aleagă. Micul Alexandre urma să se nască şi Sandrine, fără prea multe remuşcări, se hotărî să părăsească roba şi baroul pentru a-şi instala familia la Cholong pentru ca soţul ei să poată face faţă noii sale funcţii.

— E vorba numai de trei sau patru ani, dragă. Probabil că o să găseşti un cabinet şi în zonă, nu?

Nu, ea nu a găsit nimic în zonă şi nici nu s-a mai pus problema după naşterea lui Timothee. Dar nu a regretat nicio clipă alegerea: să renunţi la carieră pentru cele mai bune motive din lume nu reprezenta un veritabil sacrificiu. Pentru Sandrine, se impuse curând în această casă mare o altă idee despre fericire care îi putea pune la adăpost pe toţi patru o eternitate.

Până în ziua în care un inginer francez de la întreprinderea soţului ei inventă un procedeu ingenios care permitea să fie câştigate între douăzeci şi treizeci de secunde la coaserea fermoarelor, fapt care putea să aducă, per zi şi per muncitor, sume colosale industriei de confecţii.

Majoritatea ţărilor din Asia erau deschise pentru brevet, iar sclipitorul Philippe Massart se văzu mandatat să cucerească noi pieţe la capătul lumii. Philippe, incapabil să delege pe cineva, îşi făcu obiceiul să încheie el însuşi contractele. Acum pleca de trei sau patru ori pe lună în călătorii cu multe escale, chiar şi pentru mai multă vreme când hotăra să lege două destinaţii ce puteau fi cumulate În mai puţin de trei zboruri. Sandrine suporta cel mai greu nu atât absenţa, cât efectele decalajului orar resimţite de soţul ei, care se lungeau cât să facă legătura între două călătorii.

În dimineaţa aceea plecă la Bangkok pentru a încheia un contract ce îi permitea firmei să investească direct la sursă, la fabricant, şi să deschidă noi filiale, altfel spus împlinirea unei strategii pe termen lung care l-ar face să urce în ierarhie fără nici cel mai mic risc de a se prăbuşi; pregătirile pentru plecare erau de-a dreptul delicioase. În faţa unui asemenea spectacol, Sandrine încerca un soi de resemnare mută ce anunţa urmarea tristă şi sfârşitul relaţiei lor.

— Dragă, nu mi-ai văzut ghidul? Cel nou?

Îl studiase îndelung în pat. Şi nu întârziase să adoarmă.

Trecuse vremea Guide du routard de l'Asie du Sud-Est, se deschidea cea a ghidului Michelin, a hotelurilor lui de lux şi a plajelor sale paradisiace. În timpul ultimei sale călătorii îşi găsise timp ca să le încerce şi îşi promisese să se întoarcă foarte repede.

— Pe marţi, iubito. Dacă intervine vreo schimbare, te sun.

Nu-i mai rămânea decât să-şi pună haina gri, să-şi strecoare biletul în buzunarul interior şi să-şi sărute soţia.

— O schimbare?

— Perseil mi-a dat să înţeleg că ar fi bine să fac un dus-întors Bangkok-Chiangmai ca să pun la punct o chestie cu furnizorul. Îţi dau telefon oricum.

Sandrine, cu un gest încă şi mai plin de afecţiune, aranjă gulerul soţului ei şi îi zâmbi pentru prima oară în acea dimineaţă. O sărută pe obraz în poartă şi se îndreptă spre taxiul care aştepta.

— Iubitule! Uitam! minţi ea scoţând din buzunarul capotului o revistă împăturită. Anul acesta, Alex a scris în ziarul şcolii. Un poem care a fost reţinut

la concurenţă cu multe altele! S-ar bucura dacă l-ai citi! Dacă te plictiseşti în timpul călătoriei...

Luat pe nepregătite, luă La Gazette de Jules-Valles fără să ştie ce face şi o strecură în servietă.

Avionul decolă la timp, era senin, spaţiul rezervat celor care călătoreau la business class era aproape gol, iar stewardesa foc de drăguţă. Să se plictisească în timpul călătoriei... Dacă ar şti Sandrine... Dacă şi-ar putea imagina... Nu, era mai bine să nu-şi imagineze nimic. Revelaţiile târzii sunt cele mai violente, iar Philippe Massart înţelese, la cei patruzeci şi opt de ani ai săi, că era făcut pentru asta, pentru zboruri, escale, afaceri, translatori, english fluently, hotelurile Hilton, ţările tocmai survolate, mâncarea de care abia se atingea, contau numai viteza, distorsiunea timpului şi a distanţelor. Philipp Massart nu considera nimic mai frumos pe lume decât valijoara lui desfăcută pe patul unui apartament la Hotel Sheraton din Sydney. În rest, totul în noua sa viaţă i se părea estetic, începând cu gesturile pe care se vedea făcându-le: erau atât de multe, cele de la plecare nu erau decât preludiul, urmau altele, la timpul lor, şi timpul trecea repede între fusurile orare. La prânz, cu o cupă de şampanie în mână.

consultă meniul, fără să se poată hotărî între morun prăjit cu busuioc şi usturoi şi cotlet de miel, şi rămase cât mai mult timp cu putinţă în această dulce ezitare, cu fruntea lipită de hublou. Aşteptând să fie servit, răsfoi Air France Magazine şi stărui o clipă emoţionat în faţa fotografiei unei frumuseţi indiene în port tradiţional menită să ilustreze un articol despre industria textilă din Madras; îşi aminti silueta lui Sandrine, în capotul ei de molton. O iubea, nu asta era problema. În paisprezece ani de căsnicie trăiseră multe împreună şi depăşiseră tot atât de multe.

Da, o iubesc. Se agăţă o clipă de această certitudine încercând să regăsească evidenţa. O iubea. Era un fapt împlinit. Nu putea să se îndoiască de iubirea lui pentru ea. Şi, de altfel, cum ai putea să te îndoieşti de iubire? Care sunt semnele? în orice caz, chiar dacă le-ar fi descoperit, nu putea să se încreadă în ele. Ce cuplu nu este supus eroziunii? Cum s-ar putea, după paisprezece ani, că gesturile afectuoase să rămână aceleaşi? Erecţiile doar văzând-o în sutien, rafale de sărutări fără niciun motiv, îmbrăţişări în public care frizau indecenţa. Dispăruseră, dar existaseră, asta era cel mai important. Da, încă o mai iubea, dar altfel. Îi admira în continuare silueta, în ciuda anilor, o găsea mai emoţionantă că înainte. O iubea pe Sandrine, nu trebuia să îşi mai pună problema. Îmi iubesc soţia. Era absurd să se îndoiască. O iubea chiar dacă nu o mai dorea. Chiar dacă i se întâmpla să se gândească la alte femei. Să fim drepţi, nu o înşelase niciodată pe Sandrine. O iubea, asta spunea ceva, chiar şi în zilele noastre, nu? O iubea, alta era problema. Oricât de paradoxal părea, o simţea mai puţin prezentă. Degeaba călătorise în Întreaga lume pe cheltuiala întreprinderii sale, tocmai pe Sandrine nu o mai simţea alături de el. De când

cariera lui se accelerase, ea privea de departe ceea ce i se întâmpla şi juca din ce în ce mai puţin rolul de parteneră ce veghează la temelie. Echipa lor nu mai câştiga. Îşi dădea seama că Sandrine era mult mai preocupată acum de viitorul lui Alex şi al lui Timothee decât de al lui. Se părea că, tot văzându-l plecând, începea să-l uite. Ar fi culmea, dar ar fi şi cea mai simplă explicaţie. El, care muncea atâta pentru fericirea alor săi! Terminându-şi şarlota cu pere, avu brusc certitudinea că cei care pleacă sunt condamnaţi la singurătate.

— Vreţi să beţi ceva, domnule Massart?

Stewardesa îl mai întâlnise pe Philippe într-un alt zbor şi îşi amintea că i-a servit două pahare de rachiu de pere când se apropiau de aeroportul din Singapore. Teama de aterizare nu avea nimic de a face cu asta, micul ajutor al alcoolului dădea tonul întregului său sejur şi îi permitea să-şi găsească ritmul potrivit. La Bangkok, totul era o chestiune de timing. De la ieşirea din aeroport, lua un taxi până la Hotelul Grace pe Sukhumvit. Urmau un duş călduţ şi haine curate, apoi un martini dry pe terasa barului, în acel patio rococo dotat cu ventilatoare, în timp ce îl aştepta pe Perseil şi pe directorul general al FNU Thailand Limited, al cărui nume Philippe îl uita mereu. Vor cina într-un pavilion de bambus la Krua Thai Lao – pui thailandez de o savoare inexplicabilă – ca să treacă repede peste afacerile curente, să menţioneze ultimele cifre şi să lase să se înţeleagă că ar fi posibilă, prin intermediul firmei, o creştere de capital. Apoi, drept recompensă, vor bea acel pahar tradiţional într-un bar din Pat-Pong fără să facă prea multe nebunii ca să nu compromită ziua ce urma. Philippe, cu paharul de rachiu de pere în mână, privirea pierdută spre cerul tenebros al regatului Siam, îşi imagina urmarea călătoriei sale, un film mult mai pasionant decât cel ce era proiectat în avion. Urmarea consta în trezire, o cafea slabă înainte de a o şterge cu tuk-tukul la Chitlom, că fie masat de Absara, dacă era disponibilă, dacă nu de o alta, la alegere, dar niciuna nu era ca Absara.

Ultima oară îi spusese că are ochi frumoşi. Ştia să-i acorde o atenţie deosebită, să se folosească de trupul lui ca să îndepărteze orice rezistenţă, provocând de la început o ejaculare după o penetrare irezistibilă. Apoi ea îl masa cu atenţie, fără să uite nicio articulaţie, nicio vertebră, până la următoarea erecţie şi până la happy ending, cum se spunea acolo. Ieşit din mâinile lui Absara, Philippe îndepărta toată oboseala nervoasă şi fizică provocată de decalajul orar şi putea în sfârşit să-şi trăiască sejurul la ora thailandeză. La gândul acestei mici bucurii, îşi lipi o clipă spatele de spătarul scaunului şi închise ochii savurând ultimele picături de alcool din pahar. Apoi, pregătindu-se de aterizare, îşi închise agenda şi o puse în servietă. Zări, strecurată în buzunarul servietei, un colţ al revistei pe care Sandrine i-o dăduse aproape împotriva voinţei sale şi de care uitase complet. Din curiozitate, o scoase şi o deschise în timp ce îşi fixă centura.

La Gazette de Jules-Valles... Ce era cu ea... a, da, ziarul şcolii... Poemul lui Alex... Micul său Alex devenit aşa de mare după naşterea lui Timothee... Alex

scrisese un poem... Cum avea să resimtă şocul unui divorţ ineluctabil? înţelegea. Trebuia să înţeleagă, în orice caz.

Un poem? De ce nu... Puţin desuet, dar înduioşător. Din plictiseală, Phippe răsfoi La Gazette fără să încerce să se concentreze. O lectură ideală pentru aterizare. Trecu de articolul de fond pe care nu avea niciun chef să-l citească, parcurse paginile cu benzi desenate concepute de elevii dintr-a XII-a C, apoi se surprinse căutând tocmai poemul lui Alex ca să nu mai fie nevoie să se gândească la asta în timpul sejurului. Pentru a regăsi acea complicitate ce şchiopăta de mai multe luni, îşi imaginã deja micul compliment pe care avea să-l facă fiului său. Găsi la cuprins: „Cele o sută de feluri în care mi-a murit tatăl” de Alexandre Massart.

Pe buzele lui Philippe Massart apăru un zâmbet uimit.

Strania uimire de a fi citat în calitate de tată. Bizara nelinişte asupra titlului în care cuvântul „moarte” îl plesnise peste ochi. Se grăbi aşadar să ajungă la pagina 24, unde lungul poem scris de fiul său fusese tipărit pe verticală şi continuă pe pagina următoare.

CELE O SUTĂ DE FELURI ÎN CARE MI-A MURIT TATĂL

Tata a murit fără să-şi lase adresa. Nu mai avea niciuna.

Tata a murit ca un erou, pe câmpul de bătălie. Sub gloanţele unui duşman pe care numai el îl ştia.

Tata a murit săptămâna trecută prosteşte.

Tata a murit pentru că nu a anunţat pe nimeni că moare.

Tata a murit de oboseală întorcându-se acasă, ca un somon.

Tata a murit fiindcă s-a uitat la prea multe canale de televiziune în acelaşi timp.

Tata nu şi-a revenit niciodată fiindcă m-a lăsat orfan. A murit din cauza asta.

Tata a murit după cum i se cerea în agendă.

Tata a murit de atâtea ori, încât nimeni nu l-a crezut când a făcut-o pentru ultima oară.

Tata a fost găsit mort în dulap, tocmai el care se temea atât de mult să nu fie ridicol.

Moartea a bătut la uşă cu coasa şi cu giulgiul, iar tata a urmat-o fără să facă mofturi.

Tata a murit ca să clarifice lucrurile vagi.

Tata a murit fiindcă a încercat să ia luna de pe cer.

Tata a murit degeaba.

Tata a murit crezând că numai Dumnezeu avea să-i înţeleagă gestul.

Tata a murit la celălalt capăt al lumii ca o pasăre înnebunită de vânt.

Tata a murit fără să bage de seamă, cam la fel cum a trăit.

Ceva nou azi? Nimic. A, ba da, uitasem, a murit tata.

Aş fi vrut atât să scriu că tata este maur mai degrabă decât mort.'

Tata a murit asemenea unui câine pe mormântul stăpânului său.

Philippe îşi apăsă mâinile pe braţele scaunului ca să reducă ciudata presiune din piept şi să-şi calmeze gâfâitul.

O secundă mai târziu un sfredel de angoasă îi perforă stomacul. Îşi duse mâna la frunte, îşi masă tâmplele. Cu siguranţă că nu citise bine, băiatul lui nu avea cum să scrie aşa ceva, gluma era proastă şi Alex era prea... prea mic, prea... prea... nu îndeajuns şi pe urmă era absurd, Alex nu era deloc genul de puşti care... Atât de slab la franceză de obicei, era o greşeală, Alex nu era...

Tata a murit la doi paşi de casă, unde îl aştepta răbdătoare fatalitatea, când s-a întors din călătoria sa din Insulele Galapagos.

Note:

' Joc de cuvinte bazat pe omonimia Maur/Mort (n. tr.).

Tata îşi considera viaţa o povară, din cauza asta a şi murit.

Tata a murit fără să se întrebe despre viaţă.

Tata a murit prea tânăr; de acolo unde este cu siguranţă că este de acord.

Alex?... Tu, micuţule? Spune-mi că nu tu... Ce am făcut, Alex?...

Tata a murit banal.

Tata a murit, iar la decese în ziar numele i-a fost scris greşit.

Tata a murit ca să fie plâns.

Tata a murit fără consimţământul meu.

Tata a murit şi asta nu duce la un joc de cuvinte reuşit.

De când a murit, tata are parte numai de unanimitate.

— Domnule Massart?... Domnule Massait, am aterizat...

Iar Philippe, fără să-şi dea seama, îi urmă pe ceilalţi pasageri până la autobuzul ce urma să-i ducă la clădirea principală a Aeroportului Internaţional Bangkok.

Tata a murit fără să întrevadă culoarul de lumină albă care, zice-se, duce de cealaltă parte.

Tatăl meu a murit şi niciodată n-a făcut ceva interzis.

Tatăl meu a murit, aşa cum a visat: în somn.

Antrenat de mulţime până la zona de tranzit, simţi că se împleticeşte şi se opri pentru a lăsa să treacă fluxul de călători, care se împrăştie la ghişeele vămii.

Tatăl meu a murit prea tânăr pentru a se teme că-l voi îngropa într-o zi.

Tata a murit cel puţin de două, trei ori, de o sută de ori.

Tata a murit şi moartea lui nu va ajunge pe prima pagină a ziarelor.

Tata a murit, cine îl iubeşte îl urmează.

Fără vlagă, se aşeză pe o bancă, cu ziarul boţit în mâini. Îşi desfăcu lent palmele ca să-şi acopere faţa şi izbucni în plâns. Un plâns de copil care îi zdruncina întreg trupul.

Se ridică brusc, îşi luă servieta, călcă în picioare ziarul căzut pe jos şi traversă zona duty free în lung şi în lat ca să caute un telefon. I se indică o cabină ciudat de exotică al cărei acoperiş era în formă de templu budist, iar acel aparat trebuia să-i permită să ajungă la un altul a cărui imagine mentală o văzu perfect, un aparat fără fir, aşezat pe un gheridon, alături de o carafă de apă şi o fotografie de vacanţă în care Sandrine, însărcinată cu Timothee, îşi oferea chipul frumos brizei serii.

Acolo, la el acasă, la Cholong, era ora zece dimineaţa.

— Alo... Dragă... Sunt eu, dragă...

— ...Alo? Cine este?

— Sunt eu, dragă! Philippe!

— Philippe? Unde eşti?

— Te iubesc! Te iubesc atât de mult, ştii!

— ...?

— Mă auzi? Te iubesc! Vă iubesc pe toţi trei! Atât de mult...

— Mă sperii, s-a întâmplat ceva în timpul călătoriei?

— Sunteţi singura mea raţiune de a fi, sunteţi totul pentru mine. Fără voi, viaţa mea nu are sens.

— Iau primul avion şi mă întorc şi nu voi mai pleca nicăieri fără voi.

— Şi Perseil?

— Poate să crape cu firma lui cu tot. Mă mai iubeşti?

— Tu ce crezi?

Ochii i se umplură din nou de lacrimi, de fericire de data asta, care îi eliberară inima de toată angoasa.

Venind de la Macao şi îndreptându-se către Los Angeles, un tânăr belgian pe nume David Moens se plictisea de moarte în timpul orelor interminabile de aşteptare în aeroportul din Bangkok. Nici măcar nu înţelegea motivele acestei călătorii la antipozi, brusc, de azi pe mâine. Cu siguranţă că trebuia să-şi dovedească ceva lui însuşi şi să facă faţă lumii, dar uitase cu totul ce anume.

Să plece... Să plece... Asia... Orizontul... Departe... Să plece... Celălalt... Acolo... Toţi călătorii sunt poeţi...

La urma urmei, şi el avea dreptul la partea lui de altundeva. Trebuia măcar să fie cu inima împăcată. Să plece, singur şi fără un ban în buzunar. Viaţa, destinul se vor schimba apoi.

Bilanţul operaţiunii: în mai puţin de o săptămână pierduse – fără pasiune – la jocuri puţinul care îi mai rămăsese, avusese întâlniri trecătoare pe care le şi uitase, nu trăise niciun eveniment pasionant şi nu va întârzia să părăsească Asia în favoarea Americii care i se părea mai puţin obscură. De fapt, îşi încerca ultima şansă în California, unde urma să fie găzduit de un cuplu întâlnit la Bruxelles în august trecut – jurăminte de prietenie faţă de Kriek, adrese schimbate cu euforie, chestia obişnuită.

O voce interioară îi spunea că nimeni nu îl va aştepta la Los Angeles.

În afară de asta, David ar fi fost incapabil să desluşească în ce măsură necazurile sale amoroase determinaseră plecarea aceasta precipitată. Părăsise Bruxellesul nu din cauza unei femei, ci din cauza tuturor femeilor. Ultimii trei ani, lipsiţi de viaţă afectivă şi sexuală, creaseră în el un reflex de neîncredere care îl forţa să creadă că femeile reprezintă clanul advers. În una singură le vedea pe toate, pline de şmecherii şi având aceleaşi scopuri, atât de diferite de ale sale. Cu riscul de a cădea în cele mai rele clişee misogine, care îi fuseseră inoculate de literatură, relua pe socoteala lui sentinţele care fixau seminţia feminină şi pretindeau că pot să o definească prin intermediul câtorva adjective. În mod inconştient, cumpărând acest bilet de avion, voise să vadă dacă femeile de la capătul lumii se supuneau aceleiaşi logici. Izbuti să se convingă de asta înainte chiar de a întâlni una măcar.

Interesându-se la singură reprezentanţă a companiei sale pe pământ thailandez, află că avionul său va decola cu trei sau patru ore întârziere. Măcar dacă ar avea ceva de citit... Un roman, o revistă, un prospect scris în franceză, orice care ar putea să-i ocupe mintea. Pregătindu-şi rucsacul său de globe-trotter, ideea însăşi a lecturii îi păruse inadecvată. Nici nu se punea problema să citească, ci să ţină un jurnal de călătorie în care să scrie două sau trei pagini pe zi, fapt ce ar fi dat o formă amintirilor abia fixate. Vai, pe măsură ce se depăna căutarea exotismului era tot mai obosit de acest joc. Patru zile consemnate, din care ultima, 17 iunie, eliminată printr-un paragraf.

M-am trezit obosit. Un gândac enorm aleargă pe podeaua pe care m-am întins, înfăşurat într-un cearşaf alb. Am fost sfătuit să nu omor insectele, e inutil. Se pare că trebuie să nu le bagi în seamă. Am oprit ventilatorul, mă tem să nu răcesc, ar fi culmea pe căldura asta.

Unde voi fi marţea viitoare? Ar trebui să vizitez oraşul, altminteri nu o să mă creadă nimeni, acolo, că am ajuns atât de departe.

Deodată, sub nişte scaune zări nişte hârtii boţite din care se vedea un fragment de mozaic alb şi negru. Îţi dădu seama imediat că era o integramă. Era vorba de o publicaţie ciudată, La Gazette de Jules-Valles, aruncată de cineva. Dar nu asta era problema lui David Moens, era un ziar în franceză! Un prilej ca să-şi reînsuşească limba şi să repună în mişcare roţile cortexului său abandonat de prea multă vreme. Texte, rebusuri, desene, mici alte chestii, fragmentul alegerii sale era acest careu de cuvinte încrucişate pe care începu imediat să îl dezlege.

Deasupra oceanului, a cărui culoare nu o putea vedea din pricina nopţii şi a unui hublou inaccesibil, David, împăcat cu destinul său, se simţea legănat de carlingă, după ce făcuse pace cu umanitatea. Totul i se părea de lux, zâmbetul stewardeselor, băuturile răcoritoare, eşantioanele de parfum, bomboanele acrişoare. Aflat acum în siguranţă, se putea concentra în sfârşit asupra unor cuvinte încrucişate care nu-i puneau nicio problemă.

Deşi tinerii creatori ai integramei nu căutaseră să limiteze numărul

căsuţelor negre sau să dea definiţii sofisticate, se lansaseră totuşi într-un format de zece orizontale pe zece verticale, dificil pentru amatori. David scăpă imediat de toate cuvintele formate din trei şi patru litere care se încrucişau cu uşurinţă: boa se încrucişa cu oală, oală cu clonă şi clonă cu cură. Se gândi mult înainte de a găsi un cuvânt din şapte în care „u" din cură era a cincea literă. Majoritatea vecinilor săi dormeau deja, avionul zbura în noapte într-o linişte desăvârşită, bău cu paiul din cutia de Coca care se încălzise. „Recepţionaţi" din şapte litere? Mucoşii ăia de la liceul francez începeau să-i pună beţe în roate. David trebuia să recunoască că făcea parte dintre cei care dezleagă ocazional cuvinte încrucişate, care nu apreciază decât uşurinţa de a le rezolva, simţindu-se repede umiliţi de o definiţie cu mai multe înţelesuri. Victoriile sale uşoare de la începutul integramei îi dăduseră încredere, cam prea repede, fără îndoială. Găsind Noe, al doilea cuvânt de la patru vertical (definiţia era „Adăposteşte multe familii"), care se încrucişa impecabil cu „o"

din oală, cuvântul cheflii îi sări în ochi pentru „Recepţionaţi". În încercarea sa, găsi adulter pentru „O jumătate mai mult decât o treime". Hotărât lucru, puştii din Cholong-sur-Avre, un orăşel pierdut Dumnezeu ştie unde, aveau mai multe resurse decât îşi imaginau. David scrise mecanic adulter fără să se întrebe ce sens putea să-i dea un copil de doisprezece ani. Ce ştiau ei despre adulter la vârsta aceea, când David, la cei patruzeci şi opt ai săi, îşi plângea de milă din cauza tristului său libidou? Un adulter? Visul său din tinereţe! Să fie amantul unei femei măritate era pentru el culmea esteticii în iubire. Îşi imagină după-amiezi pasionale într-un mic hotel nu departe de Gara Bruxelles-Midi, cu o sticlă de vin alb pe noptieră şi o frumoasă burgheză de cincizeci de ani venind dinspre şoseaua Ixelles, cu obrajii îmbujoraţi de ruşine şi de excitaţia de a rămâne goală într-un loc rău famat în faţa unui golan care o va face să aibă orgasm numind-o târfă: acesta era filmul ce îi trecu imediat lui David prin faţa ochilor când rosti cuvântul adulter. Fie că puştii din Liceul Jules-Valles împrumutaseră definiţia dintr-un clasic, un Favalelli sau un Scipion, fie unul din profesorii lor, amator priceput, se amuzase să plaseze pe sub nasul colegilor, directorilor şi părinţilor găselniţele sale. În niciun caz un copil de vârsta aceea nu putea fi autorul. Mai rău decât atât, acest „adulter" i se părea atât de extravagant, încât se întrebă dacă îşi avea locul în grilă, dacă nu era urmarea minţii sale perturbate de lecturile duble cu tendinţă explicit sexuală. Ca să înlăture din minte această îndoială, se opri asupra definiţiei următoare, „Emoţie în comun", din cinci litere, care trebuia să se termine cu „e"

ca să coincidă cu „e" din adulter.

— Orgie, şopti o voce ascuţită din spatele lui.

— ...?

— Emoţie în comun: orgie, repetă ea.

În picioare, cu bărbia sprijinită de spătarul scaunului lui David, o femeie de vârsta lui îi zâmbea cu un aer de rebelă.

— Ce ziar este? Pare uimitor.

Acest „uimitor” ivit dintr-o altă epocă îl lăsă pe David fără cuvinte. Surprins, nu putu să aprecieze zâmbetul delicat al femeii, abia schiţat, dar care îi lumina faţa, nuanţată de albastrul ochilor, de obrajii uşor îmbujoraţi şi de buzele roşii. De fapt, David nu îşi dădea seama în ce măsură ea corespundea genului său de femeie, micuţă, cu pielea mată, părul până la umeri, drept, de un blond-cenuşiu. O siluetă care să reziste timpului şi neprevăzutului existenţei.

— Nu ştiu, l-am găsit în aeroport, răspunse el dintr-un reflex defensiv.

— Orgie, repetă ea, asta ne dă un „r", a doua literă pentru „Primul jet”, de nouă litere.

Două ore mai târziu, aşezaţi pe scaune alăturate, tutuindu-se, înţepându-se reciproc, tot nu reuşiseră să pună ordine în grila cu pricina.

— Oare ne-am înşelat pentru „Primul jet”? Dacă nu este schiţă? zise el.

— Ai altă propunere?

— Caravelă.

— Ce-ai spus?

— Ar putea fi strămoşul jetului pe care trebuie să-l pronunţăm djette, ca avion, preciză el. Asta e capcana pe care ne-o întind cretinii ăştia mici. Mă tot gândesc la asta de când trecem prin goluri de aer.

— Nu uita că grila asta a fost concepută de cretinii ăia mici care sunt nişte mici cretini perverşi. Acest jet nu este în mod sigur un avion. De altfel, dat fiind vârsta lor, trebuie să lucrezi tocmai aşa, din prima...

— Nu au mers până la...

— Din nouă litere, „Primul jet”, tu eşti bărbat...

— ...Poluare?^

— Da. „Primul jet”: poluare. Avem un „o" de la orgie, dar nu îl avem pe „s" de la schiţă care ne-ar da bazalt pentru „Trupuri fuzionând”.

— Cu „p" de la poluare, ce am putea avea pentru „Trupuri fuzionând”?

— Din opt litere, Avem de ales între melanjuri şi minerale.

— Începe cu „p".

— Din opt litere... „Trupuri fuzionând”, asta ar putea fi...

— ...Ce?

— Hai, spune-o!

— Partuzare întrebă ea în şoaptă.

— Ar putea fi orgie şi partuzare.

— Desigur, asta e partuzare. Îmi place mai mult pentru că propunerea ta – caravelă – îmi tăia calin pentru „Regim senzual”, din cinci litere.

— ”Regim senzual”, din cinci litere? Ar putea fi orice: poftă... futai... şi chiar amor.'

— Să admitem amor, dar asta elimină emoţiona pentru „Atinge inima”, din şapte litere. Şi restul se duce naibii...

— Nu putem elimina emoţiona pur şi simplu. Uite, pasiune, tot din şapte litere.

Note:

' Joc de cuvinte: pollution are şi sensul de ejaculare (n. tr.).

— Nu se poate, asta ar pune sub semnul întrebării literele „d", „r" şi „s" de la disperaţi pentru „Cere o mână de ajutor”, din opt litere. În loc de asta am avea un cuvânt ce începe cu „o".

— ...începe cu „o" pentru „Cere o mână de ajutor”, din opt litere... Ştii la ce mă gândesc?

— Mi-e frică...

— Nu-i uşor de spus, dar onanişti deblochează tot acest „Numai foc şi pară” din opt litere care nu este arzători, ci inflamat.

— De ce nu amorezat?

— Da, de ce nu?

Avionul va ateriza curând pe aeroportul din Los Angeles. David nu va mai telefona cuplului acela de americani care probabil că şi uitaseră de el, ci îi propuse lui Delphine să meargă să viziteze oraşul. Douăzeci de minute mai târziu, oamenii de serviciu ai aeroportului trecură printre rândurile clasei economic şi aruncară la grămadă în saci de gunoi tot ce lăsaseră în urmă călătorii, inclusiv La Gazette de Jules-Valles.

În aripa de nord a aerogării se aflau containerele uriaşe unde serviciul de administraţie publică stoca şi ardea mai multe tone de deşeuri zilnic, deşeuri provenind de la cele nouă terminale ale aeroportului internaţional din Los Angeles. Unele containere, destinate reciclării, aşteptau să se facă ziuă ca să fie duse în remorci la uzina de reciclare din San Diego. În patru dintre ele, de şase metri cubi, erau îngrămădite mii de reviste, ziare şi printuri de care se debarasau companiile aeriene şi care ocupau estrade întregi. Donny, asemenea unei insecte prinse într-o cutie de chibrituri, se mişca anevoie în cel mai gol dintre cele patru containere.

Orfan de mamă, Donny Ray îşi petrecea majoritatea timpului afară din casă pentru că tatăl lui, ajuns în mizerie, să evite o grijă suplimentară. Deja de la cincisprezece ani nu mai cerea să fie hrănit, îmbrăcat, sfătuit şi alte nenumărate capcane în care tatăl său căzuse deja.

Note:

De la partouze, în fr. În orig., sex în grup (n. tr.).

Nu prea mergea la cinema, nu se uită niciodată la televizor şi, în cartierul său, nimeni nu îi putea servi drept model decent pentru viaţa adultă. Nici tatăl său care reprezenta pentru el modelul prin excelenţă al ratatului, exemplul

perfect ce nu trebuia urmat, o referinţă indiscutabilă în materie de eşec. Donny se descurcă singur, şi o făcea mult mai bine, învăţa conştiincios de ici şi de colo reguli de viaţă în ritmul unui parcurs empiric, iar această adolescenţă valora mai mult decât altele, mai sigure şi, cu siguranţă, mai puţin bogate în evenimente. Îşi simţea inima uşoară că un poet ce priveşte lumea în perspectivă, o trăieşte fără gravitate, se bucură de frumuseţile ei neaşteptate. Dar înainte să se lanseze în descoperirea lumii, Danny fusese nevoit, de la treisprezece ani, să-şi câştige autonomia financiară ca să scape de teroarea tatălui său, ba chiar să contribuie la cheltuielile casei. După mai multe joburi, majoritatea la negru, se specializase în recuperarea ziarelor vechi aşa cum alţii erau specialişti în sticle de plastic. De trei ori pe săptămână, scotocea prin containerele de pe aeroport şi îşi vindea marfa negustorilor care prospectau piaţa pentru colecţionarii de benzi desenate, reviste, ziare, se găseau clienţi pentru orice domeniu. Acum, Donny ajunsese un maestru în arta sa: scotocea, redistribuia contactelor sale, căuta noi filiere şi, atâta vreme cât acţiona singur şi discret, serviciile administrative îl lăsau în pace. Plonja în container, căutând din ce în ce mai jos, răscolea în cel mai îndepărtat ungher, făcea o gaură, răsfoia, tria, şi urca apoi la suprafaţă cu taşca plină de o marfă deseori miraculoasă. Aeroportul LAX devenise teritoriul său exclusiv, devenise o siluetă familiară căreia nimeni nu-i mai dădea atenţie.

Totuşi, în dimineaţa aceea, Donny regreta că bătuse atât drum pentru atât de puţin: o serie din Vogue, prea recentă, reviste de fitness fără interes, abia dacă avea cu ce să scoată zece dolari, poate încă cinci pentru un număr din Playhoy din 1972 pe care un buchinist din Catilina i-o va cumpăra cu siguranţă. Cele mai neobişnuite tiduri făceau obiectul colecţiilor, începând cu Playhoy, un mit american, plăcerea lu' tăticu', era nevoie de bani ca să-l faci să dispară. O revistă cu fete goale din 1972 pe cine ar interesa?

În 1972, tatăl şi mama sa nici măcar nu se întâlniseră şi nimic nu anunţa existenţa lui Donny Ray. Nu va veni pe lume decât cincisprezece ani mai târziu, când sensul a ceea ce este ascuns va fi cedat atotputerniciei mărfii, când cel al profitului făcuse ca totul să explodeze. Pentru el, care nu îl atinsese niciodată, trupul femeilor era un fel de materie primă inepuizabilă, lesne de privit, şi ale cărui părţi, chiar şi cele mai neînsemnate, nu mai puteau fi ascunse. Nuditatea lor era un fapt împlinit din negura vremurilor, ca apă curentă sau metroul, un dat, un drept al omului. Fără să fi depărtat vreodată picioarele unei fete, părea să ştie tot despre intimitatea lor. În timp ce scotocea în containere, privea, la limita blazării, fotografiile fetelor sumar îmbrăcate din Hmtler şi Penthouse, unde fiecare siluetă valora cât o alta şi nu mai stârnea nicio curiozitate. Donny Ray nu îşi putea imagina că în 1972

femei frumoase se dezbrăcau deja pentru a apărea în reviste ca să devină regine de o zi, şi că un băiat de vârsta lui ar fi fost în stare de o crimă ca să aibă acel număr din Playboy. Se mulţumi să răsfoiască revista pentru a

verifica dacă este în stare bună şi descoperi că playmate-ul lunii se întindea pe trei niveluri. Miss mai 1972 se numea Linda Mae Barker şi poza într-o baie plină cu spumă, fotografiată din faţă şi în întregime ca să ofere o perspectivă completă.

Donny, ghemuit în containerul său, rămase multă vreme gânditor cu revistă în mâini. Fotografia centrală nu lăsa prea mult la vedere, nu tot, în orice caz. Pentru prima oară în scurta sa existenţă, anumite lucruri i se ascundeau.

Iar fata aia nu semăna defel cu cele care pozau azi în reviste. Pe atunci, trupul femeii era atât de diferit? Intrigat de fotografiile tinerei domnişoare Barker, demodate, fără vârstă, delicios de anacronice, la limita kitschului, Donny ieşi din aerogară fără să-şi ia ochii de la revistă, înainte să iasă din container, luase un soi de fiţuică boţită şi abia dacă îşi aruncă privirea peste ea – La Gazette de Jules-Valles, de unde mai venea şi tâmpenia asta? într-un format tocmai bun ca să ascundă Playboy ca să au atragă curiozitatea trecătorilor. Un gest care trăda cei cincisprezece ani ai săi.

Luă metroul din staţia Aviation şi se lungi pe o banchetă în spatele unui compartiment gol. Începu să privească atent corpul Lindei Mae Barker de la picioare până în creştet, mirat de tot, începând de părul şaten-închis cu rădăcinile mai închise la culoare care îi cădea pe umeri, prins discret cu o bentiţă de elevă. O brunetă pur şi simplu, aşa cum se întâlneau la colţul străzii, nu mai sofisticată decât majoritatea, un model obişnuit, întâlnise mii în viaţa sa adevărată, asemenea femeii care făcea proteze dentare şi care nu ridica niciodată nasul de deasupra lucrului său în prăvălioara din Placid Square sau chiar asistenta socială care îl imploră să meargă la psihiatru. La playmate-urile de azi, Donny nu vedea decât plete blonde care le puteau ascunde în întregime. Printre ele, Linda Mae Barker ar fi semănat cu o căprioară pierdută printre leoaice. Donny, cu o răbdare nesfârşită, trecea în revistă atent fiecare din trăsăturile candide, petele de roşeaţă abia ghicite, zâmbetul generos, adorabila ei mutriţă. Se simţi înduioşat de atâta inocenţă, de felul ei de a spune atât de puţin arătând atât de mult, de a-şi mărturisi timiditatea pozând goală, cu o umbră de vinovăţie în priviri, umbră pe care trebuia s-o ghiceşti şi care rămânea invizibilă celui ce nu ştia să privească. Cunoştea umbra aceasta, a femeilor de zi cu zi, lipsite de aroganţă, curioase de tot, capabile să nu se mire de nimic. Privind spre obiectiv aşa cum o făceau, fetele din era modernă ce pozau sumar îmbrăcate distruseseră cel mai neînsemnat atom de naivitate din retina lor, şi căutau, dincolo de cea a fotografului, privirea bărbaţilor care, cunoscători pricepuţi, urmau să estimeze farmecul potenţial ce se degaja din atâta carne expusă vederii. Pe chipul Lindei Mae Barker se citea sfidarea pe care şi-o lansase ei înseşi şi căreia urma să-i facă faţă, să pozeze goală pentru toată America, iar victoria aceasta dădea privirii ei strălucire.

Şi mai incredibil părea că restul trupului, începând cu umerii, reflectă această modestie care, hotărât lucru.

Îl făcea pe Donny să simtă o tulburare aparte. Ah, sânii Lindei Mae Barker! Sumeţiţi, dar deloc obraznici, aproape fragili în pofida graţiei lor, căută un cuvânt ca să-i califice şi, în lipsă de ceva mai bun, se opri asupra cuvântului: „imperfecţi”. Da, erau imperfecţi, forma lor nu evoca nimic ştiut, un fruct între pară şi măr, foarte diferit de pepenele galben. Înainte să o descopere pe Linda Mae Barker, Donny îşi imaginase că sânii semănau cu nişte sfere cu o geometrie simplă, de mărime unică, umflaţi cu ceva destul de tare că să atragă atenţia cititorului. Imperfecţi, sânii Lindei Mae Barker stârneau dorinţa de a fi remodelaţi ore îndelungi cu mâinile până să capete forma lor naturală, în cele din urmă cea mai emoţionantă. Sânii ei datau de dinainte de bisturiu şi silicon, o epocă în care grija pentru perfecţiune trecea drept graţie. Culmea inocenţei, albeaţa sânilor Lindei Mae se delimita de restul pielii sale bronzate şi scotea la iveală urma bikinilor.

Lui Donny nu-i venea să creadă. Sâni albi? Incredibil!

Aproape indecent. Fără ultraviolete, în 1972? Fără gel autobronzant? Fără topless pe plajă? Aşadar, Linda Mae Barker nu-şi oferise niciodată trupul gol nimănui? Coborî la staţia Long Beach, cu mâinile crispate pe La Gazette de Jiiles-Valles ce ascundea trupul Lindei Mae Barker. Cu cât o devora din priviri, cu atât simţea nevoia să evite alţi ochi.

Urcă într-un autobuz spre Lynwood unde locuia Stu, prietenul său din copilărie, care se ocupa acum cu strângerea datoriilor. Stu încercase de mai multe ori să-l iniţieze în arta strivirii degetelor rău-platnicilor, dar Donny, dezgustat de majoritatea formelor de violenţă, preferase să se specializeze în a aduna publicaţii vechi; vedea în asta O variaţie modernă pe tema căutării de comori. O dovadă printre atâtea altele. O descoperise pe Linda Mae într-un container. O tânără ce se oferise revistei Playboy aşa cum te oferi primului iubit. Cu nesfârşite precauţii, desfăcu pliul din josul paginii ca să vadă ce se afla sub şoldurile ei.

Pubisul îi era acoperit de un munte de spumă şi nu lăsa să se vadă decât firişoare abia scurtate, a căror culoare era aceeaşi cu cea a părului. Un semn animalic pe acest trup de nimfă. Donny trecea din surpriză în surpriză. Văzuse mii de variante de păr pubian, decupat în toate formele, ca o inimă, pătrate, ca o treflă, vopsit în albastru sau roz ori, cel mai banal, ras complet. Ştia mai multe despre vagin decât tatăl lui. Linda Mae Barker, cu piciorul stâng uşor strâns spre interior, păzea centrul intimităţii sale şi ascundea pentru totdeauna ceea ce avea între pulpe. Bărbaţii, şi mai ales Donny, nu aveau decât să-şi imagineze un motiv. Luă poziţia drept o sentinţă nedreaptă şi perfect legitimă totodată. Hipnotizat, Donny coborî din autobuz şi merse pe jos o sută de metri până în Josephine Street, întră într-o clădire de cărămidă neagră, îi făcu un semn bătrânului portorican din hol, un fel de portar voluntar pe care îl ştia dintotdeauna acolo, şi sună la parter, unde locuia Stu. Până să i se deschidă, mai aruncă o privire asupra acelei uimitoare tinere care în 1972 avea douăzeci

şi unu de ani, an în care mii de americani văzuseră în ea culmea erotismului. Donny se nelinişti de agasarea care îi agita întreg trupul. Era ceea ce se cheamă excitare?

— Donny, vii la ţanc, am nevoie de ajutor...

În apartament domnea un ciudat amestec de penumbră şi lumină de halogen. Din motive personale, Stu hotărâse să blocheze cu obloane opace puţina lumină ce ajungea până la parter, înlăturând în acelaşi timp şi riscurile unei intrări prin efracţie. Donny dormise aici de nenumărate ori, în faţa televizorului, cu trupul lipit de pernele sofalei. Din reflex, se îndreptă spre frigider, îl inspectă o clipă fără să ia nimic. Stu se întoarse la treaba lui, o afacere delicată, care, văzută din afară, amintea o epocă pe care puştii nu o cunoscuseră niciodată: prohibiţia.

— Pot să ştiu ce naiba faci acolo?

— Un colet pentru unchiul meu Erwan.

O duzină de ceşti mari de cafea neagră, un pachet de zahăr şi şase sticle de alcool alb se aflau pe masa unde Stu îşi făcea treabă.

— Rachiu de cafea, drogul lui, cică îl ajută la digestie, aşa zice el, prostul. Numai ca să mă scoată din minţi, nu vrea cafea irlandeză, ca orice alt irlandez, gata făcută, din comerţ, nu, vrea ceva făcut în casă, şi asta pentru că i-a tot frecventat pe macaronarii ăia. Mă calcă dracului pe nervi, îţi închipui. E nevoie de alcool etilic de nouăzeci de grade amestecat cu zahăr şi cafea, dar, atenţie, nu cafea făcută de mine, trebuie espresso, adevărat, chestia aia mâloasă pe care o fac la Marţino, în faţă. În timp ce mă ocup de sticle, poţi să faci un drum, mai am nevoie de încă o duzină de ceşti pline ca asta, cum se face la Marţino. Te-ai prins?

— M-am îndrăgostit, Stu.

— Mi se rupe mie că te-ai îndrăgostit. Tu, îndrăgostit?

De cine?

— Linda Mae Barker.

— Nu cunosc.

— E una care pozează goală.

— ...Să văd.

Donny îi întinse revista, dar regretă imediat. Gelozie.

Privirea celuilalt.

— Asta? îţi baţi joc de mine? Ai zice că e mama în timpul şcolii. Ia o tavă cu şase ceşti, nu trebuie să fie prea reci, e mai bine să le amestec până se răcesc.

— Vreau să ştiu cum şi-a aranjat viaţa.

— Trebuie că a murit, din ce an e?

— 1972.

— 1972! Eşti dus cu pluta? E o babă, îţi vine să verşi.

— Ce viaţă duce? Ce s-a întâmplat cu ea după? S-a măritat, are copii?

încă i se mai spune: „Ţi-am văzut poza în Playboy... a trecut ceva timp”? I-au schimbat viaţa pozele astea? în bine? în rău? Regretă ce a făcut? Crede că a fost un noroc? Cum arată azi? O femeie care timp de o lună a înnebunit jumătate din tipii de pe planetă îmbătrâneşte ca toate celelalte?

Stu se opri din agitaţia lui în faţa sticlelor, privindu-l neliniştit.

— Trebuie că treci printr-o anumită perioadă, poate că e grav, trebuie să vorbeşti cu cineva. La vârsta ta, şi eu am avut gărgăuni, dar tu mi-ai mărturisit că e ceva special.

— Am să-i scriu lui Hugh Hefner, el trebuie să ştie ce s-a ales de ea.

— Cine-i tipul?

— Cel care a creat Playboy şi l-a inventat pe Bunny.

— Ştii, în locul tău m-aş păzi de toţi nebunii care scriu.

Să n-ajungi cu caraliii după tine.

— Pot să încerc să găsesc pe net un site de genul „Ce s-a ales de ele?”

— În loc să faci asta, nu te-ai putea îndrăgosti de cineva de vârsta ta? Uite, cântăreaţa pe care am văzut-o la petrecerea de la Studio A.

— Poate că Linda Mae are nevoie de mine acum.

— Acum, eu am nevoie de tine, aşa că du-te şi adu-mi nenorocita aia de cafea espresso ca să pot să expediez nenorocitul acesta de colet şi vorbim de problemele tale mai târziu, OK?

Aşa se şi întâmplă, iar mai târziu Stu puse dopul ultimei sticle, apoi scoase o cutie din lemn în care rachiul lui de cafea avea să traverseze cincisprezece state de la vest la est.

— Unchiul tău Erwan e garajistul?

— Eşti cam prost? Unchiul Dylan ar putea să o ia razna dacă m-ar întreba ceva. Erwan e la Rykers pentru mulţi ani şi cretinul riscă să nu mai iasă! Nu mai are familie, cretinul acela, numai eu şi eu sunt destul de tâmpit ca să-i fac lichiorul lui de rahat!

Stu îl prefera pe cel mai rău dintre cei doi unchi, cel mai mare dintre fraţii Dougherty, care părăsise Los Angelesul la sfârşitul anilor '60 ca să urmeze o militantă dintr-o mişcare revoluţionară care nu-şi atinsese scopul.

Erwan, singurul braţ armat al mişcării, se căptuşise cu o condamnare pe viaţă la Rykers Island, închisoarea statului New York, pentru că atentase, nici mai mult, nici mai puţin, la viaţa preşedintelui în persoană. Stu, fără să-l fi vizitat o singură dată de când se afla după gratii, îşi stima unchiul, nu atât pentru convingerile lui politice, cât pentru pedeapsă excepţională care îi permitea să o facă pe micul ştab de cartier.

— Credeam că e interzis alcoolul la pârnaie.

— Acolo unde e nu-i interzis decât un singur lucru: să plăteşti prin card. Şi pe urmă, face parte din peisaj, abia dacă îl lasă să-şi cumpere un pachet de tutun. Joacă cărţi cu gardienii, o face pe mediatorul în revolte, şi-a păstrat un suflet de purtător de cuvânt. Zice că nu-i un exemplu demn de urmat.

Tot vorbind, Stu aşează sticlele în cutie, învelindu-le în carton ca să nu se spargă. În lipsă de ceva mai bun, înlocui cartonul cu o revistă. Maşinal, Stu luă Playboy ca să împacheteze ultima sticlă. Fu oprit scurt de strigătul de oroare al lui Donny.

— Linda Mae!

Lipindu-şi iubita de inimă, luă o hotărâre teribilă:

— Fie că o să mă ajuţi sau nu, tot am s-o văd, Stu. Şi am să-i spun cât de mult contează pentru mine.

— Tehnic, ar putea să-ţi fie bunică.

Stu luă celălalt ziar rătăcit pe masă şi încercă să-i descifreze titlul.

— La Gazette de... ce? în ce Hmbă e scrisă porcăria asta?

— Du-te şi află, se găsesc în toate containerele.

Stu nu mai vru să afle şi alte detalii şi înfăşură în jurul sticlei cu lichior negru La Gazette de Jnles-Valles care se potrivi perfect lângă celelalte. Lipi cu scotch adresa, James Thomas Center, 14 Hazen Street, Rykers Island, NY 11370, şi confecţionă două mânere de sfoară ca să uşureze transportul. Avea experienţă.

— Şi dacă ai să o întâlneşti într-o bună zi, ce ai să-i spui lui Miss mai 1972?

Donny tăcu o vreme înainte să răspundă:

— Că eu tot mai cred în ea.

Rykers Island, închisoarea din largul Insulei Manhattan, New York, adăpostea 17 000 de deţinuţi, bărbaţi şi femei, repartizaţi în două clădiri. Situată la mai puţin de zece kilometri de Empire State Building şi considerată cea mai puternică structură penitenciară din lume, insulă era un mic stat în stat. În clădirea numită James Thomas Center în onoarea primul gardian afro-american se afla, separat de restul, cartierul foarte bine păzit al seniorilor, în acest Olimp al canaliilor îşi făceau veacul câteva din legendele vii ale banditismului, figuri majore ale clasei delincvenţilor şi ultimii haiduci mitici de care mulţimea nu se săturase niciodată. Fiecare dintre ei cumula pedepse care ajungeau şi la patru sute de ani de detenţie, aşa încât aveau să moară după gratii, să renască, să moară iar şi aşa mai departe, generaţii întregi. Ca să intri în acest club ultraprivat al pedepselor lungi, trebuia să totalizezi cel puţin două sute cincizeci de ani fără nicio reducere.

De atunci, în cartierul seniorilor, percepţia timpului era diferită.

Cei aproximativ douăzeci de deţinuţi beneficiau de condiţii de detenţie excepţionale; celebritatea, averea personală a majorităţii lor, asistenţa juridică demnă de cele mai mari trusturi, bunele relaţii cu direcţiunea închisorii transformaseră statutul de deţinuţi în cel de rezidenţi permanenţi, iar celulele lor în apartamente ce nu erau cu nimic mai prejos decât cele din centrul Manhattanului. Cu toţii urmau să moară într-o zi, dar niciunul nu se grăbea să vadă momentul acela venind.

În acea după-amiază, doi deţinuţi, prieteni de mai bine patruzeci de ani (pe scara lor personală, abia dacă era timp pentru o strângere de mână), discutau stând în fotolii şi fumând obişnuitul trabuc de după prânz. Cel mai tânăr, deşi cel mai vechi în locaţie, teroristul Erwan Dougherty, îşi invitase vecinul din faţă, Don Mimino, naşul-naşilor mafiei italiene, cu douăzeci de ani mai în vârstă, încarcerat de aproape şase ani. Erwan privea cu suspiciune orice formă de companie – ştiuse să păstreze o tăcere totală timp de aproape opt ani – îl aprecia pe Don Mimino pentru manierele sale de bătrân, pentru filosofia lui desuetă, pentru calitatea conversaţiei care o egala pe cea a tăcerii. Iar pentru venerabilul italian, simplul fapt că era singurul catolic din zonă era primă calitate a irlandezului.

— Am hotărât să învăţ limba mea de origine, zise Don Mimino.

— Cum aşa?

— Vorbesc un fel de dialect sicilian deja de neînţeles pentru satul vecin cu al meu. Nu se mai foloseşte decât în anumite locuri din New Jersey! Vreau să învăţ lingua madre, cea vorbită la Sienna. Vreau să citesc Dante în original. Se pare că e tare. Am calculat că, dacă mă specializez în italiană medievală, pot să dovedesc Divina Commedia peste cinci sau şase ani.

În cartierul seniorilor, a începe studii lungi fusese întotdeauna mai de dorit decât un titlu. Majoritatea vedeau în asta un hobby mai interesant decât fitnessul ori privitul la televizor. Dar nu numai.

— Apoi voi trece la engleză, continuă el. Am trăit aici şaizeci de ani şi am ajuns să vorbesc un fel de limbaj corcit între dialectul emigranţilor şi argoul golanilor: nu sunt mândru de rezultat. Obiectivul ar fi să pot să citesc Moby Dick fără să fie nevoie să consult un dicţionar la fiecare pagină.

— Eu am ajuns la Melville mai târziu, spuse Erwan.

Când am venit aici, am citit mai întâi tot Conrad şi tot Dickens, apoi Joyce, era din Dublin, ca părinţii mei. Şi pe urmă am urmat dreptul, un curs care a durat opt ani.

Dreptul fusese prima alegere, psihologia, a doua, literatură, mult după. Unii doreau să cunoască mecanismele Codului Penal, să-i decripteze sensurile ascunse, capcanele şi să priceapă în detaliu procedura care îi adusese pe insulă.

Erwan, de exemplu, îşi luase diploma de avocat ca să-şi poată redeschide dosarul şi să se apere singur. Psihologia şi derivaţiile ei erau şi ele foarte gustate, tot ce analiza mecanismele sufletului uman, începând cu al său – unii urmau o psihanaliză în toată regula – ca să scape mai bine de urmele trecutului ca să se gândească senini la viitor. În cartierul seniorilor, puteai să alegi un domeniu şi să speri să-l studiezi până în cele mai mici subtilităţi, încercând în mod regulat să te pui la punct cu toate noutăţile. Cine, de afară, putea pretinde o asemenea exhaustivitate?

Alţi deţinuţi studiau numai pentru a face paradă de buna lor purtare şi

pentru a obţine astfel o reducere a pedepsei cu între zece şi cincisprezece ani; cei mai încăpăţânaţi trecuseră astfel de la o sută şaizeci la o sută cincizeci de ani de detenţie.

Spre deosebire de restul umanităţii, seniorii din Rykers nu vedeau în moarte o eliberare. Eliberarea era pentru ei prima zi de libertate. Trebuiau să se obişnuiască cu ideea că peste două sau trei secole vor regăsi libertatea şi vor contribui la descoperirea unei lumi noi. Atunci puteau să moară.

— Şi pe urmă? întrebă Erwan aprinzându-şi trabucul.

— Pe urmă, mă tentează una sau două limbi orientale.

Am petrecut atâţia ani luptând împotriva mafiilor japoneze şi chineze, încât îmi spun că ar fi timpul să înţeleg cum funcţionează tipii ăia, iar a le vorbi limba ar putea să-mi ofere nişte soluţii.

— După ce mi-am luat diploma în medicină chineză, am studiat tao şi toate tehnicile de viaţă lungă, apoi m-am îndreptat, firește, spre tai chi. Unele legende spun că unii maeştri au trăit între nouă sute şi o mie de ani.

— De tânăr am renunţat la orice formă de exerciţiu fizic.

— O să reveniţi la asta. Don Mimino. Nu imediat, dar o să reveniţi la asta.

— Vom vedea. Aş vrea mai întâi să studiez medicina clasică, apoi să mă specializez în reumatologie. Mă omoară rinichii...

Cineva bătu la uşă. Spre deosebire de celelalte celule, cele ale seniorilor erau izolate de un culoar cu o uşă şi o curte închisă şi nu existau gratii la ferestre. „Şeful” Morales, şeful echipei de gardieni din aripa de vest, intră cu un pachet în mâini.

— Este coletul trimis de nepotul meu tâmpit, zise Erwan desfăcând ambalajul cu un cuţit. Bei o picătură de lichior cu noi, şefule?

— Nu am timp, mă enei-vează cei din blocul B.

De formă, gardianul aruncă o privire în cutie, cântări în mână câteva sticle şi părăsi celula. Morales, în ciuda faptului că era tânăr, era stimat de deţinuţi pentru că înţelegea tot felul de situaţii şi pentru bunăvoinţa sa în rezolvarea problemelor.

— O să-l regretăm când se va pensiona, zise Don Mimino.

Erwan desfăcu o sticlă şi simţi aroma încă intactă a cafelei.

— Un tip din Milano mi-a dezvăluit asta în timpul sejurului său aici, în anii '60. E mai puţin cremos decât cafeaua irlandeză, mai puţin greţos şi pe urmă, trebuie să vă mărturisesc, nu mi-a plăcut niciodată whiskyul irlandez.

Don Mimino duse la gură păhărelul negricios pe care i-l întinse gazda sa.

— Buono.

Erwan despachetă şi celelalte cinci sticle şi le aranjă în dulap şi strânse hârtia ca să o arunce la coş. Privirea îi căzu pe La Gazette de Jules-Valles.

— Asta nu e franceză. Don Mimino?

Bătrânul italian îşi puse ochelarii şi inspectă prima pagină a ziarului ziarului.

— Cred că da.

— Nu m-am înnebunit după limbi străine, dar franceza chiar mi-ar fi plăcut. O să mă gândesc la asta.

— Se pare că sunt prea multe verbe neregulate.

— Şi dacă am face-o împreună, Don Mimino? E o idee! în patru ani o vom vorbi fluent. Şi propun să instaurăm franceză ca limbă oficială în timpul pauzelor de cafea. Ar putea fi amuzant!

— Voi, irlandezii, sunteţi atât de smintiţi...

Ciocniră şi îşi goliră paharele dintr-o înghiţitură.

Din curiozitate, Don Mimino luă cu el La Gazette de Jules-Valles ca să o studieze în tihnă, în celula sa. Ideea de a învăţa franceza îl tenta dintr-un singur motiv: să vadă filmele difuzate pe canalul clasicilor cinematografului fără să mai fie nevoie să citească subtitrarea. Printre ele, filmele poliţiste din anii '50 pe care le considera mult mai aproape de realitate decât modelele propuse de cinematograful american în aceeaşi perioadă. Ciudat, se simţea mai aproape de Jean Gabin decât de George Raft.

Îşi petrecu după-amiaza învăţând pe dinafară acordul subjonctivului auxiliarelor essere şi avere. Apoi cină singur în celula sa şi moţăi în faţa unei emisiuni de varietăţi italiene transmise prin satelit de RAI Due. Noaptea târziu, luă maşinal La Gazette de Jules-Valles. Hotărât lucru, o limbă mult prea complicată... Să memorezi ideograme chinezeşti i se părea mai la îndemână. Peste cincizeci sau şaizeci de ani? Cine ştie? înainte de a închide ziarul. Don Mimino îşi aruncă ochii obosiţi pe un rând din josul paginii. Tot cuvinte, dar într-o limbă mult mai familiară.

Boris Godunov f If it's good enough foryou, it's good enough for me!

Sări din pat de-i trosniră bătrânele sale vertebre. Articolul era semnat de un ciudat Warren Blake.

it 's good enough for you...

Jocul acesta de cuvinte îi aparţinea lui, Maurizio Gallone, zis şi Don Mimino de-a lungul a peste patruzeci de state.

...it 's good enough for me!

În rarele dăţi în care îl întâlnise pe fiul canaliei de Manzoni, puştiul îi reamintea acest good enough: devenise un fel de ritual între ei. De altfel, nu aveau altceva să-şi spună.

Aceşti o sută treizeci şi cinci de ani care îi mai rămăseseră de petrecut pe insulă îi datora tatălui său, Giovanni Manzoni.

Don Mimino nu avea nevoie să înveţe franceză ca să înţeleagă de unde provenea ziarul: Scris şi paginat de elevii Liceului Jules-Valles, din Cholong-sur-Avre, Normandia.

Trebuia să dea un telefon, toate celelalte puteau să mai aştepte.

Urlă pe culoar ca să-l trezească pe şeful Morales.

Niciunul dintre cei patru nu căutaseră să se facă iubit.

Membrii familiei Blake nu se preocupau să-şi atragă favoruri. Şi totuşi, fiecare, în felul său, văzuse cum cota lui de popularitate sporise în cercuri tot mai mari care uneori comunicau între ele. Oricine le ieşea în cale nu peste multă vreme urma să audă, pe căi imprevizibile, de un alt Blake, ba chiar de un al treilea. La liceu, la piaţă şi chiar la primărie nu se vorbea decât despre ei, încât în întregul oraş se spunea că familia asta era excepţională.

Voluntariatul lui Maggie în cadrul diverselor asociaţii umanitare fusese în cele din urmă descoperit. Erau omagiate nu numai curajul ei, dar şi discreţia, i se admirau energia şi devotamentul. Se implicase în pregătirea chermezei din 21 iunie şi a serbării organizate de liceu, participa la campania de informare despre sortarea deşeurilor, asista la întâlnirile de prieteni din cartier, îşi consacră două jumătăţi de zi pe săptămână pentru inventarierea bibliotecii municipale şi, dacă îi permitea programul, o oră sau două, punea bazele propriei organizaţii de caritate, pe care urma să o supună în curând aprobării consiliului municipal. Cu cât i se cerea mai mult, cu atât oferea mai mult. Iar când puterile o lăsau, când ideea însăşi de caritate începea să se estompeze, o durea amintirea anilor din trecut şi reproşul o făcea să meargă înainte aşa cum un condamnat era împins de la spate. Dar puţin îi păsa de originea altruismului ei, nu conta decât rezultatul, mai mult decât căutarea motivelor profunde care îi determinau pe alţi voluntari să se mobilizeze în favoarea unor necunoscuţi.

La începutul activităţii sale fusese curioasă să afle motivaţiile fiecăruia şi reperase câteva arhetipuri. Întâlnise angoasaţi care se consacrau altora pentru a scăpa de ei înşişi. Erau şi nefericiţi care ofereau fiindcă nu primiseră niciodată nimic, bogaţi care nu erau responsabili sau leneşi obosiţi de inerţia lor. Mai erau şi credincioşi aureolaţi de sensul sacrificiului lor, care le ieşeau în întâmpinare celor nefericiţi privindu-se pe trei sferturi în oglinda beatificării; aceştia aveau un discurs de funcţionari, zâmbet binevoitor, braţe deschise larg cât valea plângerii, ochii trişti de a fi văzut atâta mizerie. Exista şi progresistul care îl asculta pe celălalt preocupat să-şi asigure o conştiinţă liniştită; simplul fapt de a întinde mâna către cei năpăstuiţi îi conferea o incomparabilă tihnă intelectuală. Unii sperau să-şi plătească astfel, dintr-o dată, toate greşelile. Alţii se contaziceau pe ei înşişi şi încercau să-şi justifice cinismul prin decadenţa generalizată. Fără să-i uite pe cei care, pe nesimţite, treceau pragul vârstei adulte.

Azi, Maggie nu vroia să ştie cine simţea o adevărată empatie faţă de nefericirea celorlalţi, cine îşi dădea seama că îl cuprinde un adevărat sentiment de indignare faţă de nedreptate, cine simţea în inimă diapazonul solidarităţii, cine sângera o dată cu rănile lumii. Gestul era mai important decât intenţia, iar fraternitatea folosea orice mijloace.

La Cholong, apostolatul devenea o modă, se manifestaseră toate noile vocaţii. În curând vor dispărea cei care aveau nevoie de toate acestea.

Warren îşi trăia propria celebritate ca pe o recunoaştere justă. Serviciile

pe care le făcuse tinerei generaţii impuneau un respect care, pentru el, era mai important decât orice altceva. Acolo unde tatăl trădase, fiul trebuia să îl înlocuiască şi să încarneze chipul ascuns al „celeilalte” forme de dreptate, cea care repara greşelile atunci când justiţia se dovedea neputincioasă. Din comportamentul mafiot, lăsase la o parte componentă criminală pentru a păstra numai acest aspect şi îşi impusese să-l uite, ultima sa şansă de a obţine reparaţia necesară. Dreptatea şi protecţia sa îl costau mult pe cel care le cerea, dar pe lumea asta de nimic oare se oferea ceva gratis? Să vii şi să-i plângi pe umăr însemna să-i fi dator multă vreme, dar oare ce era mai plăcut decât să-l vezi pe cel care îţi gr«ise cerându-ţi iertare? Niciun preţ nu era prea mare pentru a profita de acest spectacol. Warren înţelegea prin asta să-şi atingă scopurile şi să satisfacă orice doleanţă ce părea întemeiată. Băieţii de vârsta lui vedeau în asta o vocaţie: Warren are să te ajute, Warren va şti ce trebuie să faci, Vorbeşte cu Warren, Warren e drept, Warren e bun, Warren este Warren. Forţa lui consta în a nu cere nimic niciodată, ci de a-i face pe alţii să vină la el, să nu se joace de-a liderul, ci să accepte autoritatea ce i se oferea. Idolul său, Alfonso Capone în persoană, ar fi fost mândru de el.

Warren plătea pentru o asemenea putere trăind o viaţă secretă, aşa cum o făcuseră înainte cei asemenea lui. Un adevărat lider se supunea legii tăcerii şi îi lăsa să vină la ei pe toţi cei care crăpau dacă nu vorbeau. Dă-le ceea ce le trebuie cel mai mult. Iar cu toţii aveau nevoie să fie ascultaţi. Înainte de a iubi sau de a urî, de a avea dreptate sau de a greşi, de a le face dreptate sau de a le-o refuza, dorea să-şi facă o idee cât mai justă despre drama celui care venea să se plângă. Era chiar fundamentul puterii sale şi justificarea viitorului său rol de conducător pe care îl construia treptat cu fiecare zi ce trecea.

Dacă Warren nu căutase niciodată să aibă admiratori, tânăra generaţie din Cholong îl luase drept model şi se inspiră din acest dar de a asculta care părea să fie cheia rezolvării a numeroase probleme.

Warren nu îndrăznise niciodată să-şi întrebe tatăl în legătură cu hotărârea lui de a depune mărturie. Va veni şi ziua în care această discuţie nu va mai putea fi evitată, dar simţea că încă nu are curajul de a-i cere socoteală celui care, în pofida jalnicei vieţi de rentier înzestrat cu o rezidenţă, nu-şi pierduse autoritatea.

Violenţa procesului nu reuşise să clintească surprinzătoarea putere interioară a lui Fred, care, în funcţie de schimbarea luminii, îl făcea să fie perceput fie ca protector, fie ca o ameninţare. În felul lor, cei din Cholong percepeau protectorul. Era descris ca cineva care călătorise peste tot şi care îi cunoscuse pe mai-marii lumii ca să se poată inspira pentru cărţile sale. Întrezăreau în american sau în scriitor stofa liderului. Femeile se întorceau din drum, bărbaţii îl salutau de departe, copiii îl considerau un erou. Dacă îl admirau din diverse motive, cu toţii îi recunoşteau faimoasa autoritate naturală. Frederick Blake era unul din acei rari indivizi pe care doreşti să ţi-l

faci prieten chiar dacă nu îl cunoşti. Apariţia lui într-un grup nelinişteа şi intriga totodată. Şi schimba radical situaţia până la inversarea puterii şi a slăbiciunii; era de ajuns o singură privire sau o strângere de mână ca să transforme un om puternic într-unui slab şi unul slab într-unui puternic. Devenea imediat şeful haitei şi nimeni nu ar fi îndrăznit să-i conteste rolul de mascul dominant, de care s-ar fi lipsit cu dragă inimă, fără însă să o poată face pentru că aşa fusese dintotdeauna: o hotărâre de luat, un răspuns de dat, cu toţii se întorceau spre Fred fără să se întrebe de ce. Statura sa măruntă de brunet îndesat nu intra în calcul, bărbaţi de două ori mai înalţi decât el se rupeau de şale ca să fie cât el şi coborau tonul cu o octavă ca să i se adreseze. Bărbaţi pe care nu-i mai văzuse mai înainte. Cine va şti vreodată în ce constă autoritatea? Nici el nu avea habar, un amestec de magnetism şi de agresivitate reţinută, totul trecea prin privire, o ciudată încremenire a trupului şi potenţialul de violenţă ieşea la suprafaţă fără să fie vreodată nevoie să se dezvăluie. În oraş, Fred mergea de parcă ar fi fost însoţit de o gardă personală, conştient de puterea lui de foc, de armata invizibilă aflată lângă el, gata să se sacrifice pentru el. Era invidiat pentru felul lui de a formula tot ceea ce nu-i convenea fără să ridice glasul şi fără să dovedească o amabilitate excesivă. Un puşti ştergea cu bicicleta o doamnă? Fred îl luă de guler şi îl obliga să-şi ceară scuze.

O halbă de bere fără gust? Patronul localului trebuia să o schimbe. Îi trecea pe sub nas un rebel? Fred îl punea la punct doar mişcând un deget. Nu se temuse niciodată de necunoscuţi şi nici nu ezitase să le iasă în întâmpinare atunci când situaţia o cerea. Nu resimţise niciodată acea teamă de celălalt, nici nu-l bănuise, apriori, de intenţii belicoase; nu se simţise niciodată ameninţat înainte de a fi ameninţat. Fără ştirea iui, de fiecare dată când intervenea ca să clarifice lucrurile, trecea drept model. Nu pricepea cum frica de celălalt se transformase într-o laşitate ordinară, cum paranoia agresiunii se transformase într-o ură mută. Azi simţea această frică pe străzi, o frică fără obiect, care nu aducea niciun bănuţ nimănui. Ce dandana!

Belle cea pură trăia într-o lume exact opusă. Existenţa ei le dădea dreptate celor care pretindeau că cele mai frumoase flori sunt cele ale cactuşilor, cele crescute în bălţi sau pe o grămadă de bălegar. Tot ce era mai sumbru dăduse naştere inocenţei şi graţiei. Deveneai mai bun de cum o întâlneai pe Belle pe stradă. Departe de frumuseţea dispreţuitoare gata să muşte, Belle inventase frumuseţea generoasă, îndreptată spre toţi, fără deosebire sau alegere. Fiecare avea dreptul la un gest de simpatie, la o vorbă bună, la o privire de înger, iar cei care nu se mulţumeau cu acest dar nu mai primeau nimic: Belle rămânea invulnerabilă, nefericiţii care ar fi dorit-o în folosul lor încă o regretau şi azi, iar această siguranţă îi sporea frumuseţea pentru că o autoriza să zâmbească necunoscuţilor şi să răspundă omagiilor fără să plece fruntea. Era suficient să stea în compania ei şi cel mai înăcrit pesimist începea să creadă. În felul ei, dovedea că umanitatea este în stare de ceea ce

este mai bun: era rolul fiinţelor excepţionale să răspundă cinismului şi angoasei prin bunăvoinţă şi speranţă. Zânele chiar existau şi le stârneau tuturor dorinţa de a fi mai bun.

În dimineaţa asta străbătea Piaţa Liberation însoţită de glumele şi fluierăturile negustorilor ce îşi instalau prăvăliile şi atracţiile, printre ele aflându-se şi o imensă roată asemănătoare cu cea de la Foire du Trone din Paris. Belle se opri o clipă să privească bărbaţii care, în echilibru, agăţau nacelele pe treptele roţii şi îşi promise că, după ce vor începe festivităţile, o să meargă să vadă cu ce seamănă oraşul văzut de sus.

Cholong începuse numărătoarea inversă: mai erau patru zile până la sărbătoarea anuală, cu siguranţă una dintre cele mai strălucitoare din zonă, douăzeci şi patru de ore de distracţie non-stop, un omagiu adus verii atât de aşteptate. În plină zi, oraşul avea ceva din Luna Park, iar noaptea te-ai fi crezut în Las Vegas.

Fred declarase că refrenele îl deprimă. Aşadar, îşi va petrece tot weekendul pe verandă. În orice caz, avea altceva mai bun de făcut: capitolul cinci al marii sale creaţii aborda teme fundamentale şi răspundea întrebărilor pe care cei mai neînsemnaţi dintre muritori şi le puneau despre micile şi marile afaceri ale crimei.

Orice om are preţul lui. Nu de târfe ducem lipsă, ci de bani. Dacă nu le întreţineţi cu ajutorul banilor, atunci o faceţi cu ajutorul viciului lor, dacă nu le întreţineţi prin viciu, atunci o faceţi prin ambiţia lor. Nimeni nu ştie de ce este în stare un întreprinzător ca să iasă pe piaţă, un actor pentru un rol, un politician pentru a fi ales. Am reuşit chiar să obţin un fals semnat de mâna unui episcop în schimbul construirii unui orfelinat care avea să-i poarte numele.

Uneori te înşeli asupra tipului cumsecade, crezi că ai de a face cu un avar, când de fapt este un vicios. Ambiţiosul poate ascunde un avar, viciosul un ambiţios etc. E de ajuns să studiezi ce anume nu a mers la prima încercare de corupere şi să-ţi reglezi tirul. Am văzut mulţi instalaţi bine în principiile lor până când le-a trecut prin faţă singurul lucru care le lipsea. Nimeni nu rezistă la asta. Dorinţa... de cele mai multe ori este mai eficace decât ameninţarea.

O dată, am avut de a face cu un tip care ar fi dat orice să aibă un copil şi,...

Ţârâitul telefonului îl împiedică să termine fraza. Cu o înjurătură pe buze, se ridică să răspundă. La celălalt capăt al firului, Di Cicco abia îşi găsea cuvintele.

— ...Manzoni, nu-i aşa că n-ai făcut asta? Nu ai îndrăznit să faci asta!

— Ce am mai făcut?

Cu telefonul în mână, G-man dădea cu piciorul în patul de campanie ca să-şi trezească colegul. Pe fereastră fixă o siluetă în bermude bej şi tricou care căuta o adresă pe strada des Favorites.

— Nu-i nepotul tău cel pe care îl văd afară?

— Ben! E deja aici? Vin imediat!

Cu un gest delicios îi trânti telefonul în nas lui Di Cicco şi o zbughi afară.

— Anunţă-l pe şefu'! urlă Di Cicco la Caputo care trecu de la vis la coşmar văzând cum Fred, în mijlocul străzii, îşi îmbrăţişa nepotul.

Benedetto D. Manzoni, Ben pentru cei apropiaţi, sau „D", pentru relaţii de serviciu, debarca pentru prima oară în Europa, nerăbdător să-şi vadă unchiul după atâţia ani. Un simplu telefon fusese de ajuns ca să fie aici.

— Ai călătorit bine?

— A durat cam mult, nu sunt obişnuit.

— Ai mai pus ceva carne pe tine.

— Da. Fetele spun că nu-mi stă rău.

Nu prea înalt, cu păr negru, ochi rotunzi ca nişte bile, căprui-închis, niciodată bine bărbierit, cu mâinile înfundate în buzunare, Ben îşi târa corpul de adolescent neîmplinit pe drumul către treizeci de ani. Întotdeauna întruchipase formă perfectă a relaxării şi niciun simţ estetic nu îl abătuse de pe calea priorităţii absolute a confortului. În celebrele sale bermude bej cu nenumărate buzunare îşi ţinea ceea ce era mai important (actele, câteva suvenire, o trusă de prim-ajutor), iar în hainele sale de pânză păstra un depozit cu care să ţii un stabiliment de agrement şi de hrană spirituală (una sau două cărţi, câteva ţigări cu marijuana, un telefon şi un joc video).

Fred, care nu găsi nimic original să-i spună, îl mai îmbrăţişă o dată, emoţionat să-şi revadă nepotul preferat, un Manzoni cu faţă de Manzoni, cu atitudini de Manzoni.

Fred se întrebase întotdeauna ce anume îi leagă pe unchi de nepoţi, despre afecţiunea stranie lipsită de gravitate, uşoară şi totuşi puternică, fără obligaţii, fără datorii. Cu nepotul său putea să dovedească o autoritate falsă pe care era de acord să o vadă tachinată; Ben nu abuzase niciodată de ea.

Cu coada ochiului reperă cele două siluete aplecate la fereastra de la casa de la numărul 9.

— Trecem mai întâi pe la federali, apoi scăpăm de ei.

Văzându-i cum se îndreaptă spre ei. Di Cicco şi Caputo se prăbuşiră în fotolii, copleşiţi, incapabili să priceapă cum de reuşise să-i păcălească Blake.

— Dacă v-aş fi cerut permisiunea să-mi invit nepotul, mi-aţi fi dat-o?

— Niciodată.

— Sunt şase ani de când nu ne-am văzut. E aproape ca şi fiul meu. Nu mai are nicio legătură cu Cosa Nostra, o ştiţi prea bine.

După procesul care decimase membrii celor cinci familii, toţi cei care aveau numele de Manzoni fuseseră obligaţi să dispară cât mai departe cu putinţă fără să pretindă vreun dolar în cel mai neînsemnat sector de activitate. Mărturia unchiului său îl costase scump pe Benedetto: îşi pierduse prietenii, onoarea, numele. Dar în orice rău este şi un bine, i se spusese, la vremea aceea; avea să-şi investească talentele în afaceri cinstite. Dar problema lui

Benedetto era că nu avea niciun talent pe care să-l pună în valoare.

— Manzoni, asta o să se sfârşească prost, îi spuse Caputo. De când ne aflăm în gaura asta, facem tot ce putem că să-ţi îndreptăm prostiile. Abia ne descurcăm cu voi patru, ai mai adus şi un al cincilea!

— Pleacă mâine, voiam doar să-l îmbrăţişez. Trebuie să înţelegi asta, Caputo, doar eşti italian.

Di Cicco smulse pagina faxului care tocmai sosise: fişa lui Ben, pe care o citi cu voce tare.

— Benedetto D. Manzoni, treizeci de ani, fiul Charei Chiavone şi al lui Ottavio Manzoni, fratele mai mare al lui Giovanni Manzoni, decedat în 1982. Acest D. vine de la Dario? Delano? Dante? Daniel? Ce înseamnă?

Fusese întrebat de o mie de ori şi de o mie de ori răspunsese altceva, fără să dea niciodată răspunsul cuvenit.

— Disgraziato? încercă Caputo.

În faţa sarcasmelor FBI-ului, Ben îşi reţinu insultele.

— La urma urmei, puţin ne pasă, reluă Caputo. Actualmente locuieşte la Green Bay, Michigan, unde are o mică sală de jocuri video.

— O sală de Jocuri video? exclamă Fred. Tu eşti cel care dai jetoane pentru flippers?

Ben se închise în tăcerea mărturisirii. Dacă Giovanni Manzoni nu ar fi fost obligat să depună mărturie, în urmă cu şase ani, nepotul lui ar fi fost astăzi unul din regii nopţilor newyorkeze.

— Când vi s-a spus că nu se poate trăi de pe urma crimelor? insistă Caputo.

— Care este motivul exact al vizitei? reluă Di Cicco.

Şi să nu-mi vii cu prostii gen legături de sânge: nu suntem atât de tâmpiţi precum ne credeţi, Manzoni.

— Sunt Blake pentru voi. Voi mi-aţi dat numele acesta. Unde este Quint?

— La Paris. I-am spus să vină aici imediat.

— Am să răspund numai la întrebările lui.

Îi făcu semn nepotului său să-l urmeze, coborâră scara şi ieşiră din casă. Ben se opri o clipă la maşina închiriată, scoase din portbagaj un rucsac şi îl urmă pe unchiul său.

Umiliţi, Di Cicco şi Caputo nu se întrebară ce conţinea rucsacul.

Să mesteci mămăliga cere o putere neobişnuită, într-un enorm ceaun din aramă, Ben mesteca mălaiul cu ajutorul unui făcăleţ până ce pasta fu destul de groasă ca să nu se lase. În timp ce mesteca, nu scăpa din ochi cratiţa în care clocotea un bulion roşu-intens, dar încă nu destul de gros. Maggie, cu un pahar de vin în mână, cu coatele pe masă, privindu-l cum pregătea mâncarea, îl întrebă ce mai era pe acasă.

— De când m-am stabilit la Green Bay, nu prea m-am mai dus la Newark. O dată la şase luni, poate. Dar nu stau prea mult.

De fapt, voia să spună că, dacă s-ar întâlni pe stradă cu unul din foştii camarazi de arme, faptul ar fi considerat o provocare pe care ar fi spălat-o cu sânge. Chiar dacă Maggie ştia asta, nu se putea abţine să nu întrebe despre prietenele ei dintotdeauna, şi ele victime ale mărturisirii lui Giovanni; procesul-bombă făcuse ravagii în toată sfera Manzoni.

— Ce mai face Barbara, cea mai bună prietenă a mea care avea un magazin de pulovere?

— Barbara? Bruneţica ce îţi băga sânii sub nas până la indecenţă?

— Aia e Amy. Barbara era înaltă şi subţire şi râdea tot timpul.

— După proces a reuşit să obţină divorţul. Magazinul a fost vândut unui vânzător de gogoşi. Am aflat că acum trăieşte cu un negustor de bere care o tratează ca pe un câine.

Magazinul îi fusese dăruit de un pistolar de-al lui Gianni pe care Maggie i-l prezentase Barbarei. Nedespărţite, cele două femei trăiseră anii aceia ca pe vârsta de aur, o blândă decadenţă ce părea că nu se va termina niciodată, înainte de remuşcări, Maggie cunoscuse vertijul. Soţia lui Gianni Manzoni? Prima Doamnă a regiunii, cea care nu trebuia să rezerve niciodată o masă la restaurant, care ridicase shoppingul la rang de mare artă, cea care era pretutindeni însoţită, cea ale cărei capricii deveneau ordine.

Paradoxal, cele două femei îşi petreceau timpul criticându-şi soţii, respectându-le ierarhia şi unele dintre codurile lor. Dacă unul dintre membrii clanului cădea în dizgraţie, soţia sau prietenă se depărta ea însăşi de prietene, aşteptând să fie ridicată carantina. Dar cum să reuşeşti să trăieşti în afara clanului? Seratele între prieteni, weekendurile la Atlantic City, vacanţele la Miami, nedespărţiţi, pijrewâziâretâî, rude apropiate, cu legături bine sudate. De la o zi la alta, iubirea, prietenia, respectul se transformaseră în consternare, apoi în ura cea mai sinceră faţă de Gianni şi Livia.

Decât să comenteze soarta prietenei sale din copilărie, Maggie marcă tăcerea luând o înghiţitură de Chianti.

Întorşi acasă, copiii au creat o diversiune chiar la momentul oportun.

— D.! urlă Warren, aruncându-se în braţele vărului său.

— Mă mai ţii minte? Erai de o şchioapă!

— Are o memorie care uneori mă nelinişteşte, spuse Maggie. Îşi aduce aminte până şi ziua în care, tot sărind pe o banchetă, a căzut pe o tavă cu pahare goale şi vărul său Ben i-a scos unul câte unul cioburile din burtă până a venit salvarea.

— Cum să uit asta? spuse Warren.

— Abia dacă aveai vreo trei ani, zise Ben. Era la nunta lui Paulie şi a lui Linnet.

Nunta fusese una dintre cele mai frumoase amintiri înainte să devină cea mai urâtă, după ce Gianni depusese mărturie şi îl trimisese pe Paulie la închisoare pentru şaptesprezece ani fără posibilitate de eliberare condiţionată.

De atunci, Linnet începuse să bea.

— Îmi spuneam că aşa trebuie să miroasă mămăliga, zise Belle intrând în bucătărie. Aş recunoaşte mirosul acesta dintr-o mie.

— Belle? Tu eşti Belle? spuse Ben uimit de înfăţişarea verişoarei sale.

Îi luă mâinile într-ale sale, îi depărtă braţele ca să o contemple din creştet până în tălpi şi o strânse la piept cu nesfârşită delicateţe ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-i facă vreun rău.

— Francezii nu-şi dau seama ce noroc au să le fi prin preajmă. Îmi aduc aminte când tatăl tău te-a adus la restaurantul Beccegato. Ai intrat în marea sală şi toţi au tăcut, aşa se întâmpla mereu. Iar noi, cei zece cretini de la masă, încercam să facem faţă unei puştoaice de opt ani.

În spălătoria de la subsol, Fred punea un castron cu apă proaspătă în faţa căţelei încă adormite.

— Ce visează câinii? o întrebă el mângâind-o.

Malavita îşi părăsi culcuşul ca să bea apă, apoi se întinse pe spate ca să-şi ofere burta mângâierilor stăpânului său. Ca să dormi atât trebuie să-ţi fie dor de casă, îşi spuse Fred privind-o. Căţeaua se visă în ţara sa de origine, în tufişurile australiene, acolo unde existenţa rasei sale avea un sens, acolo unde pământurile sunt aride şi nopţile glaciale, unde mama mamei mamei sale alerga după vite şi avea grijă de turmă. Malavita îşi păstrase aspectul modelat de acel stil de viaţă: era toată numai muşchi şi tendoane, avea un piept de oţel, blană cu păr scurt de un cenuşiu-închis, urechi fine, ascuţite şi mereu ciulite, gata să capteze cel mai mic sunet al naturii. Cum să nu te refugiezi în somn când nu mai poţi să-ţi urmezi instinctul, când te simţi străin faţă de tot ce te înconjoară? Fred cunoştea prea bine această suferinţă şi nu o dorea nimănui, nici măcar unui câine. Era singurul care îşi închipuia cât de inutilă şi de inhibată se simţea Malavita în acest câmp mărginit de copaci din Normandia, pe care refuza chiar să-l descopere. Fred îi dădea întru totul dreptate. Cum s-o acuzi pentru asta? îngenunche ca să o pupe pe bot, iar căţeaua îl lăsă să o facă, nemişcată.

Stinse lumina şi urcă la ceilalţi.

— Tot ce îmi amintesc este mămăliga cu raci, spuse Belle înmuind un colţ de pâine în sos. De altfel, de ce trebuie ca mămăliga să fie mereu servită cu sosuri complicate? Crustacee, cârnaţi cu ficat de porc, vrăbii...

— Vrăbii? Ce-i cu povestea asta? întrebă Warren.

— Sora ta are dreptate. Singură, mămăliga este fadă şi trebuie să o pui în evidenţă printr-un sos savuros: e practic un prilej pentru tot felul de găselniţe. Mi s-a întâmplat să împuşc vrăbii cu o carabină cu alice şi să le gătesc. Belle a aflat şi a început să plângă.

— Ai făcut-o pe fiica mea să plângă, nenorocitule?

spuse Fred intrând în vorbă. Când mâncăm?

Ben adăugă mămăligii sale un ceremonial de demult.

Era consumată ca un fel de mâncare a împăcării, un garant al unităţii familiale. I se acordă acest caracter solemn fiindcă se mânca pe scifa, un fund de lemn dreptunghiular, din care fiecare putea să ia direct cu lingura. Ben era maestru în succesiunea de gesturi rapide ce urmă: să răstorni mămăliga pe lung înainte să se întărească, să trasezi şănţuleţe în care să torni sosul, să pui carnea în mijloc, iar urmarea devenea ludică. Fiecare mesean îşi mânca partea lui descriind un semicerc până ajungea la carne, cel mai pofticios servindu-se primul. Belle şi Warren nu erau atraşi nici de mămăligă, nici de raci, dar le plăcea ritualul mămăligii, fără să bănuiască măcar că pentru gangsterii din New York căpătase o valoare simbolică. Când se profila un război între grupările mafiote şi când sângele avea să vorbească, îşi făceau întotdeauna timp să discute despre asta în jurul unei scifa, de unde fiecare dintre cei prezenţi îşi lua partea lui având grijă să nu ia din cea a vecinului. O modalitate elegantă de a-şi marca teritoriul semnând şi un pact de neagresiune. Toţi aveau grijă să nu ajungă nici prea repede, nici prea încet la carnea pe care o împărţeau în bună înţelegere ca pe o pradă. Nu era nevoie de cuvinte, încă şi mai puţin de puneri la punct, esenţialul fusese spus şi reprezenta o promisiune.

Fred, cu mintea plină de aceste imagini ale trecutului, îşi înfipse lingura în mămăligă fără poftă.

Încântaţi de prezenţa unchiului lor, Belle şi Warren amânau să meargă la culcare, făcând necesară intervenţia lui Maggie şi apoi a lui Fred. Băură un limoncello pregătit în casă ce întreţinu conversaţia până la o oră înaintată. Evitând subiectul penibil – urmările procesului, iar şi iar îşi povestiră viaţa de zi cu zi în cele mai mici detalii, aducând anecdote în sprijinul poveştii, fără să cadă pradă unei nostalgii care ar fi umbrit reîntâlnirea lor. Apoi, Fred îşi privi brusc ceasul şi îi propuse lui Ben să meargă să „asculte broaştele făcând sex în grup”.

— ...Ce?

— Unchiul tău a descoperit la zece kilometri de aici un mare lac nămolos unde seara se aude un incredibil concert de broaşte. Nu ştie dacă este vorba de plângeri, de horcăituri, dar e o hărmălaie nemaipomenită.

— Sex în grup, îţi spun eu, ce ar putea să fie la o oră ca asta?

— Poţi să circuli liber? întrebă Ben, arătând peste umăr spre casa federalilor.

— Ce crezi? Lucrează douăzeci şi patru din douăzeci şi patru. Noaptea văd lumina aprinsă: în timp ce unul doarme, celălalt se uită la televizor sau îşi sună nevasta făcându-mă cum le vine la gură, de parcă eu i-am obligat să vină aici.

— În seara asta nu vă vor lăsa să plecaţi, sunt furioşi din cauza venirii lui Ben.

Era fraza pe care o aştepta Fred ca să se apropie de soţia lui, să o ia în braţe, să o mângâie pe gât, să-i spună că e femeia vieţii lui.

— Sper că nu te gândeşti că o să accept ce vrei să-mi ceri...

— Te rog, Maggie...

— Du-te dracului!

— Trebuie să stau puţin numai cu nepotul meu, o imploră el în franceză. Foloseşte trucul cu mâncarea gătită cu ulei de măsline de la mamma, şi aşa îmi vei face un serviciu.

Ben se îndepărtă ca să-i lase singuri.

— De când suntem în Franţa, nu am putut vorbi cu nimeni despre problemele mele. Ben o să-mi povestească tot ce s-a întâmplat după plecarea noastră, tot ce îmi ascunde FBI-ul. În faţa ta, Livia, nu va spune nimic.

— Du-te şi vorbeşte pe verandă sau în uscătorie.

— Aici simt prezenţa celor doi cretini care ne supraveghează, mă obsedează, iar uneori, mi se pare că ne-au pus microfoane şi că ne ascultă.

Se lăsă condusă spre frigider, pe care Fred îl deschise vorbind în continuare.

— Tu ştii să le vorbeşti, îţi ciugulesc din palmă. Pe cât mă consideră pe mine de rău, pe atât te consideră pe tine de bună. Eşti singura femeie care se ocupă de ei de pe continent.

În ciuda relei-credinţe a soţului ei, Maggie simţea cum, puţin câte puţin, hotărârea ei se topeşte, văzându-i pe cei doi G-men singuri şi izolaţi din cauza familiei Manzoni.

— Să profităm ca să scăpăm de resturile de vinete cu oţet aromat care zac aici de trei zile, de sfogliatelle care se topesc şi, mai ales, de restul de mămăligă; nu mâncăm niciodată acelaşi fel de mâncare de două ori pe săptămână, asta e regulă.

— Când aveam douăzeci de ani şi eram îndrăgostită de tine, puteai să-mi spui prostiile astea. De ce m-aş lăsa păcălită acum?

— Vom pleca peste o oră.

Dacă ar fi fost întrebată, Maggie ar fi răspuns că nu îşi mai iubeşte soţul de multă vreme. Ar fi considerat util să adauge că deseori i se întâmpla să se imagineze singură.

Totuşi, nu îşi explică defel cum reuşea încă să o amuze atât de mult, şi nu înţelegea nici strania senzaţie de absenţă atunci când el pleca de acasă.

Traversă strada cu coşul în mână făcându-i semn lui Caputo, în timp ce Fred şi Ben o ştergeau de pe rezervorul de gaz, sărind pe poteca plină de buruieni care îi despărţea de casa vecină. Se urcară în maşina lui Ben, iar Fred conduse cu viteză până la intersecţia dintre strada des Favorites şi bulevardul Jean-de-Saumur. Câteva minute mai târziu, se plimbau prin pădurea luminată de lună.

Fred îşi dorise foarte mult să rămână singur cu Ben că să-l supună unui interogatoriu în toată regula. Ce se întâmplase cu toţi, prieteni şi rude, colegi, vecini, camarazi, veri şi toţi ceilalţi? Nu putea să aibă încredere în rapoartele

FBI-ului şi ceru veşti despre cei şi cele care îi lipseau cel mai mult, inclusiv despre amante. Răspunsul era limpede: timpul nu cicatrizase rănile. Dimpotrivă, mafia nu se grăbea să-şi panseze rănile şi o înfuria ca pe un animal faptul că se simţea atât de slăbită. Guvernul, aducându-l în faţa tribunalului pe unul ca Giovanni Manzoni, reuşise săştirbească autoritatea supremă a Cosa Nostra şi să îi încurajeze pe toţi cei care doreau să depună mărturie şi să-şi ofere o altă viaţă. Or, atât timp cât Giovanni Manzoni trăia, ispita era mare. Încă un proces ori două de aceeaşi anvergură şi cangrena venită din Sicilia va muri de cangrenă.

— Opreşte-te, restul drumului îl facem pe jos.

Ben parcă maşina aproape de un şanţ, îşi scoase rucsacul din portbagaj şi îşi urmă unchiul până la uzina Cartiex, ale cărei contururi se zăreau în noaptea albăstrie.

Cu prudenţă, Ben goli conţinutul rucsacului la intrarea în parcarea pentru livrări: vreo treizeci de tuburi de dinamită căzură pe pământ ca într-un joc mikado.

— Ai văzut şi ceva mai mare, zise Fred.

— Tu mi-ai descris-o. Auzindu-te, ai fi zic că e vorba de General Motors.

Ben încercase tot: TNT, plastic, Selpex, toţi derivaţii nitroglicerinei, dar nimic nu era mai bun ca dinamita.

— Ar trebui premiat tipul care a inventat-o.

Degeaba se lăuda cu abilităţile lui: în spatele seriozităţii şi gravităţii, se ascundea nostalgia copilului care nu fusese niciodată lăsat să se joace cu petardele. Chiar în dimineaţa în care pusese piciorul pe un continent necunoscut, Ben închiriase o maşină la Aeroportul Roissy şi plecase după cumpărături prin magazinele de unelte şi de furnituri pentru maşini. Toată după-amiaza, înainte de a se înhăma la pregătirea mămăligii, „gătise”, cum îi plăcea să spună, sub privirile unchiului său, o pastă de nitroglicerină în uscătoria familiei Blake. În trei recipiente aşezate pe o oglindă făcuse amestecul de acid sulfuric şi acid nitric, apoi adăugase bicarbonat de sodiu, supraveghind cu coada ochiului termometrul introdus în vase.

— E puţin cam cald în încăperea asta, unchiule.

— Te deranjează?

— Dacă temperatura trece de douăzeci şi cinci de grade, nu o să mai rămână nimic nici din noi, nici din casă, nici din federali, nici din cartier.

Fără să fie impresionat de ricanarea lui dură, Fred simţise urcând în el o căldură suficient de intensă ca să şteargă strada des Favorites de pe harta oraşului Cholong.

Ben adăugase glicerină cu o pipetă şi aşteptase ca substanţa să se decanteze ca să o mute într-un alt recipient.

Apoi verifică pH-ul. Apoi îngroşase pasta amestecând-o, printre altele, cu rumeguş, o răsucise în carton şi introdusese un fir în fiecare tub. Cam pe ora

cinci, cu puţin înainte să sosească şi ceilalţi membri ai familiei Blake, Ben pusese într-o cutie veche de biscuiţi o cantitate de dinamită suficientă pentru a mai săpa un al doilea tunel pe sub Canalul Mânecii. Apoi, se calmase pregătind mămăliga: fiersese, stropise pereţii şi o mestecase până nu-şi mai simţise mâinile.

La baza stâlpului din partea de nord a uzinei, se căţără pe enormul canal de evacuare ce dădea direct în Avre şi sări de două-trei ori pe el ca să vadă cât este de rezistent.

Se întoarse apoi la unchiul său care forţase poarta ce făcea legătura între clădirea pentru primirea materialelor şi cea principală. După ce cercetaseră cu lanterna ca să se asigure că nu-i văzuse nimeni, făcură turul instalaţiilor, dintr-un reflex mai vechi, şi nu găsiră decât containere pline de tot felul de substanţe, cuve de toate formele, aparate de fontă. Ieşiră ca să-şi facă treaba şi Ben trecu la etapa cea mai interesantă a muncii: să vadă unde să pună dinamita. Aici intervenea cel de al şaselea simţ, intuiţia care îi garanta o muncă rapidă şi eficace astfel încât să provoace mai degrabă o prăbuşire decât o explozie.

— Ce vrei, unchiule? Un castel de cărţi ce se prăbuşeşte sau big-bang?

Fred, la marginea câmpului şi în plină noapte, se întrebă dacă chiar trebuia să fie discret.

— Fă ceva frumos, ca la finalul focului de artificii din Coney Island.

Ben nu se putu abţine să nu ricaneze, dar luă foarte în serios dorinţa lui Fred. Dacă nu ar fi ales să fie gangster, Ben ar fi ajuns cu siguranţă unul din acei artificieri care fac să dispară clădirile într-un nor de praf fin. Ultima clădire pe care o demolase, din ordinul şi în prezenţa unchiului său, fusese şantierul aproape gata al unei parcări exterioare, cu trei etaje şi opt sute de locuri. Noaptea fusese lungă şi grea, dar cei prezenţi păstraseră o amintire plăcută. Azi, chiar pe locul sinistrului, se află un mic imobil din sticlă ce adăposteşte firma Parker, Sampiero & Rosati, Import/Export.

Fred, gata să-l ajute pe nepotul său, îl privea cu admiraţia pe care o avea pentru specialişti. Pe atunci, în vederea formării unei echipe mai performante decât cea a concurenţei, izbutise să se înconjoare cu artizani fără pereche în branşa lor. Era nevoie să faci pe cineva să spună tot, chiar şi ce lapte supsese de la maică-sa?

Kowalski se ocupa de asta. Fusese văzut zdrobind degetele de la picioare cu ciocanul, unul câte unul, fără să le atingă pe celelalte – un artist. Era nevoie de un trăgător de elită? De un hitman? Decorat în timpul unui război despre care nu vorbea niciodată, Frank Rosello răspundea prezent. Cel mai bun moment al său fusese atunci când reuşise să împrăştie creierii unuia care depusese mărturie chiar în furgoneta ce-l ducea spre Palatul de Justiţie. Şi chiar dacă Rosello nu avea două moduri identice de a trage, Pred, în ziua în care avusese loc procesul, stătuse întins pe burtă chiar în furgonetă.

Ca să intri în Dream Team a lui Manzoni trebuia să fii expert în domeniul ales: depistarea microfoanelor, sânge rece, abilitate în a scoate pistolul etc. Azi, Pred apelase la dragul său nepot ca să pună dinamită pe care ştia să o folosească atât de bine, lucru ce îi asigurase locul în echipă şi, cu acelaşi prilej, acel D., de acum legat pentru totdeauna de numele său.

— Acum că suntem singuri, spune-mi, Ben...

— Ce să-ţi spun?

— Că, deşi nu m-au iertat, ai noştri au înţeles de ce am vorbit.

Ben se temuse de această discuţie şi mai mult decât orice se temuse că va fi obligat să dea o lămurire plină de cruzime. Nu îşi explică o asemenea întrebare naivă şi plină de speranţă. Giovanni Manzoni rostise cuvântul iertare. Să fie iertat! Dumnezeule, cât de departe era?

Trebuia să înţeleagă odată pentru totdeauna că nici nu se punea problema să se întoarcă acasă.

— Nu vreau să te supăr, Zio Giova, dar aici eşti liniştit. Casa e frumoasă, copiii cresc, iar tu ai devenit scriitor.

Ben, la rândul lui exilat, ştia ce înseamnă teribila nostalgie care îi umplea inima unchiului său.

— Nu te vei mai întoarce niciodată în ţară, obişnuieşte-te cu ideea asta. Va trebui să treacă vreo două, trei generaţii de la moartea lui Don Mimino ca să fie uitat numele Manzoni. Dar până atunci, atâta vreme cât va rămâne un singur tip căruia i-a dat un job, ai cărui copii i-a alintat, acela nu va ezita să-şi descarce pistolul în tâmpla ta. Ai devenit o fantasmă. Zio, nu atât recompensa, cât titlul de glorie îi face pe cei tineri să ardă de nerăbdare de a te lichida. Îţi imaginezi trofeul? Bărbatul care l-a lichidat pe Giovanni Manzoni, inamicul public nr. 1 al tuturor durilor din America. Va ajunge o legendă, iar cei mai tineri îi vor săruta mâinile.

Tot vorbind, lipi cu scotch cele cinci tuburi de dinamită în jurul pilonului exterior şi intră din nou în clădire ca să găsească nişte bârne de aluminiu.

— Zio, lichidarea ta înseamnă prinderea monstrului din Loch Ness, distrugerea balenei albe, uciderea balaurului. Ar fi ca şi când şi-ar ocupa locul în Olimp, ar bea din Graal şi ar spăla cu sângele tău cea mai înaltă onoare.

Vorbe care îl îndurerau pe Ben, dar pe care le consideră necesare ca să-l determine pe unchiul său să abandoneze orice speranţă de întoarcere. După ce instală ultimele tuburi de dinamită, îl luă pe Fred de umeri şi se Îndreptară spre ieşire. În plină noapte, au mai rămas o clipă să privească uzina încă intactă, găsind-o chiar frumoasă, aşa cum lui Fred i se păreau frumoşi taurii ce intrau în arenă, epavele, soldaţii ce mergeau la moarte.

Pentru prima oară îşi imagină că dincolo de atâta urâţenie trebuie să fie mâna unui om.

— Tu ai onoarea. Zio.

Ben desfăşură un fir lung, apoi aprinse bricheta zippo pe care i-o întinse

unchiului său. Cu bricheta în mână, Fred ezită o clipă, cât să se întrebe pentru ultima oară dacă rezolvarea pe care urma s-o dea problemei apei era singura posibilă.

Dovedise bunăvoinţă, civism, respectase căile ierarhice. Voise să se supună regulilor şi să folosească unicele instrumente pe care legea i le permitea. Încercase cu adevărat să deprindă cinstea şi parcursese drumul crucii, care merge de la brută la cetăţeanul-model. Aliindu-se cu alte victime, lăsase să se exprime în el un instinct gregar, contrar firii sale. Ansamblul acestor fenomene suscitase o veritabilă criză de conştiinţă, astfel încât ajunsese să se întrebe dacă viaţa sa de pocăit nu-l schimbase în bine, dacă nu cumva trezise în el respectul pentru colectivitate.

Aşa voise să creadă.

Acum privea flacăra brichetei dansându-i în palme şi îşi stăpâni gestul, conştient de absurditatea lui. Se simţea dezamăgit de această societate care, spre deosebire de ceea ce pretindea, nu era guvernată de bunul-simţ, ci de prioritatea absolută acordată profitului, la fel ca în toate celelalte societăţi, ahernative şi oculte, începând cu aceea care, atât de mult timp, fusese şi a lui. Era ca şi când ar fi vrut să confere legalităţii o şansă de a-l surprinde. Dar ea nu făcuse decât să confirme ceea ce preamărise întotdeauna.

A aprinde meşa asta însemna a-şi recunoaşte neputinţa în faţa unei enormităţi care îl depăşea. Cum să lupţi când inamicul e pretutindeni şi nicăieri? Când fiecare are un motiv legitim pentru a nu da atenţie necazurilor tale? Când cei care profită de ele nu au nici chip şi nici adresă? Când indivizii depind de aleşi, care depind de lobby-urile ale căror mize scapă amărâtului care îşi încredinţează soarta unor proceduri administrative lungi ca o zi fără soare? Acestei absurdităţi convenabile pentru mulţi, Fred îi opunea o alta, a sa, pe aceea a supralicitării până la lovitura finală. Viaţa sa ar fi fost mai simplă, fără îndoială, dacă ar fi ştiut să renunţe atunci când duşmanul fusese prea puternic sau prea departe, dar niciodată nu reuşise să se resemneze. Replica avea s-o dea într-o frumoasă noapte de primăvară, sub bolta înstelată, într-o plăcută atmosferă de dinainte de lume. Gestul la care omul străzii refuza să viseze Fred avea să-l facă în numele tuturor.

Luă firul în mâna stângă şi apropie flacăra, retrăgând-o pentru o ultimă oară.

În seara dinainte ar fi putut renunţa la acest act, întorcându-se acasă pentru a evita văicărelile soţiei şi sancţiunile lui Tom Quintiliani. Dar seara asta nu era o seară ca toate celelalte, era prima dintre cele pe care le mai avea de trăit. Fred îşi dăduse seama că nu se va mai întoarce niciodată pe pământul natal, la care tânjea de pretutindeni, dintr-un loc lipsit de sens, sub un cer necunoscut, şi că mormântul lui va rămâne pentru totdeauna prizonier Într-un sol fără rădăcini. Dacă în această seară se lăsa cuprins de angoasă, îl va roade în fiecare zi puţin câte puţin, până când îl va copleşi. Trebuia să reacţioneze

imediat şi să aprindă un foc mare din trecutul său, să-l vadă dispărând în toată frumuseţea lui o dată pentru totdeauna, într-o prefigurare a infernului pe care i-l făgăduise încă din copilărie.

Aprinse firul, apoi se trase îndărăt o sută de metri şi aşteptă cu ochii larg deschişi.

Toată clădirea explodă într-o jerbă de flăcări ce se înălţă până la cer. Şocul plumburiu al deflagraţiei îl trezi brusc, iar suflul exploziei îl lovi destul de puternic pentru a şterge vălul din sufletul său. Un gheizer de lumină ţâşni în faţa lui, luminând tot orizontul. Un uragan de tablă se răspândi pe o rază de un kilometru, şi Fred văzu cum se împrăştie în natură vestigiile unei alte epoci, înainte de a dispărea definitiv. Spre marea sa surpriză, se simţi eliberat de o povară pe care o avea în inimă de mulţi ani. Apocalipsa se termină printr-un incendiu ce se va stinge pe asfaltul parcărilor din jur. Răsuflă uşurat.

Îl însoţi pe Ben până la maşină şi îi spuse cum să ajungă pe autostrada ce ducea la Deauville, de unde urma să se îmbarce pe un feribot ca să ajungă la Londra, apoi să ia un avion spre Statele Unite.

— Până vor începe cercetările, tu vei vedea deja coastele engleze. Quint va trimite semnalmentele tale la aeroport, dar, de fapt, pentru el ar fi mai bine să nu te găsească. Aducându-te aici, i-am tras pe sfoară şi nu va vrea ca lucrurile să ajungă mai sus. Dar nu vor mai face aceeaşi greşeală.

Ben n-avea nevoie de traducere: se vedeau pentru ultima oară aici, pe acest drumeag de ţară, într-o zonă necunoscută, într-o noapte de foc. Oricărei forme de solemnitate, Ben îi preferă ironia.

— Proprietarul sălii mele de jocuri este o căzătură care mă înnebuneşte de fiecare dată cu debarcarea din 1944. O să-i pot spune în sfârşit că am debarcat şi eu în Normandia.

Unchiul îşi strânse nepotul în braţe, o îmbrăţişare care îl duse cu gândul cu mulţi ani în urmă. Apoi se îndepărtă de pe alee ca să-i permită să pornească maşina, îi făcu un semn cu mâna şi îl lăsă să dispară pentru totdeauna. Pe drumul de întoarcere, Fred auzi sirena pompierilor şi se ascunse în ipocrizie.

Copiii dormeau. Fred îşi găsi soţia pe canapeaua din salon, nemişcată, lângă radioul care mergea.

— Nenorocit de macaronar!

Îşi turnă un bourbon din sticla de pe masa din bucătărie şi bău o gură. Maggie nu îşi va putea stăpâni multă vreme mânia şi se aştepta la cea de a doua explozie a serii, în loc de asta, detectă o mânie stăpânită în glasul ei neutru, aproape blând.

— Nu-mi pasă dacă ai să arunci în aer tot pământul.

Nu mai am puterea să te opresc. Nu ar fi trebuit să mă minţi şi să mă manipulezi ca să iau parte la planul tău.

Asta mi-a amintit de lucruri pe care aş fi preferat să le uit, de vremea în care ai făcut din mine o complice, mult prea tânără şi prea proastă, când îmi

petreceam vremea minţindu-i pe caralii, pe prietenii noştri, familia noastră, iar apoi pe copiii noştri. Credeam că asta s-a terminat.

La drept vorbind, argumentele nu-l surprinseră. Totuşi, aştepta verdictul cu oarecare curiozitate.

— Acum, ascultă-mă bine. Nu am să-ţi trag săpuneala pe care ţi-o pregăteşte Quintiliani, nu-i treaba mea. Vreau numai să-ţi aduc aminte că fiul nostru va fi pe picioarele lui în curând, iar lui Belle îi va fi mult mai bine în altă parte decât lângă noi. Curând vom rămâne numai noi doi.

De când sunt în Franţa mi-am găsit un rost în viaţă, pot să continui aşa până la sfârşitul zilelor mele pe care nu sunt sigură că vreau să le petrec cu tine. Peste câţiva ani, voi putea chiar să revin în ţară, singură, după divorţ. Tu vei crăpa aici. Eu nu. Giovanni, nu îţi cer să-ţi schimbi atitudinea, ci doar să te obişnuieşti cu ideea asta.

Fără să-i lase timp să reacţioneze, ieşi din sufragerie şi se duse să se culce. Şocat de ceea ce auzise, îşi mai turnă un pahar pe care îl bău dintr-o înghiţitură. Fred se aştepta la orice, dar nu la această incredibilă ameninţare, cea mai rea dintre toate: să se întoarcă în ţară fără el. Era pentru prima oară când Maggie lua în considerare această opţiune. Un post de radio regional anunţă incendiul de la uzinele Cartiex, probabil provocat de o mână criminală.

Opri sonorul şi aruncă o privire afară: pe stradă oamenii se agitau, vecinii ieşiseră în pijamale, în depărtare se auzeau sirenele. Obosit de această lungă zi, Fred se duse pe verandă ca să mai scrie câteva fraze. De acum înainte, numai memoriile sale vor face legătura între Fred Blake şi Giovanni Manzoni.

O siluetă ce apăru în grădină îl scoase din atitudinea meditativă. Quintiliani o luase prin spate ca să nu sune la uşă. După predică lui Ben şi a lui Maggie, Fred se pregăti pentru o a treia în seara aceea.

— Manzoni, am crezut că procesul, ruşinea, exilul te-au pus pe gânduri. O, nu vorbesc despre conştiinţă, nici de regrete adevărate, n-am mers chiar până aici. Ştii de ce eşti în stare să comiţi acte asemenea acestuia? Pur şi simplu fiindcă nu trebuie să plăteşti. Douăzeci sau treizeci de ani într-o celulă de şase metri pătraţi ar fi de ajuns ca să facă să te gândeşti la un singur lucru: Toate astea au meritat osteneala?

— Tu crezi în asta? Că trebuie să-ţi plăteşti datoria faţă de societate?

— Cu excepţia a trei sau patru politicieni conformişti, a câtorva sociologi şi a câtorva asistenţi sociali, nimeni nu se sinchiseşte dacă închisoarea va face mai bun un tip ca tine, Manzoni. Umanitatea vrea să te ştie dincolo de gratii pentru că, dacă indivizi de teapa ta ies de acolo, la ce bun să mai te enervezi respectând legi constrângătoare care umblă cu chestii ca libertate şi dorinţă?

— Eu, la pârnaie? Am reuşit să-mi fac aici emuli, numeroşi tipi care mă consideră o legendă, cărora trebuie să le dau clasă. Aş face mai multe ravagii înăuntru decât afară.

— Începând de azi, eşti consemnat în casa asta. Niciunul dintre voi nu

mai are voie să iasă până la noi ordine.

— Copiii?

— Descurcă-te cum poţi cu ei. După ce-ai făcut în seara asta, înţelegerea noastră nu mai e valabilă. Te-am prevenit.

— Dar... Quint!

Agentul FBI ieşise uşurat, dar greul abia acum începea: trebuia să încurce toate pistele anchetei, ca să nu se ajungă la sabotarea uzinei Cartiex. Ca să facă asta, avea nevoie de spaţiu de manevră.

Fred se hotărî să meargă la culcare, dar găsi uşa camerei încuiată. Fără să insiste, coborî în bârlogul lui Malavita, care îl va scuti de orice incriminare. Căţeaua se trezi, mirată de această vizită târzie şi de agitaţia din stradă pe care o percepea prin fereastra de aerisire.

Ca să-i umple vasul cu apă proaspătă, Fred deschise robinetul şi văzu curgând o apă limpede precum cristalul din care nu se putu opri să guste.

Era sigur că, în momentul acela, la Cholong, zeci de indivizi făceau acelaşi lucru, uimiţi de apă limpede. Probabil că unii o să înceapă să creadă în miracole.

chiar în clipa în care avionul lui Benedetto D. Manzoni decola de pe Aeroportul Heathrow spre Statele Unite, un altul brăzda cerul în direcţie opusă şi se pregătea să aterizeze pe Roissy. Printre pasageri, majoritatea americani, se numărau şi zece bărbaţi, cu domiciliul în New York şi care nu aveau niciun bagaj. Se cunoşteau între ei fără să-şi vorbească sau fără să se salute printr-o înclinare a capului. Şase erau originari din Italia, doi din Irlanda, doi erau portoricani născuţi la f Miami şi niciunul nu mai călătorise vreodată în Europa.

La prima vedere ar fi putut să treacă drept un batalion de avocaţi veniţi să trateze o chestiune de drept internaţional şi să apere interesele unui trust gata să cucerească restul lumii. În realitate era vorba de zece soldaţi care preferaseră luxul clasei business elicopterelor pentru intervenţii speciale şi costumele Armâni uniformei de luptă. Un escadron al morţii ales aşa cum sunt aleşi mercenarii; chiar asta erau.

Consemnarea la domiciliu fu primită de membrii familiei Blake atât ca o binecuvântare, dar şi ca cea mai nedreaptă dintre pedepse. Fred se hotărâse deja să stea în casă tot weekendul din 21 iunie ca să scape de festivităţi şi să-şi continue marea operă. Făcea o chestiune de onoare în a nu se arăta afectat de sancţiuni; de fapt, ameninţarea cu pedeapsă avea rareori efectul scontat printre gangsteri şi, departe de a-i înfricoşa, le dădea prilejul să sfideze autorităţile şi să le pună într-o situaţie ridicolă. Să insulte un judecător la tribunal, să-i scuipe în faţă pe federali în timpul interogatoriilor, să-i umilească pe gardieni în închisoare: nu-şi refuzau nicio provocare şi nimic nu-i îndupleca. Quint îl consemnase pe Fred la domiciliu? O şansă. Putea să se consacre total celui de al şaselea capitol care începea aşa: În filme, dacă ne place ca puterea să fie în serviciul dreptăţzii este pentru că ne place puterea, nu dreptatea. De

ce preferăm poveştile răzbunării celor ale iertării? Pentru că oamenii au o pasiune pentru pedeapsă. Să vezi cum dreptatea loveşte, şi loveşte cu putere, este un spectacol ce nu ne va plictisi niciodată şi care nu creează niciun sentiment de vinovăţie. Asta e singura violenţă care nu m-a înfricoşat niciodată.

La etaj, Belle stătea în camera ei ca să nu dea ochii cu propria-i familie. I se interzisese să se implice în serbarea de sfârşit de an, azi i se interzicea să se plimbe prin oraş şi să se distreze cu cei de vârsta ei, deci nu-i mai rămânea decât să se plictisească în camera ei ca să dea un sens sacrificiului. Cum nu putea să-şi facă apariţia, va dispărea şi asta nu era o glumă. Tocmai luase o hotărâre decisivă.

Warren, la rândul lui, fu scandalizat să plătească iar pentru comportamentul tatălui său. Faptul că era aproape de a se bucura trezise copilul din el, iar pedeapsa îl făcu să regrete şi mai mult că nu era adult. De vreme ce suferea că un adult, avea dreptul să fie tratat ca un adult, ce putea fi mai legitim? Se închise în camera lui şi navigă ore întregi pe internet, de unde adună informaţii despre viitorul pe care şi-l pregătea. Planul său? Să se întoarcă în timp, să rescrie Istoria, să realizeze o revoluţie completă, să ia totul de la zero.

Dintre toţi patru, Maggie era cea mai afectată de interdicţia de a părăsi casa. Se angajase în faţa a mii de persoane să arate, să organizeze, să supravegheze diverse standuri şi să asigure bunul mers al chermezei; să contribuie la bucuria populară ar fi mulţumit-o mai mult decât orice altceva. Descurajată, rămase întinsă pe canapeaua din salon, în faţa televizorului la care nu se uita, zăvorâtă în tăcerea îndoielii. Degeaba se dăruise cu trup şi suflet celuilalt, Fred o trăgea înapoi, o conducea spre rolul ei de soţie de mafiot discreditat, dezavuat de toţi. Cum făcea un pas, Fred o făcea să facă zece înapoi şi, atâta vreme cât va trăi cu acest diavol şi în ciuda a ceea ce simţea pentru el, nu va ieşi niciodată din acest cerc vicios. Trebuia să vorbească cu cel care, la urma urmei, veghea asupra ei mai bine decât soţul ei.

În acea zi de Saint-Jean, atât de aşteptată, oraşul Cholong-sur-Avre îşi etală strălucirea. Încă de la ora zece, în sala de festivităţi se adunaseră părinţii elevilor pentru serbarea de sfârşit de an; spectacolul se desfăşurase fără cea mai mică greşeală, un moment frumos pentru cei mici, dar şi pentru cei mari. La ora două, organizatorii serbării câmpeneşti, gata să-i pună în valoare pe cei tineri, îi primeau pe primii vizitatori în Piaţa Liberation. Cea mai scurtă noapte din an urma să treacă repede, tinerii nu vor dormi deloc, iar cei mai puţin tineri vor adormi în sunetul acordurilor muzicale: vara începea în sunet de fanfară.

La şaizeci de kilometri depărtare, în piaţa circulară numită Madeleine de Nonancourt, un microbuz marca Volkswagen gri se oprea ca să verifice itinerarul. Ghidul, enervat de o nouă bifurcare la ieşirea din Dreux, îl imploră pe şofer să se concentreze. În spate, zece tipi se plictiseau de moarte, privind,

venind de la Paris, un peisaj mult mai puţin exotic decât îşi imaginaseră. Iarba era verde, ca peste tot, arborii mai puţin umbroşi decât platanii din New York, iar cerul, în comparaţie cu cel din Miami, părea posomorât şi jegos. Cu toţii auziseră vorbindu-se despre Normandia în filmele istorice, dar asta nu-i determinase să vrea să ştie ceva despre acel loc şi istoria lui. De fapt, chiar de la sosirea pe Roissy, nimic nu-i interesa, nici bucătăria, nici climă, nu le păsa de inconfort şi nici de faptul că plecaseră de acasă, nu aveau decât o singură problemă: cum să cheltuiască cele două milioane de dolari după ce-şi vor îndeplini misiunea.

Şase dintre ei se vedeau deja retrăgându-se din afaceri; la treizeci sau patruzeci de ani, se vedeau trăindu-şi ultima zi de lucru şi urmau să-şi ofere o fermă, o vilă cu piscină, o cameră pentru un an într-un hotel din Vegas, toate visele deveneau posibile. Ceilalţi patru nu ignorau banii, dar motivaţiile lor erau altele. Fiindcă îşi pierduseră un părinte sau frate din cauza mărturisirii lui Manzoni, pentru ei devenise o obsesie să-l lichideze. Dintre toţi, cel mai motivat era Matt Gallone, nepotul şi moştenitorul direct al lui Don Mimino. La şase ani după proces, Matt se consacra exclusiv răzbunării bunicului său. Manzoni îl deposedase de regatul său, de viitorul său titlu de Naş şi, prin urmare, de statutul său de semizeu. Moartea lui Manzoni se afla în spatele glumelor cu prietenii, al fiecărui sărut pe fruntea copiilor săi. Matt urca pe propria Golgotă, era dorinţa lui de mântuire şi promisiunea renaşterii.

— Direcţia Rouen, spuse şoferul.

Toată operaţiunea fusese pregătită la New York de Matt şi de şefii celor cinci familii care, pentru această ocazie, se uniseră. Din cauza lipsei unor contacte directe cu Franţa pentru a pregăti sosirea acestui escadron al morţii, trebuiseră să treacă prin Sicilia. Ordinele fuseseră date de Catane, un lider local LCN care apelase la una din societăţile lor din Paris, însărcinată să trimită banii via Franţa, Elveţia, Italia şi Statele Unite. Organizarea însemna primirea celor zece la Roissy, deplasările şi furnizarea arsenalului compus din cincisprezce pistoale automate, zece revolvere, şase puşti-mitralieră, douăzeci de grenade şi un lansator portabil. Li se puseseră la dispoziţie, printre altele, un şofer şi un translator care mai participase la o operaţiune de comando. Pe urmă, era rândul lui Matt şi alor lui să intre în acţiune. Ca să păstreze spiritul de echipă în timpul misiunii şi să evite o emulaţie nesănătoasă, celebra recompensă de douăzeci şi două de milioane de dolari va fi împărţită în mod egal; cel care îl va ucide pe Gianni Manzoni nu va primi decât un beneficiu onorific. Peste câteva ore va deveni milionar şi o legendă vie. Lumea îi va admira gestul fiindcă lumea îi detestă pe cei care depun mărturie. Ce poate fi mai rău decât să îţi vinzi fratele? Unuia vinovat de o asemenea crimă, Dante îi rezerva infernul. Azi, 21 iunie, unul dintre cei zece va fi alesul şi îşi va câştiga locul în paradisul băieţilor răi. Se vor scrie cărţi despre el, mult după ce va muri.

Frumuseţea condamnată să fie propria-i prizonieră.

Belle nu-şi închipuia o nefericire mai mare decât a ei.

Cum să împiedici o stea să strălucească? Cum să nu pui acest dar de la Dumnezeu în folosul celuilalt? Secretul devenea tot mai greu de purtat pe măsură ce devenea femeie. Sfârşise prin a crede că frumuseţea ei nu era egalată decât de mijloacele folosite pentru a-i interzice să o folosească. Ca şi cum Dumnezeu însuşi lucrase la atâta armonie numai în scopul de a-i lipsi de ea pe cei pe care îi crease. Atâta lipsă de umanitate era ceva foarte specific lui Dumnezeu: să ceri ca ceea ce ai şi ceea ce îţi este cel mai preţios să fie sacrificat. Să creezi ispită şi, pentru cei mulţi, greşeala. Să-i ierţi pe cei răi şi să-i chinuieşti pe cei buni.

Belle se simţea victima dorinţelor Lui obscure fără să înţeleagă unde vroia să ajungă.

Aşezată pe podeaua camerei sale, cu o batistă la ochi, se gândea la toţi pupincuriştii pe care îi văzuse defilând la Newark, în casa lor, ca să ceară o favoare tatălui ei, promovarea unei rude sau intimidarea unui concurent. Culmea ironiei, Belle Manzoni, propria lui fiică, nu ar fi avut niciodată nevoie nici măcar de cea mai mică pilă. Ar fi fost de ajuns să fie lăsată singură ca să ajungă în vârf. Degeaba ar plânge, iar şi iar, nu ar avea lacrimi ca să conjure trista-i soartă de vestală. Destul cât să se resemneze cu destinul său de virgină. Pentru prima oară blestema mama şi tatăl care făcuseră să se nască fiica unui criminal.

Ba, nu, se revoltă ea cu faţa umflată de lacrimi. La ce bun să-şi ia un angajament pe care nu îl va respecta? Cel mai elegant şi, până la urmă, cel mai raţional, ar fi să termine cu asta cât mai repede cu putinţă. Se repezi la fereastra ce dădea spre grădină, o privi cu nesaţ şi înţelese că dacă s-ar arunca de pe acoperiş s-ar condamna să trăiască infirmă. Să termine, dar să fie pentru totdeauna, să fie un gest generos, să invite un public cât mai numeros pentru sacrificiul vieţii sale, să-i ofere un spectacol din care nu ar uita niciodată silueta acelei creaturi ce ar plonja în gol ca să se omoare.

Gândindu-se bine, îşi alesese ziua pentru a muri: prima zi de vară. Tot oraşul la picioarele ei în Piaţa Liberation, ce revanşă! Să apară în vârful turlei bisericii şi să se arunce în gol. Saltul unui înger. I se va găsi trupul zdrobit în faţa porţii, câteva picături de sânge i-ar curge din gură pătându-i rochia – o viziune sublimă. Dar, la urma urmei, de ce biserica? La ce bun să-l amestece pe Dumnezeu în toată povestea asta? Ce făcuse El ca să merite un asemenea sacrificiu? I-ar face o onoare prea mare să moară în casa Lui. De altfel, Dumnezeu nu exista, trebuia să accepte evidenţa. Închise ochii pentru a vizualiza Piaţa Liberation şi clădirile de acolo, dar nu i se păru nimic acceptabil. Nimic în afară de... marea roată. De ce nu?

Da, marea roată! Marea finală era acolo. Şi ce simbol, roata ce se va învârti fără ea de acum înainte, era mai bine decât o biserică. Liniştită,

deschise dulapul ca să-şi pună rochia care o făcea să semene cu Diana, eşarfa ecru şi balerinii albi. Va rămâne în amintirea celorlalţi ca o madonă păgână, prea frumoasă pentru o lume atât de urâtă. Fotografia îi va apărea în ziare, iar mii de oameni, tot imaginându-şi cum a murit şi inventând detalii, vor crea legenda lui Belle. Ca toate eroinele romantice, va inspira poeţi care vor scrie despre ea cântece pe care alte fete le vor cânta de-a lungul generaţiilor. Şi cine ştie, poate că într-o zi se va face şi un film despre viaţa lui Belle Blake, un mare film hollywoodian care va stoarce lacrimi oamenilor de pe cinci continente. Dându-şi cu puţin fond de ten şi o umbră fard pe sub ochi, îi plăcu să-şi imagineze obiectele de cult de după lansarea filmului, posterele şi păpuşile cu efigia ei, asemenea unei icoane a timpurilor viitoare.

Se privi în oglindă pentru ultima oară. Nu avea decât un regret: murind, nu va mai putea să vadă cum, de-a lungul anilor, trupul ei sfida legile îmbătrânirii. La treizeci de ani, frumuseţea va fi câştigat în eleganţă, la patruzeci, în nobleţe, la cincizeci, ar fi strălucit de maturitate, la şaizeci, de înţelepciune. Ce păcat că nu va avea timpul să facă demonstraţia în ochii lumii. Continuaţi fără mine, scrise la repezeală pe un carton pe care îl lăsă pe marginea biroului.

În camera de alături, Warren îşi pregătea la rândul lui marea plecare. Interdicţia de a ieşi pe care le-o impusese Quintiliani îi grăbise planurile. În scenariul iniţial, s-ar fi trezit într-o dimineaţă de august şi ar fi luat micul dejun fără să schimbe nimic din obiceiurile sale, ar fi găsit un pretext ca să plece devreme şi să se întoarcă seara târziu, o plimbare cu bicicleta împreună cu câţiva prieteni ar fi fost un pretext bun. În loc de asta, ar fi mers ia gara din Cholong să ia expresul de zece şi zece pentru Paris. Cu două ore în avans ar fi evadat din această închisoare păzită de FBI, iar escapada lui ar dura mai mulţi ani înainte să revină în sânul familiei ori să o determine să vină ea la el, ca la un Naş ce avea să ajungă.

Îşi luă carnetul de notiţe ca să puncteze diferitele etape ce urmau să-l conducă până acolo. În câteva minute va ajunge la gară şi ar lua trenul de trei fără zece pentru Paris-Montparnasse. De acolo va merge la Gare de Lyon şi va aştepta expresul pentru Neapole, un tren cu vagoane de dormit care trecea fără probleme frontiera italiană pe la Domodossola. La Neapole va merge direct în cartierul San Gregorio, unde va rosti numele lui Ciro Lucchesi, patronul unei filiale a Camorrei implantate la New York. Fără să o ceară, va fi dus în faţa lui Gennaro Esposito, capo al întregii zone, cel pe care nu-l vede nimeni, dar a cărui umbră planează peste tot în Neapole. Iar atunci, se va recomanda drept fiul lui Giovanni Manzoni, trădătorul.

Gennaro, uimit, îl va întreba de ce fiul celui mai cunoscut dintre cei care au depus mărturie a venit singur în gura lupului... Atunci, Warren îi va reaminti datoria enormă pe care Ciro Lucchesi o avea faţă de tatăl lui care dăduse peste cap o anchetă a FBI-ului menită să-l bage la răcoare o sută de ani pe Ciro. Azi,

fiul trădătorului îi dădea ocazia lui Lucchesi să se achite de această datorie blestemată aranjându-i plecarea în Statele Unite, via Neapole. Lucchesi ar fi obligat să facă asta şi să o facă bine, iar Warren, câteva zile mai târziu, va debarca în Portul New York, aşa cum o făcuse odinioară străbunicul său când avea vârsta lui. Iar de acolo va reîncepe totul. Va trebui să-şi cucerească locul, să reconstruiască un imperiu şi să spele numele de Manzoni.

La ce era bun un fiu dacă nu să repare greşelile tatălui?

Cu prilejul periplului prin ţara natală, era necesar să fie cât mai discret cu putinţă, să acţioneze ca şi cum s-ar deplasa pe distanţe mici, să vorbească uneori englezeşte, iar alteori franţuzeşte, să semene cu un tânăr turist pe cale de a-şi regăsi rudele, să înveţe pe dinafară numele oraşelor prin care trecea şi ale împrejurimilor acestora, şi să poată să justifice un parcurs dacă ar fi luat la întrebări. Îşi înghesui în buzunarele hainei mai multe hărţi şi toată documentaţia găsită pe internet, ca să reuşească să găsească nişte poveşti pentru autorităţi. Într-o pungă de plastic îşi aranjă tot necesarul pentru toaletă: nu dorea să treacă drept un vagabond, curăţenia trebuia să fie o prioritate.

Să se spele, să doarmă cât mai mult posibil ca să păstreze un aer proaspăt şi odihnit. Bani? Avea din belşug.

datorită serviciilor făcute colegilor de şcoală care îl solicitaseră pentru un motiv sau altul, căci totul se plăteşte, întotdeauna, serviciu contra serviciu sau, cel mai adesea, peşin. Banii ar folosi pentru mită, haine de schimb, să doarmă la hotel dacă va fi cazul, să le dea de băut celor care ar putea să-i fie utili, să dea bacşişuri. Îşi opri calculatorul, îl bătu uşor cu palma ca pentru a saluta un vechi prieten şi ieşi din cameră. Prima etapă se anunţa delicată: să se îndrepte discret spre grădină, să ocolească terasă şi, ajuns la baraca pentru unelte, să se strecoare printre cele două bucăţi de tablă, să smulgă o bucată de grilaj şi să treacă pe dedesubt, să ajungă la vecin, să sară gardul şi să o pornească spre gară. După aceea, se putea considera o persoană în afara legii. Va afla repede dacă va fi în stare.

Pe hol, dădu nas în nas cu sora lui care, ca şi el, cobora încetişor la parter. Planul lui Belle, nu mai puţin acrobatic, era să ajungă în grădină prin fereastra din acoperişul mansardat al spălătoriei, să se urce pe grămada de lemne lipită de zidul dintre cele două curţi şi să treacă direct la vecin, apoi să iasă pe la el ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Era mult prea tulburată ca să observe expresia conspirativă a lui „Warren care nici el nu remarcă strania solemnitate ce se citea pe faţa surorii lui.

— Unde te duci? întrebă el.

— Nicăieri. Tu?

„Warren nu o va mai revedea pe Belle mulţi ani de-atunci încolo. Într-o bună zi va veni să o caute, îi va oferi Hollywoodul pe tavă şi îi va pune lumea la picioare, îşi strânse maxilarele, stăpânindu-şi o lacrimă. Belle îl îmbrăţişă ca să îi lase o ultimă imagine de soră iubitoare. Cu inima bătându-i nebuneşte în

piept, o îmbrăţişa cu o duioşie pe care încă nu o simţise faţă de nimeni.

— Belle, te iubesc cu adevărat.

— Să ştii că voi fi întotdeauna mândră de tine, oriunde voi fi, să nu uiţi asta.

Şi se îmbrăţişară iar.

La parter, Fred, închis pe terasa lui, era departe de a-şi imagina această revărsare de afecţiune fraternă. Se blocase, din cauza unui lapsus, în mijlocul unui capitol în care descria ritualurile de instalare în onorevole sodetă. Înainte de a deveni un dur recunoscut şi confirmat de breaslă, profesionistul se vedea convocat la o ceremonie prezidată de cei bătrâni, a cărei derulare nu se schimbase deloc de secole. I se înţepa degetul cu un vârf de ac pentru a scoate o picătură de sânge, i se punea în mâini o fotografie a unui sfânt şi i se cerea să repete în italiană: Jur că dacă voi dezvălui acest secret să ard ca fotografia aceasta şi... Fred nu-şi mai amintea continuarea şi, totuşi, de câte ori nu auzise acest jurământ, după ce îl rostise el însuşi în urmă cu treizeci de ani? Cum era oare?...să ard ca fotografia aceasta şi... şi ce naiba urma? Mai era ceva... Nimic nu putea explica acest lapsus, care cădea aşa de prost, în plină efervescenţă literară. Nimic, numai imaginea lui în timp ce ardea ca o fotografie de sfânt.

Urlă de mai multe ori numele soţiei sale şi începu să o caute prin toată casa. Cum nu o văzu pe canapeaua pe care stătea ore în şir, avu un straniu presentiment şi răscoli fiecare încăpere pe rând, inclusiv pe cea a copiilor, unde se întâlni cu aceştia fără să observe că erau îmbrăţişaţi şi cu ochii plini de lacrimi.

— Aţi văzut-o pe Maggie?

Clătinară din cap, iar Fred coborî în spălătorie, unde ocoli căţeaua adormită înainte să urce iar în salon.

— MAAAGIIE!!!

Încălcase ea ordinul lui Quintiliani? Cu neputinţă.

Ar fi preferat mai bine să moară decât să rişte alte sancţiuni. Atunci?

Trebuia să existe o explicaţie, poate cea mai rea dintre toate.

La mai puţin de doi kilometri de Cholong, microbuzul o luă prin Pădurea Beaufort şi parcă pe malul râului Avre. Bărbaţii se întinseră ca să-şi dezmorţească picioarele, tăcuţi ca la prima oră, concentraţi. Şoferul oftă zgomotos a oboseală şi se duse pe malul râului că să urineze.

Ghidul, interpretul de ocazie, scoase sacii mari din plastic plini cu haine noi, îi puse direct pe pământ ca să îi lase pe membrii echipei să aleagă. Matt dăduse ordine foarte stricte asupra vestimentaţiei, trebuiau să semene cu miile de americani care veniseră să viziteze regiunea din 1945

Încoace. Deşi pentru unii nu era foarte greu, să semeni cu un american se dovedea ceva mult mai complex pentru cei care dintotdeauna îşi aleseseră o ţinută ca cea a gangsterilor din filme.

Cei mai tineri erau în stare să vadă de zece ori acelaşi film ca să repereze

o marcă de haină sau de pantofi. Iar dacă, după iniţiere, majoritatea dintre ei renunţau la accesorii, pentru alţii devenise o a doua piele. Fără să o pună sub semnul întrebării, bărbaţii nu ştiau cum să interpreteze ordinul „să semene cu nişte americani”. Ce însemna asta de fapt? Să-şi dea osteneala să semene cu un mârlan?

Să poată să treacă drept orice? Să atragă atenţia? Trebuia să se îmbrace ca nişte adolescenţi, ca nişte ţărănoi texani sau ca nişte homeless newyorkezi? Despre ce fel de prost-gust era vorba? Căci există atâtea feluri de prost-gust.

Haine de marcă, pantaloni croiţi bine şi cămăşi de mătase au fost încet, încet înlocuite cu tricouri, bermude, cămăşi cu mâneci scurte fără nasturi, cu guler moale, chestii fără nicio formă, uşoare, sintetice, ţesături cu model, şepci. Chiar dacă asta nu ţine, vor putea să se consoleze curând cu cele două milioane de dolari şi să îi cheltuiască fără să ţină cont de nimic în magazinele de pe Madison Avenue şi de pe strada 5. Matt, ca să dea un exemplu, alese primul şi îşi puse nişte pantaloni de culoare deschisă, cu ţinte, un tricou roşu şi o haină bej. Greg Sanfelice preferă nişte blugi decoloraţi şi un tricou inscripţionat cu numele unei universităţi din Colorado. Guy Barber îşi puse nişte blugi negri mulaţi pe şolduri, încercă să-şi aranjeze sexul şi alese o cămaşă din pânză bleumarin larg deschisă pe piept. Restul trupei se îngrămădi în faţa sacilor. Julio Guzman îşi permise un scurt comentariu pentru fiecare dintre colegii săi:

— Jerry, e aiurea, dar aşa ai un aer americănesc!

— Iar tu, ştii cu ce semeni, nenorocit de portorican?

Cu un american scârbos!

Încet-încet, bărbaţii se mai relaxară şi începură să facă pe şmecherii. „Hai, american nenorocit...”Ţine-ţi fleanca, americanule...”, „Ce scârboşi sunteţi voi, americanii..

Matt scoase cele patru valize în care erau armele. Bărbaţii, din nou tăcuţi, cam stângaci în hainele lor, îşi împărţiri armele de mână; li se cerea să aleagă între un pistol semiautomat Magnum 44 Research şi unul Smith Wesson Ultra Liţe 38 special. Cel dintâi avea o marjă de eroare mmimă asupra unei ţinte în mişcare, celălalt se dovedea perfect pentru o execuţie de aproape, totul depinzând de modul în care lucra fiecare, de obişnuinţele, de competenţele sale, pentru că nu toţi fuseseră aleşi pentru calităţile lor de ucigaşi. Dacă unii simţeau o adevărată plăcere în faţa unui material virgin, pentru atingerea netedă, pentru mirosul încă nealterat de cordită, pentru culoarea albăstrie a oţelului strălucitor, alţii erau stânjeniţi la gândul armei lor dintotdeauna, tovarăşa de drum, lăsată în ţară, care îi ţinuse până acum în viaţă. Era timpul să treacă la gesturile ritualice, să umple butoiaşele, să fixeze piedica încărcătorului, să ţintească, să scoată şi să pună la loc arma în centură, în portarmă, la piept, pe spate, la subsuoară etc. Apoi, Matt îi conduse pe malul râului Avre ca să treacă ultimul test: focuri de încălzire, tir după bunul plac,

arme scoase ca la nebuni. Nicholas Bongusto trase primul în nişte ţinte imaginare înspre celălalt mal, apoi zări, la câţiva metri în amonte, o cabană de pescar ridicată pe nişte piloni şi îşi îndreptă tirul într-acolo. Curând, cei zece bărbaţi îşi îndreptară armele către căsuţă şi fiecare goli mai multe încărcătoare. După mai bine de cinci minute de foc continuu, tabla acoperişului alunecă în apă, iar pereţii ciuruiţi se prăbuşiră. Acum, jocul consta în a se încrâncena asupra pilonilor ca să vadă cum se prăvăleşte cabană în râu, ceea ce se şi întâmplă. Armele funcţionau impecabil şi fiecare membru al echipei şi-o dezvirginase pe a lui nu fără o anume bucurie.

Matt le împărţi bani de buzunar şi telefoane mobile, apoi discutară câteva minute cu interpretul, când ghid, când copilot, care le propuse să o ia în susul râului că să intre în oraş. Matt, după ultimele recomandări făcute grupului, îşi începu marşul către Cholong.

Pe măsură ce se apropiau, auzeau nişte sunete bizare şi totuşi specifice, o hărmălaie cunoscută, muzică de bâlci, strigăte ascuţite: zgomotul universal de sărbătoare. Brigada morţii îşi imaginã cele mai absurde ipoteze.

— Un comitet de primire? încercă Julio ca să mai destindă atmosfera.

— Pe mine, unul, nu m-ar mira, spuse Nick. Am văzut reportaje în alb-negru despre asta. În Normandia, de îndată ce văd că soseşte o trupă de americani, îi întâmpină cu fanfară, fete şi petarde, e un obicei.

Matt le făcu semn să se oprească o clipă înainte de a trece peste podul ce marca intrarea în Cholong.

— Ce înseamnă porcăria asta? îl întrebă el pe ghid.

Acesta se apropie de un afiş lipit de un copac şi avu rapid un răspuns. Cum se pricepu mai bine, le explică despre ce era vorba: sărbătoarea de Saint-Jean.

— Poate că avem noroc, zise Matt.

— Cere-mi ce vrei, dar scapă-mă de monstrul acesta, Quint. Ce s-a întâmplat joi se va repeta, va găsi alte uzine Carteix, că eşti sau nu vigilent. Va trece oraşul prin foc şi sânge, va cere taxă de protecţie, va înfiinţa un tripou clandestin, va teroriza consiliul municipal cu lovituri de bâte de baseball. Giovanni s-a născut cu distrugerea în sânge, iar când va muri, ultimul său gând va fi o grozăvie sau, dacă se va căi, se va căi pentru că nu a distrus îndeajuns.

Fred, sub fereastra bucătăriei casei federalilor, plângea. Intuiţia nu-l înşelase: Maggie trecuse de partea duşmanului. Fu nevoie de un efort supraomenesc pentru a-şi înfrâna valul de furie pe care îl simţea urcându-i în gât.

Viaţa lui aruncată la câini, şi de cine, chiar de soţia lui! Se înfrână să nu se dea cu capul de piatră din teamă de a nu face să vibreze zidul şi să îşi dezvăluie prezenţa. Quint devenise bărbatul puternic al familiei şi, poate, salvatorul acesteia.

— Belle şi Warren sunt condamnaţi atâta vreme cât vor sta în apropierea

acestui nenorocit, continuă ea. Don Mimino vrea pielea lui, nu pe a noastră.

Fred îşi muşcă mâna şi nu îşi descleştă maxilarul decât atunci când incisivii sfâşiară epidermă, dar durerea nu fu destul de puternică ca să o alunge pe cea provocată de Maggie. Quintiliani, din sadism, îl va despărţi bucuros de ai săi, până când Fred îşi va pierde din orgoliu, până când va fi gata de orice umilinţă ca să le audă vocea la telefon. Regele G-men, el însuşi departe de copiii lui de atâta vreme, nu ar cere aşa de mult; Maggie tocmai îi servise cea mai dulce răzbunare. Fred căută o soluţie ca să scape de această sfâşiere şi fu ispitit din nou să se dea cu capul de pereţi. El, care se credea atât de rezistent, implora acum eliberarea. Cine era în stare să reziste după ce Încasase o asemenea lovitură? Fred era singura fiinţă de pe lume care nu cunoştea răspunsul: victimele.

Oraşul era tot o vânzoleală: puteai trece uşor neobservat. În agitaţia generală, nimeni nu le dădea atenţie.

Matt trimise două echipe alcătuite din doi mercenari ca să patruleze prin oraş şi le propuse celorlalţi cinci să se piardă prin mulţime ca să afle câte ceva despre familia Blake. Aceştia din urmă, la început neîncrezători, se simţiră proiectaţi în mijlocul unei acţiuni la care nu se aşteptaseră. Majoritatea dintre ei găseau că este amuzant.

Paznicul Liceului Jules-Valles îţi părăsise postul ca să meargă la chermeză împreună cu familia, astfel că Joey Wine şi Nick Bongusto intrară în clădire fără greutate.

Nu trebuiseră decât să pună piciorul pe cutia clanţei electronice şi să sară gardul, oprindu-se în faţa panourilor indicatoare pe care încercară să le descifreze. Joey urmă indicatoarele Recepţie, Administraţie şi Sală de şedinţe, invitându-şi colegul să se îndrepte spre Sala de mese. Medicină şcolară şi Sala de sport.

Primul sparse un geam şi ajunse pe un culoar care îl duse până la birourile administrative. Pregătit să o facă pe durul ca să afle adresa micului Warren Blake, Joey fu decepţionat să se trezească singur în această clădire lungă din ciment. În loc să zdrobească un braţ sau două, trebuia să deschidă el însuşi fişetele de metal pline cu dosare şi să răscolească la întâmplare. Obosit încă de la primul sertar, le răsturnă pe toate celelalte. Apoi intră în biroul directorului, se aşeză în fotoliul acestuia şi inspectă alte sertare. Găsind unul încuiat, îl forţă şi găsi câteva bancnote pe care şi le băgă maşinal în buzunar. Îşi continuă drumul până într-o sală de clasă, unde nu putu să se abţină să nu intre.

Joey fusese vreodată la şcoală? După ce reflectă puţin, îşi spuse că poate că ratase momente bune pe băncile şcolii publice din Cherry Hill, New Jersey, pe care o ocolea în fiecare dimineaţă ca să se întâlnească cu gaşca lui la Ronaldo Terrace. Niciodată nu văzuse o tablă de atât de aproape, mirosul de cretă nu-i amintea nimic. Scrise pe tabla de ardezie, un zgomot necunoscut

care îl făcu să reacţioneze violent. Prin urmare dreptunghiul acesta alb făcea diferenţa? Acest dreptunghi alb concentra toate cunoştinţele din lume? El era în stare de orice demonstraţie, că Dumnezeu există sau nu, că paralelele se întâlnesc la infinit, că poeţii au dreptate. Neştiind ce mesaj să lase, un cuvânt, o cifră, un desen, ezită o clipă, apoi scrise cu litere mari JOEY WAS HERE, aşa cum o făcuse adesea în toaletele din baruri.

Bongusto, după ce traversă curtea, intră în sala de sport şi urlă nişte înjurături care se prelungiră în ecou.

Fumând, făcu turul aparatelor, se atârnă de spaliere, de o coardă cu noduri lungă de cinci metri, inspectă etajerele pline cu tricouri, apoi luă o minge de baschet şi o cercetă îndeaproape: niciun alt obiect nu semăna aşa de bine cu un glob terestru. Cel mai incredibil era faptul că Nick nu ţinuse niciodată o minge de baschet în mâini. Văzuse meciuri, multe, la toate vârstele. Îi aşteptase pe tinerii jucători la ieşire, le propusese o sumedenie de produse în tuburi şi punguţe, dar nu se amestecase niciodată printre ei ca să încerce un dribling. Mai târziu, pe stadioane, se ocupase de pariuri şi îi văzuse pe marii jucători pe teren, chiar şi-i apropiase pe unii ca să-i corupă sau să le bage spaima în oase, în funcţie de ordinele primite. Cunoştea mai bine ca nimeni altul regulile şi jucătorii, iar pe teren ar fi putut pasa, la cei 1,80 ai săi, cu mâinile sale mari ca nişte bătătoare şi râs în cap şi totuşi nu simţise sub degete cauciucul aspru de culoare roşie. Mai ţinu mingea în mână, ajunse pe terenul de baschet din curte, se plasă în faţa coşului şi trase adânc ultimul fum din ţigară. Se găsea în faţa unei alegeri delicate: să înscrie primul său coş din viaţă sau să lase mingea şi să rămână americanul care nu înscrisese niciodată. Joey, cu creta în mână, îl văzu de la fereastră cum se poziţionează şi îl încurajă fluierând.

În ceea ce-i priveşte. Paul Gizzi şi Julio Guzman, tot patrulând pe străzi pustii şi trecând prin faţa prăvăliilor închise, se pierdură în oraşul-fantomă. Străzi cum nu mai văzuseră: înguste şi uşor în pantă, mărginite de pir şi de iederă, uneori ramuri de meri ce depăşeau zidurile de piatră, străzi parfumate şi umbroase care aveau nume incredibile. Se opriră în faţa singurei prăvălii a cărei firmă o înţeleseră: SUVENIRE.

Gizzi, la cei patruzeci de ani ai săi, îşi păstrase faţa de copil rău, cu părul şaten-deschis ţepos şi tuns scurt, ochii de culoarea alunei, gropiţă în bărbie. Scoase din buzunarul interior al hainei verde-smarald un mic aparat de fotografiat de care nu se despărţea niciodată, se opri asupra unui bibelou, un fel de fântână din ceramică albă, şi îl pozã din diferite unghiuri.

— Ce dracu' faci acolo? întrebă Guzman.

— Nu se vede? Vreau să am o amintire a amintirii. Ştiu pe cineva pe care chestia asta o să-l distreze.

Guzman, mic, îndesat, cu privire de dog, nerăbdător din naştere, apucă patul armei, sparse vitrina şi o făcu bucăţi dintr-o duzină de lovituri.

— Du-te şi ia-l.

— ...Guzman, nu eşti sănătos.

— Eu nu sunt sănătos?

Paul făcuse fotografia pentru Alma, sora lui, cu cincisprezece ani mai mare, rămasă fată bătrână din cauza unui logodnic dispărut din oraş de îndată ce aflase că familia Gizzi avea legături foarte strânse cu familia ce domnea peste Staten Island. Cam fără voie, luă bibeloul din mijlocul cioburilor şi suflă ca să înlăture praful. Îşi imagină zâmbetul Almei.

În Piaţa Liberation, Frank Rosello, taciturn ca întotdeauna, se plimba printre tarabe, neobişnuit cu atâta agitaţie. Se opri o clipă în faţa unei vitrine ornate cu vase de lut şi sculpturi de ipsos reprezentând scene religioase ori bucolice. Apoi, tot văzând cum puştii se îndoapă cu dulciuri, pofti la unul dintre acele mere roşii mustind de caramel. Fără să piardă din vedere posibilitatea de a-i apărea înainte fostul său şef, Manzoni în persoană, se asigură că nu îl vede niciunul dintre colegi cum se apropie de camioneta vânzătorului de dulciuri. Prieten din copilărie cu Matt, adoptat de familia lui Don Mimino şi crescut ca un Gallone, Frank îşi exersase talentele de sharp shooter în echipa lui Giovanni. Specializat în suprimarea martorilor, evitase câteva procese care implicaseră înalţi demnitari ai LCN; confreria îi era datoare şi îl răsfăţa ca pe un campion. Frank primise puncte de aur pentru fiecare contract, nu stătuse la închisoare nici măcar o zi, iar cazierul său rămăsese imaculat, în ciuda tututor acestor douăzeci de ani de servicii loiale. Pe lista lui de vânătoare se aflau pocăiţi celebri, printre care Cesare Tortaglia şi Pippo l'Abbruzzese, şi nu eşuase decât o dată, în cazul lui Giovanni Manzoni. Dacă circumstanţele aveau să-i permită, şi dacă Mat avea în vedere un tir cu bătaie lungă, Frank va avea dreptul la o a doua şansă. Muşcând dintr-o roşie, se opri în faţa standului de tir, care i-l aminti pe cel de la bâlciul din Atlantic City, unde se născuse.

— Trei euro pentru cinci gloanţe, spuse circarul. Puteţi câştiga între zece şi patruzeci de puncte la fiecare tragere, cincizeci dacă nimeriţi punctul roşu şi o sută dacă trageţi în ţintă. La patru sute de puncte, câştigaţi o jucărie de pluş. American?

Frank nu înţelese decât ultimul cuvânt şi puse pe tejghea o bancnotă de cinci euro, apoi luă carabina şi o duse la umăr. Fără a încerca să ochească, apăsă pe trăgaci de cinci ori la rând. Circarul îi întinse cartonul şi-i arătă cu degetul patru orificii departe de ţintă, al cincilea glonţ fiind probabil pierdut în decor. În seria următoare, Frank izbuti să corecteze unghiul de tragere, deformat de o uşoară curbură a ţevii, şi totaliză patru sute cincizeci de puncte.

Înainte de a accepta rezultatul, circarul ezită o clipă.

Patru sute cincizeci? Chiar din a doua serie? Nimeni nu mai reuşise un asemenea scor. Nici măcar el, cu propriul său material în mâini, n-ar fi izbutit. Şi totuşi, aducând cartonul la lumină, numără cele patru orificii în ţintă şi unul în cercul roşu. Frank se pregătea să plece de la stand fără a-şi lua premiul,

când văzu, la genunchii lui, o fetiţă singură, care îl privea cu un incredibil aplomb. Atras de uitătura puştoaicei, Frank citi în ochii mari şi imobili un mesaj de indignare ce nu lăsa loc de îndoieli. O ridică în braţe, cu faţa spre jucăriile agăţate deasupra standului.

Fără a ezita, fetiţa o arătă pe cea mai mare dintre toate, o gorilă de cinci ori cât ea.

— Aceea face opt sute de puncte, spuse circarul exasperat.

Frank mai lovi câteva ţinte şi strânse cinci sute de puncte din cinci gloanţe; urmele formau, în mijlocul ţintei, petalele unei flori. Din nou circarul scoase cartonul din locaşul său, studie orificiile fără a-i veni să creadă şi nu văzu decât trei urme; pe unde trecuseră celelalte două gloanţe? Americanul avusese o baftă chioară, dar asta nu însemna să-i dea o jucărie – ar fi fost pentru prima oară.

Frank îi arătă cum cele două orificii se suprapuseseră peste cele dintâi – puţină concentrare şi un strop de bună-credinţă erau suficiente pentru a le vedea, ţinta o demonstra, la ce bun să faci atâta tevatură? Misiunea şi nevoia de discreţie îl chemau la ordine, dar era deja prea târziu pentru a o priva pe micuţă de trofeul ei. Se asigură că fata nu putea vedea cele ce aveau să urmeze, înşfacă discret braţul circarului şi i-l răsuci la spate, cerându-i să nu scoată niciun sunet, şi-i îndesă ţeava carabinei în gură. Omul ridică braţele, încremenit – semnul universal al predării. O clipă mai târziu, fetiţa îşi strângea maimuţa la piept şi catadicsea în sfârşit să surâdă. Înainte de a o lăsa să plece, Frank nu se putu împiedica să nu-şi treacă degetele prin părul ei lung, fin şi scânteind în auriu. Ceva îi spunea că nu-l va uita niciodată.

Rosello nu era singurul care îşi încerca talentele la bâlci; Hector Sosa, zis Chi-Chi, cel mai vârstnic dintre cei doi portoricani, se opri în faţa unei mingi de box înconjurate de un grup de tineri. Hector izbutise să doboare tipi de trei ori mai solizi ca el şi chiar îşi făcuse o specialitate din a se repezi, cu capul plecat, spre cel mai mare şi mai tare dintre ei – un curaj care friza inconştienţa. Devenise celebru cu zece ani în urmă, în cursul unui campionat mondial de box la categoria semigrea de la Santa Fe; angajat că gardă de corp a deţinătorului titlului, Chi-Chi se întorsese împotriva lui în timpul unei altercaţii şi îl scosese din luptă. În cele două luni de detenţie de la San Quentin, chiar şi prizonierii cei mai cruzi şi mai belicoşi îi arătaseră un respect fără egal. Iar azi, dereglând aparatul chiar de la primul pumn, deveni eroul adolescenţilor din Cholong.

La câţiva metri distanţă, fratele mai mare al lui Joey, Jerry Wine, asul volanului, cel pe care toate echipele îl doreau pentru a transporta oamenii la marile lovituri, nu se putu împiedica să nu facă un tur cu maşinuţele care se ciocneau. Jocul consta în a lovi cât mai multe posibil, a izbi totul în drum, a intra cu capul înainte în ambuteiaje, fără a cruţa pe nimeni. Ce putea fi mai distractiv pentru un tip capabil să fugă din mijlocul unei echipe de zece maşini de poliţie sau să ruleze cu şaizeci la oră într-o parcare, fără a atinge măcar un

stâlp? Observă un grup de turbulenţi enervaţi de comportamentul său şi îşi puse în gând să-i provoace cu mica sa maşinuţă roşie.

În ceea ce-l privea pe el, Guy Barber, pe adevăratul său nume Guido Barbagallo, oprit la standul jocurilor de noroc, se străduia să-l înfurie pe crupier cu diverse trucuri a căror eficacitate fusese dovedită în cazinourile din Vegas. Nu trebuia mult pentru că demonul jocului să pună stăpânire pe el şi să-l facă să piardă noţiunea timpului şi simţul realităţii. Guy inventa noi jocuri pe bani şi era gata în fiece clipă să parieze pe aproape orice: pe seriile bancnotelor, pe plăcuţele de înmatriculare, pe panourile stradale. Cel mai uimitor era că sfârşea totdeauna prin a găsi o logică până şi în cele mai puţin raţionale şiruri de cifre. La un asemenea nivel al dependenţei, nimeni nu încerca să afle dacă talentul era cel care servea viciului, sau invers.

Cu excepţia lui Matt, singurul care îşi păstrase concentrarea asupra misiunii era Gregorio Sanfelice. Specializat în armament greu, Greg fusese ales de Don Mimino în persoană pentru că avea încredere în el, încredere absolută. Greg era un anti-Manzoni, opusul însuşi al pocăitului, cel care preferase să ia cinci ani atunci când FBI îi promisese libertatea în schimbul a trei sau patru nume şi asta cu cea mai deplină discreţie, fără proces, astfel încât nimeni din LCN să nu bănuiască nimic. În aşteptarea ordinelor, aşezat la o masă din cârciumă, tocmai termina o porţie de cartofi prăjiţi şi o bere. Cu o şapcă pe cap, îmbrăcat complet în blugi, privea oamenii venind şi plecând de la standurile din jur, gândindu-se mereu la omul nou care avea să devină graţie celor două milioane de dolari. La cincizeci de ani, Greg spera să-şi lase maşinile şi să se întoarcă la femeia vieţii lui, la mama copiilor săi, şi să-i jure că niciodată nu va mai risca să cadă sau să se întoarcă în închisoare. Va încerca să recâştige timpul pierdut, să le ofere o casă pe lângă Mountain Bear, printre copaci, şi îşi va petrece restul zilelor alinându-i, veghind asupra lor, astfel încât să nu mai aibă de ce să se teamă. O dată ce Manzoni îşi va primi corecţia, se va urca în avion împreună cu colegii săi, îşi va încasa banii chiar după aterizarea pe Aeroportul JFK şi acolo le va spune la revedere, le va strânge mâna pentru ultima dată şi va lua taxiul spre Zeke's, la colţul dintre străzile 52 cu 11 barul la care Michelle era chelneriţă – şi-i va cere să-şi dea demisia pe loc, apoi vor pleca să-i ia pe copii de la şcoală şi totul va începe din nou pentru ei, în altă parte. Visând la viitorul lui apropiat, îşi şterse o urmă de muştar de pe mustaţa groasă, de pistolero, luă o ultimă înghiţitură de bere şi tocmai se ridica de la masă când, deodată, se pomeni faţă în faţă cu un spectru.

Fără a-şi arăta surprinderea, Greg îşi trase pe ochi cozorocul şepcii şi lăsă câteva monede pe tejghea înainte de a se apropia de un şir de automate de joc. Puse o monedă într-un flipper fără a-şi lua ochii de la stafie, care purta o cămaşă havaiană deschisă la piept, peste un tricou alb, şi se plimba fără griji, cu mâinile în buzunare. Greg nu avu nevoie de un efort de memorie prea mare: era idiotul de agent federal care nu izbutise să-l pună la păstrare pentru

douăzeci de ani. Ticălosul, un anume Di Morro sau Di Cicco, reuşise acum zece ani să se infiltreze într-o bandă care pregătea o spargere la o bancă din Seattle. Cu o performanţă actoricească incredibilă, extraordinară pentru un agent undercover, scursura reuşise, bând pahar după pahar şi pierzându-şi vremea în compania fetelor serviabile, să câştige încrederea lui Greg; se născuse astfel un început de prietenie. Din punctul ăsta de vedere, Di Cicco fusese un mai bun actor decât poliţist; deşi nu făcuse nicio greşeală când se dăduse drept derbedeu printre adevăraţii derbedei, ratase flagrantul delict fiindcă nu se coordonase cu colegii lui şi Greg abia izbutise să scape.

Astăzi, prezenţa lui Di Cicco în spelunca asta o sugera şi pe cea a lui Manzoni. Fără a-l scăpa din ochi pe agentul FBI, flancat de un alt putregai la fel ca el, Greg îi făcu semn lui Frank Rosello să-l prevină pe Matt, care, la aflarea veştii, se simţi străbătut de un val de adrenalină. Şi baletul în jurul lui Di Cicco şi Caputo începu fără ca ei să-şi dea seama ce se întâmplă.

În timp ce Jerry conducea microbuzul spre centrul oraşului, Greg şi Chi-Chi aşteptară momentul exact în care cei doi aveau să părăsească Piaţa Liberation. Pentru a evita orice riscuri, Matt prefera să-i neutralizeze imediat.

Caputo, care mergea alături de acolitul său, avu un presentiment în vreme ce dădeau colţul străzii Pont-Fort, deşi nici el nu ştia ce anume îi trezise vigilenţa amorţită de muzică, de bere şi de soare. În asemenea cazuri se baza pe instinctul său de conservare pe care îl folosea mai frecvent decât o făceau contemporanii lui – un instinct rafinat de eterna teamă de moarte şi, mai mult decât atât de teama de a muri prosteşte, dintr-o neatenţie. Să moară în focul luptei – da, de ce nu? Dar moartea într-o ambuscadă era o moarte de şobolan, nu de vultur. Cu sau fără acel anume, era prea târziu pentru a-l mai preveni pe Richard sau pentru a-şi duce mâna la armă: se pomeniră fiecare cu câte o ţeavă în ceafă şi ridicară mâinile. Greg, ţinându-l pe Di Cicco în bătaia armei, se bucura de ocazia unei neaşteptate răzbunări. Chi-Chi îl percheziţionă pe Caputo, îi luă arma şi îl îndemnă să tacă administrându-i un toc de armă în ceafă. Matt, Guy şi Frank li se alăturară la colţul aleii Madriers, iar microbuzul străbătu în linişte străzile pustii din Cholong, ducând la bord şase membri ai Cosa Nostra şi doi agenţi federali care nu vedeau niciun mister în obiectul vizitei lor. Matt îşi armă revolverul.

— Care dintre voi e gata să moară pentru Giovanni Manzoni?

Cinci minute mai târziu, Jerry parcă microbuzul în colţul străzii Favorites, având pavilionul Blake la cincizeci de metri în linia de ochire.

Loveşte rapid şi fără somaţie. Nu rata nicio şansă de a-l distruge pe Manzoni de la intrare, profită de elementul surpriză, limitează strategia în favoarea forţei de impact. Sanfelice scoase din cutie tocul din lemn al armei Viper AT-4 şi pregăti vizorul, apoi încărcătorul lansatorului de rachete.

— Forţă de penetrare 30,48 centimetri, viteză 300

metri pe secundă, lejeritate, manevrabilitate, fiabilitate, soldaţii noştri le

adoră, spuse el înainte de a şi-l pune pe umăr. Daţi-vă în spate, dacă nu vreţi să semănaţi cu o pizză de acum înainte.

Alături de el, Matt Gallone, Frank Rosello, Guy Barber şi Jerry Wine îl priveau. Hector Sosa, în microbuz, îi ţinea sub observaţie pe agenţii care nici măcar nu încercaseră să opună rezistenţă. Matt avusese dreptate: agenţi federali aşa cum erau ei, nici Caputo, nici Di Cicco nu aveau chef să moară pentru Manzoni. Mai devreme sau mai târziu, oamenii lui Don Mimino ar fi găsit strada Favorites şi nimic n-ar mai fi putut opri ceea ce avea să se întâmple. Să-şi lase pielea aici pentru a întârzia manevra ar fi fost o eroare profesională. În cadrul pregătirii, fuseseră învăţaţi să nu moară inutil.

Hector nu se putu împiedica să-şi ia ochii de la cei doi pentru a urmări spectacolul. Racheta îşi luă zborul într-o traiectorie rectilinie, traversă faţada şi explodă în interiorul pavilionului, ale cărui ziduri zburară în afară, desfăcând clădirea ca pe corola unei flori înainte că acoperişul şi etajul întâi să se prăbuşească dintr-o bucată. Jerbe de cărămizi se ridicară în aer pentru a cădea apoi pe o rază de o sută de metri în jurul punctului de impact. Un nor de praf gros ca o ceaţă rămase în suspensie secunde lungi înainte de a se dizolva şi a lăsa din nou lumina zilei să pătrundă în strada Favorites.

— Nu vă apropiaţi imediat, temperatura în baracă e de două mii de grade.

Greg cunoştea Viper-ul AT-4, fiindcă îl utilizase într-un atac al unui tren şi topise cabina locomotivei ca într-un desen animat. Pentru această unică lovitură trasă cu o precizie diabolică, se antrenase zile întregi într-un cimitir de maşini din Deşertul Nevada. Considerându-şi treaba încheiată, puse arma înapoi în tocul ei şi nu mai aşteptă decât o confirmare, aceea a doborârii lui Giovanni Manzoni.

O secundă înaintea exploziei, întins la pământ, cu ochii secaţi de atâtea lacrimi vărsate, Fred luase teribila decizie de a părăsi imediat Cholong şi de a renunţa la Witsec, de a nu mai solicita protecţia guvernului american. După ce Maggie îşi retractase mărturia, nu-i mai rămânea decât să fugă, să-şi lase familia să trăiască liberă, fără această cumplită senzaţie a unui al treilea ochi care o pândea în permanenţă. Cavalereşte, nu-i va mai pune pe ai săi în pericol, îi va lăsa să-şi trăiască viaţa. Îi era suficient să treacă pe acasă pentru a-şi lua unele lucruri înainte de a se evapora. Dar explozia fu atât de neaşteptată, atât de intensă, încât îl încremeni pe loc, tăindu-i elanul.

Ca în imponderabilitate, se duse să arunce un ochi în stradă şi văzu că din locul în care îşi petrecuse aceste ultime luni nu mai rămăsese decât un crater plin de praf, înconjurat de moloz. În aceeaşi clipă auzi un strigăt sugrumat a cărui semnificaţie o înţelese şi o luă la fugă spre pavilionul federalilor, unde o văzu pe Maggie, pradă îs* teriei, încercând să scape din braţele lui Quintiliani, care o ţinea culcată la pământ, apăsându-i o mână pe gură.

Fred se repezi pentru a-l ajuta şi a-şi împiedica soţia să urle în gura mare. Quint izbuti să-şi degajeze mâna dreaptă, cu care îi arse femeii una în ceafă şi apoi îi aşeză capul cu blândeţe pe un colţ de covor. Ieşi pentru o clipă I din încăpere şi reveni cu o trusă de prim ajutor, de unde scoase o cutie de metal cu o seringă. Trebuia s-o pună pe Maggie la adăpost de ea însăşi.

— Va dormi cel puţin şase ore.

Târându-se câţiva metri, se apropiară de fereastră şi se ridicară doar atât cât să poată observa, în diagonală, un microbuz înconjurat de un grup de indivizi înarmaţi, care se îndreptau spre ruine.

— În afară de Matt Gallone şi Frank Rosello, nu-l cunosc pe niciunul, şopti Fred.

— Mărunţelul brunet e Jerry Wine, iar cel care mânuieşte RPG e Greg Sanfelice.

Quint se întrebă cum reuşiseră putregaiurile astea să ajungă până la Manzoni. Şase ani de eforturi fuseseră spulberaţi sub ochii lor. Refuză să-şi închipuie că vorbise cineva de la Washington sau de la Quantico şi lăsă problema pe mai târziu. Câţi să fi fost? Cinci? Zece? Douăzeci? Mai mulţi? Indiferent de număr, ştia că e vorba despre elita elitelor şi că oamenii lui Don Mimino se supunea orbeşte ordinelor. Dacă la New York se afla că şobolanul de Manzoni trăia într-un mic oraş din Normandia, Franţa, lucrurile începeau prin ştergerea de pe hartă a respectivului oraş din Normandia, Franţa, şi abia după aceea se mai vedea ce altceva e de făcut. Thomas Quintiliani îi detesta pe mafioţi, dar îi respecta pe cei care ştiau să-şi urmeze propriile hotărâri. Don Mimino îşi avea logica sa, nimic de zis.

Norul de praf odată risipit, Matt se repezi spre grămada de moloz, cu un Smith Wesson în mână. Greg era nedumerit: tot ce se aflase în casă fusese transformat în fărâme şi, dacă tot ce fusese viu în momentul deflagraţiei era acum mort şi îngropat, de ce se mai plângeau unii? Dar Matt era hotărât să respecte principiile bunicului său şi să nu părăsească locul înainte de a scuipa pe cadavrul duşmanului. Lăsând la o parte problemele cu vamă. Don Mimino nu s-ar fi supărat să primească un mic suvenir inima lui Manzoni într-un flacon cu formol, de pildă pentru a o arăta celor care visau să-i urmeze exemplul şi a o transforma apoi în element de decor pe etajera celulei sale. Matt îşi strigă oamenii să vină să sape pentru a putea scoate inima. Jerry scoase din ladă lopeţi şi târnăcoape.

Ghemuit la sol, Quintiliani încerca să-şi anunţe echipa prin telefon, dar nici Di Cicco, nici Caputo nu răspundeau şi el trase de aici concluzia care se impunea. Fred era parcă hipnotizat de spectacolul celor pe care îi cunoscuse, pe care-i iubise ca pe nişte fraţi şi care azi scormoneau în ruinele casei lui, sperând să-i scoată cadavrul de dedesubt.

— Încerc să obţin întăriri, dar de acum înainte nu mai putem conta decât pe noi înşine, spuse Quint cu un uimitor sânge rece.

Cu un târnăcop în mână, aplecat asupra unui morman de pietre care, cu zece minute mai devreme, fusese o bucătărie, Jerry auzi gemete şi îl strigă pe Matt.

Din adâncul ruinelor, o voce nu mai avea putere să strige, dar refuza să se stingă. Greg, care provocase tot soiul de urlete în cariera sa, nu mai auzise niciodată gemete atât de sfâşietoare. Guy voia să le amuţească înainte chiar de a şti cine le scotea. Dădură la o parte câteva bucăţi de zid făcute fărâme, smulseră o chiuvetă de metal, ridicară resturi de aparate electrocasnice şi începură să izbească în şipcile parchetului. Degajaseră câteva plăci prefabricate când, brusc, mormanul se prăbuşi cu un etaj şi îi îngropă până la talie. Jerry îi ajută să iasă; insuportabilele vaiete nu încetară, ci dimpotrivă, ai fi crezut că fiinţa aceea ghicise că există cineva care încearcă să-i vină în ajutor.

La adăpostul culcuşului său, Malavita supravieţuise exploziei. O formă de viaţă care aducea vag cu un câine ieşi din măruntaiele clădirii. Nimicită, cu trupul însângerat, mânată doar de instinctul de supravieţuire, căţeaua ieşi la suprafaţă. Frântă, sfâşiată, mânjită de sânge, încetă să mai scheaune când îi zări pe oamenii nemişcaţi, îi recunoscu ca fiind călăii ei şi-i imploră din priviri.

Matt se întoarse spre Sanfelice, reproşându-i siguranţa de adineauri: un „tot ce fusese viu” scăpase din explozie.

De ce nu şi Manzoni însuşi, această canalie care de ani de zile îi sfida? Furios, îşi revărsă mânia asupra câinelui. Înhăţă o bară de fier şi îl lovi cu atâta turbare, încât oamenii lui se văzură nevoiţi să intervină. Confruntată cu o asemenea barbarie, Malavita regretă că fusese cruţată de prăbuşire.

Quint întoarse privirea, dezgustat, se îndreptă spre geanta metalică şi îi descuie lacătul.

— Serveşte-te, Manzoni, spuse el umplând încărcătorul unui revolver.

Dar Fred nu mai avea forţa necesară. Îngenuncheat în faţa ferestrei, se lăsă să cadă la podea şi izbucni în hohote.

Maggie reacţionase pe loc – un strigăt de groază, copiii ei, carnea ei, lumea care se prăbuşea. Fred trecea prin aceleaşi chinuri acum.

Tom se simţea responsabil pentru această tragedie, fiindcă îi consemnase pe Blake în locuinţa lor până la noi ordine. El, care ştia să găsească în orice circumstanţe cuvintele potrivite, rămase mut în faţa nenorocirii unui om care îşi credea copiii îngropaţi în moloz.

De fapt, Fred refuza inacceptabilul: pierduse pentru totdeauna manuscrisul Memoriilor sale.

Cu buzunarele pline de efectele sale, Warren aştepta singur pe peron expresul de Paris. Ceea ce era mai greu fusese făcut. De acum înainte intrase în acţiune şi trenul nu se va opri înainte ca el să-şi recapete locul de moştenitor.

Prima etapă în formarea unei noi mafii americane consta în recrearea unei comisii în felul lui Luciano, organizate după modelul ONU, care se vegheze

la apărarea teritoriului său; cel care nu respecta pactul de neamestec era înhăţat de soldaţi independenţi, căştile albastre ale mafiei, care primeau ordine exclusiv de la această comisie. Apoi va impune în fiecare familie un sistem de drept filial, în care femeile vor deţine un rol mult mai important. Cu cât structura familială era mai puternică şi cu cât se profita mai mult de caracterul ei mixt, cu atât vor fi mai puţini pocăiţi, fiindcă e mai greu să-ţi dai mama sau soră pe mâinile autorităţilor. Feminizarea organizaţiei avea numeroase alte virtuţi şi întărea sentimentul comunitar. Modelul mediteranean, retrograd, sclerozat, îşi atinsese limitele. A instaura o veritabilă egalitate şi a da femeilor puterea care li se cuvenea însemna renunţarea odată pentru totdeauna la Evul Mediu. Etapa următoare, fără îndoială cea mai delicată, era aceea de a se orienta spre o mafie „ecumenică”; termenul revenea frecvent în gândurile sale. Graţie diplomaţiei, va reuşi poate acolo unde orice tentativă de reunificare eşuase; diversele rase şi religii aveau să fie acceptate fără discriminare şi integrate conform unor rapoarte stricte. Războiul cu chinezii sau portoricanii decimase inutil rândurile LCN, iar asta nu trebuia să se mai întâmple niciodată. În afara acestor transformări, bazele organizaţiei vor rămâne aceleaşi: un şef la trei locotenenţi, fiecare locotenent având sub ordinele sale circa zece oameni. Numărul şefilor varia în funcţie de regiune; aceştia aveau să formeze o familie, fiecare familie avea naşul ei, iar toţi naşii constituiau cupola, prezidată de îl capo di tutti căpi. Warren se vedea bine în acest rol; era o simplă chestiune de timp.

Pe şinele rezervate garniturilor de marfă, la vreo sută de metri distanţă, observă două siluete care apăruseră între vagoanele cu cereale ale unui tren interminabil ce părea să fi fost abandonat acolo. Cei doi, la vreo patruzeci de ani, îmbrăcaţi în haine sport, evident rătăciţi şi dornici să-şi regăsească drumul, se apropiau cu paşi repezi.

Warren sesiză ceva familiar în aspectul lor, un amestec de mici indicii, capul uşor tras între umeri, o alură cocoşată şi totuşi o rapiditate surprinzătoare, o prestanţă inexplicabilă. Când ajunseră suficient de aproape pentru a le distinge trăsăturile, cu inima bătându-i tare, Warren îi recunoscu pe cei din rasa lui. Unul era italian, ar fi putut băga mâna în foc pentru asta, iar celălalt nu putea fi decât un irlandez pur, un fucking mick, unpaddy, un harp, un black Irish. Warren resimţi aceeaşi bucurie că acela care îşi întâlneşte semenii în ţări străine, acel sentiment de fraternitate instinctivă, acea legătură comunitară care transcende frontierele; cei doi erau homeboys. Se revăzu, copil fiind, jucându-se în ţărână, printre picioarele celor mari în costume sobre, care îi altoiau câte o scatoalcă paternă peste cap. Îi luase drept modele şi niciun vis n-ar fi putut fi mai pregnant decât acela; într-o zi avea să fie unul de-al lor.

Dar îndoiala îi reteză din scurt entuziasmul: de ce apăruseră aceste fantome ale trecutului exact în momentele în care îşi proiecta el filmul

propriului viitor? De ce revenise New Jersey la el şi nu invers? îşi plecă imediat ochii, dându-şi seama că tipii ăştia nu s-ar fi putut rătăci în Cholong-sur-Avre decât dintr-un motiv precis, care nu anunţa nimic bun pentru Manzoni.

Nick Bongusto şi Joey Wine ieşeau de la şcoală şi pauza luase sfârşit: prin telefon, Mattâi anunţase de eşecul de la domiciliul lui Manzoni şi le ordonase să ia microbuzul şi să tragă pe dreapta în Piaţa Liberation. Afacerea se anunţa mai complicată decât prevăzuseră, vor trebui să muncească din greu, să-şi câştige cele două milioane de dolari. Se duseră la peronul spre Paris şi observară în sfârşit un individ căruia să-i ceară informaţii, un tânăr nemişcat, care nu-şi ridică privirea din pământ. Tânărul Blake avusese timp să-şi amintească povestea atroce a acestui fiu de pocăit luat ostatic de LCN pentru că tatăl său să nu depună mărturie; şi totuşi, acesta sfârşise prin a vorbi. Câteva zile mai târziu, cei de la FBI găsiseră ceea ce mai rămăsese din copil pe fundul unei băi de acid. Văzându-i pe cei doi înaintând spre el, Warren simţi o arsură în măruntaie, arsura unei ameninţări intolerabile despre care auzise vorbindu-se încă din copilărie. Asta era baza, emoţia fundamentală, piatra de temelie a oricărui edificiu al mafiei: teroarea. Îşi simţi tâmplele prinse ca într-o menghină, pieptul înţepenindu-i şi ceafa tensionându-se până în pragul durerii. În măruntaiele lui înfierbântate, o lamă îngheţată îi perfora abdomenul, îl secătuia de forţă şi îl împiedica să se mişte; nu-şi putu reţine un fir de urină care i se scurse de-a lungul piciorului. El care, o clipă mai devreme, se închipuia şeful suprem al crimei organizate, era acum dispus să se roage în genunchi pentru că tatăl lui să apară dintr-o dată şi să îl salveze.

— ...Downtown? îl întrebă Joey.

Marcat de teama de a nu se dă în vileag, Warren se întrebă dacă era vorba de o capcană. Joey chiar voia să ajungă în centru sau aştepta o confirmare a intuiţiei sale?

În caz că greşea, se şi vedea aruncat pe linia ferată şi făcut terci de primul tren. Ezită un moment, apoi răspunse cu un semn al mâinii, indicând direcţia. La difuzor fu anunţat expresul care intra în gară şi din care coborâră câţiva călători. Fantomele dispăruseră.

Frica de moarte îşi lăsase amprenta asupra lui; de acum, nimic nu avea să mai fie ca înainte. Se vedea confruntat cu prima sa alegere veritabilă din viaţa de bărbat: să cucerească Lumea Nouă sau să rămână alături de ai săi la ora adevărului. Trenul ieşi din Cholong, lăsându-l pe Warren pe peron.

În Piaţa Liberation, în mijlocul unei mulţimi vesele, Belle îşi acordă un ultim moment de rătăcire. Le invidia pe toate aceste familii care îşi luau dreptul la fericire.

Dacă ar fi avut şi ea norocul să se nască în rândul dezmoşteniţilor sorţii, a celor stigmatizaţi de viaţă ori chiar al nebunilor lipsiţi de orice logică sau al retardaţilor incapabili să gândească! Soarta decisese însă altfel pentru ea; tatăl ei era un om capabil să zdrobească degetele unui tip în uşă şi s-o şi închidă pe

urmă. Strălucit în acest gen de activităţi, tatăl ei urcase în ierarhie până ce ajunsese să conducă un întreg teritoriu, în mod similar cu un primar sau un prefect şi mult mai de temut decât aceştia, căci avea drept de viaţă şi de moarte asupra celor care îi stăteau în cale. Alesese să respecte legile unei lumi paralele, în care stupiditatea părea a se lua la întrecere cu inumanul. În plus, denunţase această lume paralelă şi se condamnase astfel pe sine şi urmaşii săi la o viaţă sub o continuă urmărire. Exilată şi alungată, Belle nu-şi mai găsea locul în lume.

Răspunse la veselia din jur râzând şi ea, apoi se îndreptă spre roata mare ale cărei treizeci şi şase de nacele, pline, urmau să se golească pentru a lăsa locul altor amatori de distracţie. Fără a-şi face griji în privinţa părţii concrete a gestului ei (Cum să se strecoare pe sub bară de siguranţă? în ce moment să urce pe margine pentru a sări de la cea mai mare înălţime? Care va fi punctul de impact?), se simţea cuprinsă de o stranie exaltare. Nu avea dreptul decât la o singură cursă, dar va reuşi în sinucidere, aşa cum reuşea în totul. Pentru a se răzbuna pe această lume cinică, avea să-i ofere o imagine supremă a romantismului. Se apropie de ghişeu, îşi luă biletul şi aşteptă că roata să se oprească.

Furios fiindcă nu găsiseră corpul lui Giovanni, Matt şi grupul său se alăturară, în Piaţa Liberation, ultimilor patru membri ai echipei. Consiliu de război. Pentru a instaura rapid un climat de teroare în mediul citadin, asupra unei populaţii restrânse, Jerry preconiza să folosească tehnică numită „braziliană”, care constă în a deschide focul asupra unei clădiri publice, dacă era posibil asupra unui comisariat de poliţie sau asupra unei primării şi, aşa cum procedaseră cu cabana pescarului, să-i ciuruie zidurile până ce o vor vedea prăbuşindu-se singură. Greg propuse chiar să tragă o a doua salvă cu Viper AT-4, pentru a câştiga timp. Frank şi Hector preferau să evite să se ajungă până acolo; se putea proceda încă mano a mano, prin lansarea unui apel general la bunăvoinţă în loc să panicheze mulţimea. Sărbătoarea asta nenorocită le va facilita misiunea: rezolvaseră cu prefectul, primarul, căpitanul jandarmeriei şi cu cei şase oameni ai săi în uniformă; acum era suficient să-i neutralizeze şi să se servească de ei. În privinţa restului populaţiei, Frank sugeră să respecte formula obişnuită: două treimi intimidare pentru o treime de corupţie, pentru a încuraja delaţiunile.

În cursul acestei faze a operaţiunii, oamenii se puteau exprima cu adevărat, atingându-şi culmile meşteşugului. În restaurantul Le Dauphin, care dădea spre piaţă, primarul din Cholong, prefectul de Eure şi căpitanul jandarmeriei se văzură nevoiţi să-şi întrerupă aperitivul la îndemnul celor cinci revolvere. Crezură iniţial că e un soi de glumă, până ce Matt le arătă la ce se rezumau acum forţele de ordine: şase jandarmi care, la gura unei mitraliere MP5

de 9 mm acceptaseră deja statutul de ostatici. La întrebarea „Unde îi

vom ţine?”, Jerry avansă o idee pe care Matt, contrar tuturor aşteptărilor, o găsi excelentă. Fără ca nimeni să poată reacţiona la o situaţie atât de extravagantă.

locuitorii din Cholong văzură un straniu echipaj traversând bâlciul: aleşii şi jandarmii încadraţi mânu militari de o mână de turişti murdari. Cum să-şi închipuie că aceşti turişti erau capabili să pustiască oraşe cu bâte de baseball, să ocupe cartiere întregi la fel ca un batalion militar sau să controleze, din motive de securitate, mişcările din jurul mai multor clădiri în cursul unei reuniuni la vârf? Matt ceru să fie tras un glonţ de Special calibrul 38 în tâmpla proprietarului roţii mari, pentru a fi siguri de cooperarea lui. Clienţii din roată fură coborâţi, iar Hector şi Jerry, zâmbind, împinseră câte un ostatic în fiecare nacelă.

Cu biletul în mână, Belle şi toţi ceilalţi care îşi aşteptau rândul se văzură împinşi de pe platformă. La fel ca fratele ei înainte, recunoscu imediat această violenţă. La fel ca fratele ei înainte, se simţi împresurată de fantome.

Unii dintre tipii aceştia o trataseră ca pe o prinţesă şi o însoţiseră pretutindeni. La zece ani, dacă le-ar fi cerut Luna de pe cer, i-ar fi dat-o şi ar mai fi adăugat şi Soarele. Iar azi, aceiaşi oameni îi sabotau sinuciderea? Infernul, pentru eternitate? Era oare Dumnezeu în tabăra lor de dădeau dovadă de o asemenea încrâncenare?

Matt aşteptă că roata să se învârtească şi-i ceru interpretului să intervină; acesta se aplecă spre microfonul staţiei de sonorizare. Vocea sa răsună în întreaga piaţă: nimeni nu avea nimic cu locuitorii din Cholong, totul va decurge fără probleme atâta vreme cât nimeni nu se va opune grupului de americani – neştiind cum altfel să-i numească, îi veni în minte cuvântul „delegaţie”. În plus, o sumă de două sute de mii de euro, bani lichizi, îi va reveni celui care va contribui la prinderea scriitorului american Frederick Blake, mort sau viu. În timpul anunţului, Chi-Chi şi Guy împărţiră în mulţime exemplare ale celebrului articol din Times cu privire la procesul lui Manzoni. În final, Matt îi ceru interpretului să patruleze în tot oraşul la volanul camionetei băcanului şi să difuzeze acelaşi mesaj.

Unii se gândiră să riposteze şi să ceară explicaţii despre această „stare de asediu”. Matt le propuse lui Greg şi Hector să arate localnicilor amploarea hotărârii lor astfel că, înarmaţi cu revolverele de 9 mm, îi invitară pe vizitatori să se depărteze în viteză, după care îşi descărcară încărcătoarele în standul artiştilor locali. În aer zburară cioburi de vase din ceramică, statuete şi abajururi de sticlă. Cei rămaşi la faţa locului văzură peisaje şi portrete străpunse sub privirile neputincioase ale artiştilor. Standul asociaţiilor, de care Maggie fusese responsabilă, se transformă în mici fărâme. Piaţa se goli instantaneu, iar muzica şi zurgălăii tăcură, lăsând să răsune strigăte de spaimă, care nu se stinseră decât peste multe minute. Curând, nu se mai auzea decât scârţâitul metalic al nacelelor din roată mare.

Niciodată, nici chiar în vremea celor mai crunte războaie dintre clanuri,

nu suferise Giovanni Manzoni o asemenea pierdere. Opera sa asasinată înainte chiar de a veni pe lume, cartea lui născută moartă! Atâtea ore în care muncise, în care cântărise fiece virgulă şi cugetase asupra fiecărui cuvânt înainte de a-l alege. Mersese chiar până la a deschide un dicţionar! Atâta dragoste, o dăruire totală.

rodul măruntaielor sale, oglinda sufletului său, cântecul inimii lui! Atâta încrâncenare de a-şi urma propriul adevăr, fără a ascunde nimic, acest dar pe care îl destinase cititorilor! Viaţa sa întreagă. Transformat în mici fărâme în doar câteva secunde. Praf şi pulbere.

Mai rău decât ar fi văzut moartea cu ochii, Fred încerca înspăimântătoarea senzaţie că nici nu existase vreodată.

Adineauri, auzindu-şi soţia condamnându-l, crezuse că a atins limita de jos. Dar înţelesese că orice durere e relativă: cel care crede că a pierdut tot mai are încă ce pierde, în mai puţin de o oră, Fred suferise moartea viitorului său şi, în clipa următoare, pe cea a trecutului. Şi pe măsură ce forţele îl părăseau, căzu pradă unor stranii halucinaţii.

O cohortă de morţi vii defila acum în încăpere, oameni de toate vârstele, cu craniile despicate, cu trupurile schilodite de răni purulente, înecaţi cu ochii ieşiţi din orbite – marea farandolă a victimelor, directe şi indirecte, ale lui Giovanni Manzoni şi ale bandei sale. Aplecate spre el, târându-se pe jos, spectrele îl gratificau cu câte o pălmuţă pe umăr, savurând clipa divină a răzbunării. Aşteptaseră atâţia ani în tăcere, unele în purgatoriu, altele sub pământ, gata să iasă în cel mai rău moment. Veniseră să-i spună lui Fred că, victimizându-i pe cei nevinovaţi, Giovanni Manzoni destabilise ordinea universală şi că aceasta cerea azi să fie refăcută. Dacă nimic nu se creează, ci totul se transformă, la fel se întâmplă cu ură şi cu nedreptatea, care se preschimbau în destin şi în lovituri ale sorţii. Armonia are oroare de vid.

Quintiliani, care dintotdeauna întreţinuse raporturi imprecise cu legea talionului, nu avea inima să-i dea lovitura de graţie: Ceea ce simţi acum nu e nimic în comparaţie cu suferinţele la care i-ai supus, de atâtea ori, pe simplii necunoscuţi care nu se resemnau în faţa tiraniei tale. Deci cum se simte asta acolo înăuntru, domnule Manzoni ?

— Spune-mi ceva, Fred. Un cuvânt, doar un cuvânt.

— Vendetta.

— Ce vrei să spui?

— Îi dăm drumul, Quint, tu şi cu mine.

— ...?

— Le-o facem, amândoi. Nu pot să fie mai mulţi de zece.

— Eşti nebun, Manzoni?

— Nu te baza pe întăriri. Dacă nu-i vom găsi noi, ne vor găsi ei pe noi. Şi n-o vor lăsa deloc moale cu stricăciunile.

— Nu mai sta pe gânduri, e o ocazie care n-o să mai apară a doua oară.

Fără proces, fără dovezi pe care trebuie să le culegi ani de-a rândul ca să le poţi desfiinţa şi fără avocaţi care să le desfiinţeze pe ale tale. Acum sau niciodată e momentul să distrugi floarea cea vestită a crimei organizate. Îţi vei face ţie însuţi o bucurie şi, la final, vei căpăta şi o tresă în plus. Caz de forţă majoră şi toată lumea va fi mulţumită.

— Sunt mulţi, Fred, şi foarte bine echipaţi.

— Ai petrecut douăzeci de ani studiind modul în care funcţionează tipii ăştia, iar eu i-am format şi i-am condus; cine îi cunoaşte mai bine decât noi doi?

Quintiliani se prefăcu că se gândeşte, că se indignează, de formă, dar decizia lui era luată: i se lăsase limpede de Înţeles că forţele speciale nu vor interveni atâta vreme cât ostaticii se roteau în aer cu un pistol aţintit la tâmplă. Şi, ca ofiţer FBI, fusese chiar îndemnat să procedeze aşa cum îi permitea marja sa de manevră.

Fără nicio teamă de pedeapsă, agentul se putea comporta şi el ca unul dintre aceşti mafioţi; cum să rateze o asemenea ocazie? El, Tomaso Quintiliani, nu avea să dea cu piciorul şansei de a acţiona după propriile sale reguli, de a fi totodată juriul şi călăul, de a apăsa pe trăgaci fără a-şi face vreo problemă de etică. În adolescenţă, la fel ca toţi copiii de italieni care-şi pierdeau vremea în Mulberry, tare i-ar fi plăcut să facă parte dintr-o bandă. Aceia erau eroii, nu indivizii ăştia în albastru care patrulau pe străzi cu bastonul în mână. Şi chiar dacă, adult fiind, îşi alesese tabăra, nu uitase niciodată fascinaţia pe care o exercitaseră asupra lui renegaţii. Astăzi, destinul îi oferea o ocazie unică de a scăpa de un demon ce-i reapărea din când în când în cele mai ruşinoase vise.

În ceea ce-l privea, Fred avea să-şi împlinească o veche fantasmă: avea să scoată revolverul cu conştiinţa împăcată, de partea legii, cu binecuvântarea Unchiului Sam.

Şi cu puţin noroc, poate chiar va primi o decoraţie. Totul li se cuvine celor care ştiu să aştepte.

Unii fugiseră după ajutoare în satele învecinate, alţii se strânseseră în oraş pentru a reacţiona faţă de această stare de asediu, dar cei mai mulţi dintre locuitori se întorseseră pur şi simplu la casele lor pentru a deschide radioul şi televizorul şi pentru a da telefoane. În scurt timp, când deveni evident că, în ciuda structurilor oficiale şi a mijloacelor de comunicaţie, populaţia din Cholong nu putea să se aştepte la mare lucru din partea autorităţilor, oamenii se simţiră, pentru prima dată în viaţa lor, pe cont propriu.

Într-o cafenea din cartierul Chapelle, vreo treizeci de indivizi încercau să analizeze situaţia şi să găsească mijloace de a reacţiona în faţa ameninţării ivite. Unii se străduiau să înţeleagă, alţii îndemnau la ripostă imediată, înainte ca situaţia să nu atingă un punct de la care nu mai există cale de întoarcere. În sala de ceremonii, cam o sută de alţi localnici ascultau traducerea cu voce tare a articolului din Times, care relata trecutul lui Blake/Manzoni, şi toţi se simţeau

trădaţi. Un mafiot! îi primiseră pe ticăloşi în comunitatea lor, îşi deschiseseră şcoala pentru nişte lepădături. Statul francez era, desigur, complice, la fel că CIA şi FBI, la fel ca Interpolul, Pentagonul, ONU, şi toţi ăştia aleseseră Cholong-surAvre! Şi pentru a pune capac, le stricaseră sărbătoarea şi le puseseră vieţile în pericol din cauza acelei familii blestemate. În vreme ce sentimentul de indignare se accentua, o mână de oameni formară o miliţie pentru a-l scoate pe ticălos din vizuină şi a-l dă cât mai rapid în mâinile celor care-l căutau.

Unii, cazuri izolate, ar fi preferat să lucreze singuri, cu speranţa secretă că vor primi o recompensă care-i va pune la adăpost de griji pentru mult timp.

Au existat, prin urmare, câteva derapaje individuale, aparent lipsite de importanţă. Unii văzură în acest climat revoluţionar un soi de falie temporală şi găsiră rapid o modalitate de a profita de situaţie. Urgenţa, pericolul şi ameninţarea accentuară vechile ranchiune; era momentul – acum sau niciodată – pentru răzbunările personale.

Această teribilă senzaţie de neputinţă în faţa violenţei unui ocupant trezi cele mai întunecate amintiri la bătrânii oraşului. Unii pronunţară chiar cuvântul „război”.

Un război pe care nimeni nu l-ar fi putut prevedea când, cu numai o seară în urmă, locuitorii micului târg Cholong-sur-Avre aveau o cu totul altă idee despre frumuseţea vieţii. Un oraş cu şapte mii de locuitori, prin nimic deosebit de oraşul vecin, atins din întâmplare de istorie, dar niciodată prea brutal, evoluând de-a lungul secolelor, dar niciodată prea rapid. Nici mai buni şi nici mai răi ca alţii, locuitorii săi erau mânaţi deopotrivă de patriotism local, dar şi de chemarea zărilor îndepărtate.

Dacă ar fi să credem în statistici, ei se încadrau în rapoartele demografice, în normele sezoniere, în media naţională, iar un sociolog – cu riscul de a muri de plictiseală – ar fi putut folosi Cholong ca bază de date pentru a creiona arhetipul însuşi al oraşului de provincie. Şi totul ar fi putut decurge în acest fel până la sfârşitul lumii, dacă locuitorii din Cholong nu s-ar fi pomenit implicaţi într-un război pe care nu ei îl porniseră.

Că am trăit ce voi povesti nu-mi va fi de mare folos.

Dar dacă nu aş fi trăit toate astea, nu aş fi fost capabil să le imaginez.

Cu siguranţă că există lucruri pe care le poţi imagina şi altele pe care nu le poţi descrie dacă nu ai luat parte la ele. Dacă n-ai simţit până în măruntaie ceea ce s-a întâmplat. Quint a fost obligat să-şi ţină gura din cauza secretului profesional. Numai eu ştiu ce este adevărat şi ce este fals, aranjat în versiunea pe care le-a servit-o celorlalţi. În afară de el, eu sunt singurul martor.

A fost prea mult pentru mine. A trebuit să mă aşez în faţa unei pagini albe şi să spun ceea ce s-a întâmplat cu adevărat, chiar dacă nimeni nu va citi niciodată aceste rânduri. Înainte de a mă considera nebun, cititorule, lasă-mă să-ţi povestesc cum Quint şi cu mine am încercat să restabilim ordinea în acest oraş.

Mai întâi imaginează-te pactizând cu cel mai mare duşman al tău ca să-i vii de hac propriului tău frate. Eu, Giovanni Manzoni, să fiu partenerul bărbatului pe care l-am văzut de atâtea ori crăpând în visele mele? Când mă gândesc la asta, după ce evenimentele au avut loc, mi se face greaţă. Am să încerc să scap de toate insultele ce-mi vin în minte atunci când trebuie să pomenesc de nenorocitul acesta de poliţai (ispita e mare, dar trebuie să evit repetiţiile).

Am să-i spun pe nume. Tom Quint, Tomaso Quintiliani în versiunea originală, într-o bună zi mi se va ordona să schimb toate numele din povestea asta, dar până atunci...

Măcar dacă tipul ar fi rezultatul imaginaţiei mele. Un erou de ficţiune.

L-aş fi făcut să spună tot ce aş fi vrut. Asta m-ar fi răzbunat pentru tot ce m-a făcut să suport de atunci. Dar Tom este foarte real. Nu i se pot prevedea reacţiile, nu poţi şti ce îl motivează. Tom este un justiţiar. Îţi imaginezi? Nu poliţaiul cumsecade ce ia parte la viaţa de cartier, uman, slab (ştiu, am întâlnit mulţi dintr-ăştia).

El face parte dintr-o altă rasă. Pare o nebunie în zilele noastre, dar mai există justiţiari. Tom este cel mai rău dintre poliţai pentru că este cel mai bun dintre ei. l-au trebuit patru ani ca să pună mâna pe mine, dar până la urmă a reuşit. Tipii ăştia de la FBI nu pot avea o viaţă ca toată lumea. Să se distreze cu câţiva dolari în buzunar. Să-şi ducă progeniturile la cinema. Să aibă grijă de soţia lor care se plictiseşte pe undeva. În loc de toate astea, de cum se trezesc, primul lor gând este la cel pe care îl urmăresc. Pe durata zilei îi pronunţă de o sută de ori numele. Să-l vadă închis într-o celulă ar fi apoteoza vieţii lor. Ca şi când nu ar avea alt ţel în viaţă. Te întrebi dacă sunt cu adevărat oameni, cu ochelarii lor negri ca să nu ştii niciodată încotro privesc. O conştiinţă superioară pe care noi, ceilalţi, nu am înţelege-o?

Nu, nimeni nu ştie cum funcţionează unul ca Quint. Dar el pretinde că ştie cum funcţionează un Manzoni. Pentru Tom Quint par transparent. Ca să mă înfunde, a trebuit să-mi anticipeze acţiunile ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Dacă ar fi să-i crezi pe federali, un tip ca mine este previzibil, limitat, iar cuvintele pot fi şi mai sarcastice.

Prefer să-şi ţină ochelarii pe nas când îmi vorbeşte. În rarele momente în care şi-i scoate, nu suport să mă oglindesc în ochii lui. Văd în ei chestiile alea... cum să spun?... în cele mai bune zile, sunt un psihopat. Dar în cea mai mare parte a timpului sunt un animal. Se uită la mine ca la un animal. Un saurian, o specie dispărută, o creatură cum nu se poate vedea decât în crizele de delir. În loc să mi se rupă de asta, chestia mă enervează. Nu ştiu de unde vine furia asta şi nici cum să scap de ea. Atunci o păstrez în mine. Şi mă înfricoşează cum numai adevărul mă înfricoşează.

Faţa pe care a făcut-o când i-am spus că am început să scriu! Ceva între dispreţ şi batjocură, trebuie că există un cuvânt pentru asta. „Tu, Fred...” Mi-ar

fi aruncat-o în faţă, aş fi preferat asta.

Eu, să scriu? Giovanni Manzoni? Cum aş fi putut? Să-mi povestesc viaţa era un proiect meschin! Cu toţii păreau de acord, chiar şi familia mea. De ce chestia asta îi scotea atât de mult din sărite? Nu ceream nimic nimănui. Nu făceam rău. Dispăream pe verandă. Nu mai trebuia să le fie frică de tâmpeniile de care sunt în stare. În loc să mă lase dracului în pace, dacă i-aţi fi văzut... Copiii mei râdeau de mine, iar pe Livia chestia asta o enerva, se certa cu mine cum n-o mai făcuse niciodată înainte. Quint le vânduse pontul şefilor. Le-am creat angoase.

Dar am continuat în pofida acestei rele-credinţe. Ştii când am înpeles că făceam o chestie groaznică dorind să-mi povestesc amintirile? Când s-a tras cu bazooka în ele.

Eram traumatizat. Dacă nu aş fi văzut-o cu ochii mei, nu aş fi anticipat o catastrofă asemănătoare. Şi totuşi când o vezi, când ai scena înaintea ochilor, refuzi să crezi. Povestea vieţii mele se duce naibii. Când ţi se întâmplă o chestie ca asta, începi să cugeţi. Cauţi semne. Încerci să găseşti un sens. Trebuie, altminteri o iei razna. Povestindu-mi viaţa în scris, stârnisem puteri oculte. Îi supărasem pe zei, ca pe vremea grecilor şi a românilor. Povestea mea nu trebuia istorisită. Poate că aşa este. Memoriile mele trebuiau să rămână în mintea mea. Un fel de a mi se spune: Giovanni, pe cine crezi că ar putea să intereseze adevărul tău? Cui îi pasă cu adevărat de viaţa ta? Ce povesteşti ţine de moravurile unei vremi apuse, nu le mai spune nimic oamenilor. Eşti o specie pe cale de dispariţie şi o dată cu tine se va stinge şi rasa ta. În orice caz, cine ar fi aşa de prost să creadă măcar o singură zi din cele petrecute la New Jersey? Nici chiar Livia nu bănuieşte nimic. Numai Quint ar putea să o certifice. Nimeni nu te-ar fi crezut. Trebuia ca totul să fie uitat. Până la urmă poate era un noroc.

Într-o bună zi, când totul va fi acoperit de uitare, mi se va da dreptul să public paginile astea, cu precizarea „roman” pe copertă şi asta e. Voi schimba tot, locuri, nume, perioade, totul mai puţin adevărul. Nimeni nu-şi va da seama de nimic, nu se va produce nicio catastrofă, cititorul îşi va spune că este un roman şi va uita povestea după ce va închide cartea. Nici eu nu mai vreau să fiu crezut. Vreau numai să povestesc, ca şi cum mi-aş imagina fiecare pagină, şi pe următoarea şi aşa mai departe până la sfârşit. Un roman, ce naiba! Cu suflete bune şi suflete rele. Cu fericirea şi nenorocirea lor. E de ajuns să spui că e ficţiune. Nu mai e nevoie să te străduieşti să fii serios, să crezi că ceea ce se povesteşte este important. Nu mai este nevoie să o faci pe şmecherul. Doar să spui ce urmează. Viaţa m-a învăţat să aştept ce urmează. Se întâmplă atâtea chestii de la un an la altul, uneori de la o oră la alta. Aşteptând cuvântul SFÂRŞIT, pot să se întâmple şi lucruri bune, şi lucruri rele, chestii ce păreau bune, dar care se complicau şi chestii nasoale, dar care mă ajutau să merg mai departe, ca să te descurci, trebuia să aştepţi urmarea.

Quint şi cu mine hotărâsem să ne ocupăm de ucigaşii veniţi din Newark.

Newark! Ce nebuni fuseseră ca să părăsească paradisul ticăloşilor... O lume mai bună unde totul este permis. Doar străzi lungi şi cenuşii, mici blocuri unul după celălalt, găuri inexplicabile. Un maxilar de bătrânel. Trebuia să te scoli devreme ca să dai peste un suflet asemănător chiar dacă trăiai acolo. Şi totuşi, aici totul era mai adevărat decât în altă parte. Prieteniile pe viaţă şi pe moarte. Gustul pastelor. Capcanele ascunse în cuvinte. Şi pasiunea femeilor! Chiar sângele era mai roşu. Cel care nu a cunoscut Newarkul va trăi ca un animal născut în captivitate.

Dumnezeu a creat ispită? Diavolul a creat-o? Omul a creat Newark. Acolo chiar când eşti urmărit, restul lumii pare o fundătură.

Ce nebuni au fost să plece de acolo şi să vină aici ca să-mi închidă gura!

Trebuia să spunî să mă jupoaie. În adevăratul sens al cuvântului. Don Mimino, sfântul lor patron, care mucegăia la Rykers, le ceruse să mă facă bucăţi pentru că din pielea mea să facă o geantă de călătorie. Dar cum bătrânul nu mai avea să călătorească prea curând, se răzgândise până la urmă, începuse să citească, se gândise să recitească vechile cărţi (se pare că din închisoare Don Mimino se apucase de Shakespeare, să-l citească în întregime, să înţeleagă tot. Era hotărât să citească până înţielegea, până epuiza versurile de toată savoarea, avea o eternitate în faţa lui). Şi atunci, ce poate fi mai palpitant decât lectura lui Hamlet simţind sub degete pielea bătucită a celui care s-a încăpăţânat să-l piardă? Don Mimino nu pierduse timpul, cele cinci familii îi trimeseseră pe cei mai buni, unul şi unul, fiecare expert în domeniul lui, iar eu m-am simţit flatat pentru că reunisem atâtea talente.

— După tine, câţi sunt? m-a întebat Quint.

— Ceva între şapte mercenari şi doisprezece ticăloşi.

El şi cu mine, brap la braţ: pe străzile din Cholong, merita să fim văzuţii ca să fim crezuţi (în legătură cu asta aş vrea să fac o paranteză. Totdeauna mi s-a părut imposibil de pronunţat numele Cholong, foarte greu pentru un american ca mine, aşa că am să-l botez Şo Long).

Tom îşi ascundea arsenalul sub un impermeabil lung, prost strâns în talie din cauza puştii-mitralieră lipite de abdomen. Dacă i-ai fi văzut faţa de conspirator! Grija lui de a părea discret atunci când purta în bandulieră o puşcă de şase kilograme, un sniper rifle, genul de chestie care cu greu poate să ia o altă formă decât una de sniper rifle de şase kilograme.

— Trebuie urgent să ne facem un plan, Fred.

— Un plan? Nu văd alt plan decât să tragi unde vezi cu ochii, şi ocheşti bine.

— Mă întreb dacă nu fac o tâmpenie uriaşă rămânând alături de tine. Ia-o prin cartierul Chapelle, eu o iau prin piaţă, ne întâlnim în spatele primăriei într-o jumătate de oră.

— Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, să-ţi spun ceva ce nu te-au învăţat la

Quantico. Dacă omori imul, mai omoară-l o dată. La început pare ciudat să tragi într-un cadavru, dar nici nu bănuieşti cât de util poate fi ulterior.

S-a îndepărtat şi am respirat uşurat.

Era pentru prima oară de multă vreme când mă lăsa singur. Fără să mă urmărească şi înarmat ca un pistolero! Gata cu Fred Blake, redeveneam Gianni Manzoni! Dacă aş fi putut, aş fi strigat asta pe străzi.

Aşteptarea a fost grea. Dar niciodată resemnată. În fiecare minut al acestor şase ani, mă văzusem reîncepând ca înainte.

Asta m-a ajutat să rezist, să sper că într-o zi voi retrăi adevărata mea viaţă.

Şi ziua aceea sosise.

Fiindcă viaţa oamenilor, a oamenilor adevăraţi de zi cu zi, este ceva peste puterile mele. E un mister pentru mine viaţa zilnică a oamenilor obişnuiţi, cum funcţionează ea în capul şi în inima lor. Cum să ai încredere în lumea asta în care sunt obligaţi să trăiască? Cum pot să trăiască simţindu-se atât de vulnerabili? Victimă a vecinului, a lumii ce merge înainte şi a raţiunilor de stat? Cum reacţionează oamenii obişnuiţi când li se spune că se luptă cu morile de vânt? Că nu au nicio şansă să mute munţii din loc?

Nimic nu te păzeşte, nea Cutare. Aşa ai impresia, dar te înşeli. Nimeni nu ţi-a spus niciodată că eşti un păi la bunul plac al unor ticăloşi ca mine? Iar noi, cei care îţi vrem răul, suntem aşa de mulţi, chiar şi cei buni, cei care se află de partea bună a baricadei, dar pentru care nu reprezinţi nimic, cel mult un câştig pe care l-am putea obţine, dar l-am ratat. Sincer, îmi pare rău pentru tine. Nu bănuiam câte mizerii trebuie să înduri. Păstrezi în tine încrederea în fiinţa umană, încerci să aranjezi lucrurile, să te descurci cu mijloacele de care dispui. Iar eforturile tale vor fi distruse de toţi cei cărora li se rupe de încrederea ta în umanitate. Iar dacă din nefericire începi să plângi, cine te va asculta? Cine o să-şi facă griji pentru tine şi familia ta? Ai să auzi că toată lumea are probleme şi unele chiar mai grave decât ale tale. Atunci te încrâncenezi şi mergi mai departe, omule cinstit, pentru că tu eşti un mic soldat şi trebuie să rezişti. Până data viitoare.

Şi eu am încercat. Nu am putut. Niciodată n-am avut curajul acesta.

Cu mintea plină de asemenea chestii, când am ocolit un colţ, am dat nas în nas CU imul dintre durii gata să mă lichideze. Iar pe acela îl cunoscusem bine.

Adolescenţi, eram nedespărţiţii. Eu şi Nick i-am omorât pe mulţi. Uneori stăteam împreună şi patruzeci şi opt de ore. Ne salvăm reciproc viaţa dacă ne rătăceam pe teritoriul unei bande rivale. Pe termen lung, asta dă naştere unor legături strânse.

Văzându-mă, Nick nu avu timp să-şi scoată arma, dar nici eu. Surpriză.

Atunci ne-am zâmbit, ne-am salutat, arăţi bine, şi ce mai faci, şi cum îţi mai merge, şi fiecare aştepta o secundă ca să scoată pistolul. Iar secunda aia

nu mai şosea. Boxerii numesc asta „vista” (vista este cea care îi autorizează să rişte sau nu) şi acolo, faţă în faţă, nu îndrăzneam să lăsăm garda jos, nici el, nici eu. Dar cel mai haios în trăncăneala noastră a fost acel moment de sinceritate. Ne-am amintit de un secret ce ne unea.

Aveam douăzeci de ani şi eram plini de ură. Feroce ca nişte dobermani şi ambiţioşi, a, şi asta, eram gata să răsturnăm pământul cu susul în jos. Dar între timp făceam curse pentru mahărul clanului Polsinelli, munca cea mai de jos. De dată aia ni se ordonase să dăm de urma unui agent de pariuri care îşi Însuşise vreo 25% din câştigul ce-i revenea şefului (de vreo trei ani, asta făcea). Partea nebunească era că omul se ascunsese la părinţii lui. Mie şi lui Nick nu ne venea să credem! Chiar şi un cretin nu ar fi avut o idee atât de tâmpită. Era o căsuţă pe un câmp pustiu, la două ore de staţia de taxiuri ce îi servea clanului Polsinelli drept Cartier General. Incredibil a fost că atunci când eu şi cu Nick ne-am grăbit ca să-l lichidăm, am fost primiţi de părinţii lui, nişte pensionari care ne-au rugat să mai aşteptăm puţin până se întoarce din oraş, unde avea un drum. Luaţi pe nepregătite, Nick şi cu mine am acceptat să fim serviţi cu biscuiţi, iar bătrâneii erau foarte fericiţi să îi primească pe prietenii băiatului lor, să le povestească tot felul de chestii din copilăria lui şi alte asemenea. Băiatul a înţeles imediat de ce îl aşteptau cei doi tipi de pe canapea. Iar Nick a adus-o bine din condei, trebuie să recunosc, l-a îmbrăţişat pe tip ca pe un bun amic, eu am făcut la fel, iar părinţii lui au fost mulţiuniţi să asiste la întâlnirea prietenilor. Nick a propus să mergem să bem ceva în oraş, iar tipul a urcat în maşină fără să protesteze.

Le-a spus la revedere părinţilor, ştergându-şi lacrimile, iar acestora li s-a părut ciudat că îi îmbrăţişează înainte de a ieşi să bea o cafea la un colţ: de stradă. În maşină nici măcar nu a încercat să ne implore spunând că va da totul înapoi, ştia prea bine că era prea târziu. Aşezat pe locul de lângă şofer, nu foarte mândru, l-am privit pe Nick, care nici el nu era în apele lui. Bătrâneii stricaseră totul cu biscuiţii lor crocanţi. Trebuia să vezi privirea mamei, mulţumită că băiatul ei are prieteni aşa de bine îmbrăcaţi şi politicoşi.

Acxim cum vom proceda?

— Coboară. Nu te-am văzut.

— ...?

— Coboară înainte să mă răzgândesc, scârba dracului!

I-a spus exact ce se va întâmpla dacă tipul va vorbi despre el sau dacă va frecventa vechile locaţii. Pe drumul de întoarcere, Nick şi cu mine am păstrat I tăcerea, legaţi de acum înainte de acest secret până la moarte.

Exact asta era ceea ce unul dintre I noi simţea în acel moment pe acea stradă din Şo Long, cu mulţi ani mai târziu. Ne făcuse bine să vorbim despre întâmplarea aia, pe care o ştiam numai noi.

Ne-am întrebat ce se întâmplase cu celălalt şi am izbucnit în râs, şi atunci am găsit prilejul, mai pupin de o secundă, acea secundă pe care o aşteptam

amândoi, cât să apuc să-i pun arma la tâmplă şi să-i zbor creierii.

Văzându-i trupul pe pământ, m-am întrebat ce înseamnă prietenia. Pentru duri, prietenia are un alt sens decât pentru oamenii obişnuiţi? Dacă ar trebui să se termine într-o bună zi, ar putea să se termine altfel decât într-o baltă de sânge?

În acest răstimp. Tom se instala împreună cu puşca sa cu lunetă la ultimul etaj al unui imobil. Bine, retrag, el nu se „instala”, el trăia un vis mai vechi: să privească lumea prin lunetă puştii sale.

Dacă ar fi fost întrebat, copil fiind, ce vrea să se facă, ar fi răspuns fără ezitare: sniper.

Tirul-ambuscadă era pentru el altceva decât uciderea murdară şi ticăloasă.

Crima îşi are mirosurile şi zgomotele ei. Asta nu era bună decât pentru nişte animale ca noi, gândea el. Iar el, Tom Quintiliani, era mai presus de asta, şi e cazul să o spun: căutase cel mai înalt punct din centrul oraşului (cu excepţia turnului bisericii în care încercase să intre, mi-a mărturisit mai târziu, niciun pic de respect...). Pe terasa lui, era de ajuns să descrie un cerc pentru avea sub ochi toate cartierele din Şo Long.

Atât de aproape cu ajutorul lunetei. La îndemână. Nici monitoarele de supraveghere nu i-ar fi arătat imagini mai clare.

Tirul-ambuscadă ciomula o întreagă metafizică, credea el. Linişte. Timp.

Distanţă. Concentrare. Reflecţie. Lunetistul era o privire. Lunetistul era moartea în persoană, lovind când te aşteptai mai puţin. Ca Dumnezeu. Senzaţia că eşti pretutindeni în acelaşi timp.

Avea dreptate asupra unui singur aspect: era de ajuns să aştepţi ca să fi recompensat. Peste aşteptări.

În cel mai nordic punct al marii hale, Julio Guzman şi Paul Gizzi se opriseră din patrulat ca să bea nişte apă.

Exact în punctul opus, la doi kilometri mai la sud, Frank Rosello desfăcea o hartă a oraşului pe o bancă din piaţa din faţa primăriei. Pentru un lunetist de ocazie ca Tom, era o onoare să ai în vizor o legendă vie pentru toţi sharp shooters din limie.

Dar cea mai apropiată ţintă era Greg Sanfelice, care ocupase ion loc în marea roată şi veghea asupra ostaticilor ca o cloşcă.

Tom s-a întrebat pe care să-l aleagă.

Un lunetist adevărat nu s-ar fi întrebat niciodată.

După ce a băut apă. Paul Gizzi s-a tras la o parte ca să-i facă loc şi lui Julio Guzman. Care era mort. Căzuse în tăcere ca o frunză moartă. Tom îl nimerise în inimă.

O secundă mai târziu, Frank Rosello se prăbuşea pe bancă. Fără să fi văzut moartea în faţă ca victimele sale. De fiecare dată când apăsa pe trăgaci îşi spunea că aşa va sfârşi şi el. Lovit fără să vadă de unde vine lovitura. Fără

teamă şi fără regret. O dorinţă pe care Tom tocmai i-o îndeplinise.

Braţul lui Frank abia dacă atinsese peluza că lui Greg i-a explodat capul.

Tir de aproape asupra unei ţinte în mişcare. Tom tocmai îşi câştigase locul în panteonul trăgătorilor de elită.

După un moment de mândrie, angoasa i-a răscolit măruntaiele. O angoasă pe care mi-a descris-o greu mai târziu (mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu a ştiut cum să oprească tremurul decât aşezându-se pe ele, nu glumesc). Nu era prima dată când ucidea. Tom nu era genul.

Însă omorâse trei oameni în trei locuri diferite, fusese ceva „supranatural”, cuvântul îi aparţiine. Cretinul voia metafizică şi a fost servit. Totuşi, coborând din punctul său de observaţie, şi-a jurat să nu mai atingă în viaţa lui o puşcă cu lunetă.

Ne-am întâlnit la locul stabilit.

Mi-a propus să scăpăm de Paul Gizzi, rămas singur în cartierul marii hale. Manevra era simplă: unul stă de pază, celălalt îl prinde ca în cleşte, nu a durat mult (numai ca să ştie cine le venea de hac, Quint şi reaua lui conştiinţă...).

Nu îl întâlnisem niciodată pe Paul Gizzi. Când i-am tras un glonţ în ceafă, am regretat că nu am avut vreme să îl cunosc, să-i aduc un omagiu pentru celebra „lovitură Gizzi”.

Cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Sfârşitul unei după-amiezi de iarnă. Gizzi a pătruns în cartierul de afaceri din San Francisco, la adăpostul întunericului de la ora patru. Panică generală. Doar patru ore ca să acţioneze; rezultatul: a golit trei bănci, lăsându-le fără cel puţin şaizeci la sută din lichidităţi. Toţi membrii echipei acceptaseră să nu împartă marfa decât un an mai târziu. Niciunul nu s-a lăudat cu lovitura. Niciunul nu fusese prins. Secretul fusese păstrat. Mi-ar fi plăcut să-i pun întrebări despre logistica întregii operaţiuni, să-i desluşesc misterul.

Ăsta e cel mai mare defect al meu.

Prefer culisele spectacolului propriu-zis. Nu suport să nu ştiu dedesubturile şi învârtelile. Într-o seară, la Vegas, împreună cu alţi duri, am asistat la cel mai mare spectacol de magie din lume. Tipul de pe scenă apărea şi dispărea, zbura prin aer şi toată lumea se minună de geniul iluzionistului. Eram mort de curiozitate, ca şi ceilalţi, dar eu nu am putut să rezist. În timpul spectacolului am reuşit să mă strecor în culise şi să reduc la tăcere gărzile de corp care voiau să joace rolul gărzilor de corp. Am intrat în loja magicianului ca să-l întreb cum face ca să devină invizibil în fapa a sute de persoane. Tipul a crezut că este o gl\jmă. Apoi a invocat un fel de cod al onoarei al magicienilor care nu-şi dezvăluiau niciodată trucurile. Şi numai când i-am propus să-i arăt eu trucurile mele (cum să faci să dispară trupul unui magician În Deşertul Nevada, cum o să-l fac să-şi adune toţi dinţii de pe jos, dintr-un singur pumn, cum o să-l închid într-un cufăr împreună cu un crotal etc.), cel mai mare magician din lume a lăsat garda jos. Şi azi, numai la doi paşi de marea hală din

Şo Long, nu avusesem timp să-i spun lui Paul: „îmi place mult ce faci!”, să-i spun în ce măsură felul în care lucra era pentru noi toţi o referinţă, să-i mărturisesc toată admiraţia mea şi asta fiindcă timpul trecea şi trebuia să scăpăm de tipii ăia fără să ne mai reamintim de fiecare dată de vremurile bune de demult. Nimeni nu ştia cum reuşise Paul acea Gizzi's move, lovitura lui Nevers specifică lui. Va duce secretul cu el în mormânt.

Fiindcă în crimă, ca în orice alt domeniu, campionii impun respect. Oamenilor le plac faptele de vitejie, asta îi face să viseze. Nu contează domeniul, numai să fie o faptă de vitejie. Fiecare dintre golanii care îmi doreau moartea merita o carte întreagă în care să-i fie povestită viaţa şi să i se analizeze opera. Totdeauna împingeau mai departe performanţa, limitele care trebuiau să fie depăşite. Eu, bunăoară, ţinusem mereu în portofel o fotografie a lui John Dillinger, singura figură adevărată a anilor treizeciî cu tot respectul pe care îl am pentru ei, Baby Face Nelson şi membrii clanului Barrow nu îi ajung până la gleznă. Era vremea artiştilor şi a poeţilor, a idealiştilor. Dillinger respectase viaţa oamenilor şi suporta cu greu să lase în urma lui victime inocente. Pe atunci, un lup ucidea numai un lup, nu era treaba oilor care, în cel mai rău caz, erau bune de muls.

Pentru că, trebuie să mărturisesc, în ceea ce priveşte crima, nimic nu-mi este mai urât decât amatorismul. Crima este afacerea criminalilor. Nu îi respect decât pe ucigaşii patentaţi. Ceilalţi, asasinii de ocazie, delincvenţii handicapaţi, cei ce răzbună cauze pierdute, cei care ucid în dreapta şi în stânga, teroriştii îl\ jminaţi, cuţitarii ce merg direct la moarte, micii gangsteri, toţi cei care nu sunt nici formaţi, nici abilitaţi să taie în carne vie, toţi aceştia nu au decât dispreţul meu. Lăsaţi împuşcăturile pentru profesionişti, pentru Dumnezeu, şi trăiţi o viaţă modestă. Veţi vedea cum, pe termen lung, o să aveţi câştig de cauză. Nu-i mai provocaţi suferinţă aproapelui vostru, iar dacă întâmplător o să aveţi chef să O faceţii pe mahărul, o s-o plătiţi toată viaţa. Crimă, cea adevărată, este o chestiune de vocaţie. Un preţ pe care puţini sunt pregătiţi să-l plătească.

Tom Quint, fiara ce se află de partea legii, spune acelaşi lucru: voi, toţi cretinii cu caş la gură ispitiţi de carieră, lăsaţi-ne să ne facem treaba liniştiţi. Lăsaţi locul celor mari şi întoarceţi-vă acasă. Familiile voastre au să vă plângă şi veţi face pe voi când va suna ceasul dreptăţii umane. Iar dreptatea divină nu vă va lăsa nicio portiţă de scăpare, lui Dumnezeu nu-i plac neprofesioniştii.

El şi cu mine ne hotărâsem să mergem spre Piaţa Liberation ca să-l lovim pe şef, pe Matt Gallone, şi să dezorganizăm restul trupei. Ghinion, nici nu apucasem, Tom şi cu mine, să încropim un plan, că am tras o spaimă teribilă. Nu mai poţi să negociezi, să dai înapoi, nu mai poţi face nimic. Când auzi o rafală de puşcă-mitralieră şi când un tip îţi spune să îngenunchezi, ei bine, chiar îngenunchezi, mai ales când nici nu ai văzut prea bine de unde răsărise, dacă este poliţai sau ucigaş, îngenunchezi şi îţi duci mâinile la ceafă aşa cum ţi se cere. Probabil că eram tare caraghioşi noi doi, gata să fim executaţi fără să

avem măcar timpul să îl vedem pe cel care se va ocupa de asta (mi se păruse că recunosc vocea lui Jerry Wine, dar n-am avut tupeul să îl întreb ceva). Tom şi cu mine, fără să avem timp să mai facem ceva, să mai rostim o vorbă bună, să ne spunem ultima dorinţă, să ne zicem rugăciunea, să-l insultăm pe ucigaş, am aruncat armele, aşteptând o moarte curată şi rapidă.

Urmarea? O rafală ce nu ne era destinată. Cel care tocmai trăsese era un omuleţ de vreo paisprezece ani pe care nu l-am recunoscut imediat.

Ca toţi puştii, crescuse fără să bag de seamă. Când era de o şchioapă şi abia ştia să vorbească, privirea lui era plină de admiraţie pentru mine, tatăl cel ticălos. O admiraţie diferită de toate pe care le ştiam deja. Cea a ucigaşilor. Cea a curtezanelor. Şi chiar cea a necunoscuţilor de pe stradă. Admiraţie amestecată cu alte chestii, cu spaimă, dar şi cu dorinţă şi cu gelozie. Căci toţi aveau un motiv să mă admire sau să se teamă de mine. Toţi, mai puţin această mică fiinţă care se lipea de gamba mea şi o strângea aşa de tare de parcă aş fi fost un uriaş.

În admiraţia lui simţeam iubirea pură.

Îmi amintesc de iscusinţa lui Warren atunci când îşi punea în cap să-mi facă plăcere. În tiiipul partidelor de Monopoly, îmi strecura bancnote pe sub masă atunci când aveam datorii. Sora lui mai mare nu înţelegea de ce face asta, „e numai un joc”, spunea ea, dar micuţul nu se dădea bătut, trebuia ca tata să câştige, asta e. Pentru el eram tatăl perfect şi, în jurul meu, totul era excepţional. Şi pe urmă, într-o bună zi, toată această încredere din privirea lui a dispărut fără să înţeleg de ce.

L-am întrebat unde găsise puşcă-mitralieră. „Lângă cadavrul lui Julio Guzman, în faţa fântânii”, mi-a răspuns. Văzând că Quint se pregătea să-şi regleze conturile cu Jerry Wine şi Guy Barber, l-am luat pe puşti pe după umeri ca să-l scutesc să asiste la o execuţie sumară. Nici nu am apucat să trecem de colţ, că ne-am aruncat unul în braţele celuilalt.

Era bine să ne vorbim din nou, să ne lăsăm duşi de val.

La ce bun să te împotriveşti vocaţiei dacă destinul este să revii acolo şi să recucereşti regatul, mi-am spus. Să ridici iar totemul clanului nostru. Nimeni nu mai putea să se opună.

Acolo unde greşisem eu, poate că avea să reuşească fiul meu.

Rolul meu de tată: să-l feresc de viitoarele obstacole. Să-l fac să profite de experienţa mea.

Pierdusem un tempo. Nu, Warren nu era un moştenitor. Nu era moştenitorul acestei barbarii, folosise cuvântul de mai multe ori. Îşi dăduse seama de asta cu o oră înainte în gara din Şo Long. Nu am izbutit să înţ-eleg dacă asta îl întristase ori îl făcuse să se simtă liber. În orice caz, vorbea fără mânie.

Ceea ce trăise îl îmbătrânise brusc.

Câştigase zece ani în câteva secunde. Nu ştiu dacă asta înseamnă să

devii adult, dar mi-a pus cea mai nedorită întrebare pe care mi-o puteam imagina: m-a întrebat dacă într-o bună zi lumea s-ar putea debarasa de tipi ca mine. Dacă lumea lui, cea în care va deveni adult, cea în care va fi, poate, părinte, avea măcar o şansă ca să existe.

Toţi cei care au fost taţi au trecut prin asta. Ziua în care băiatul vostru pune sub semnul întrebării tot ceea ce aţi făcut. Spuneţi că este o criză de adolescenţă şi că o dată cu vârsta va înţelege. Diferenţa este că eu ştiam că Warren nu se va mai întoarce.

Pusese o întrebare, trebuia să răsp\and, era poate pentru ultima oară când mă mai asculta. Am fost tentat să mint.

Să-l liniştesc aşa cum procedează ta|:îi.

Însă din respect pentru bărbatul ce devenise, am preferat să-i spun ce aveam pe suflet: „Băiete, lumea nu se va debarasa de tipi ca mine. Fiindcă o dată cu o nouă lege va exista un şmecher care să încerce să o încalce. Şi atâta vreme cât va exista o normă, vor exista şi cei care să viseze marginea. Şi atâta vreme cât vor exista vicii, vor exista şi cei care să-i oblige pe ceilalţi să le îndeplinească.

Dar, cine ştie, poate peste mii de ani?”

Tom era stânjenit că trebuia să întrerupă acest tete-â-tSte. Mi-a dat de înţeles că mai avem treabă. Warren şi cu mine ne-am strâns mâna. Bărbăteşte. Mi-a spus că niciodată nu va mai pune mâna pe o armă, dar că nu regreta ceea ce făcuse, odată pentru totdeauna, nu doar ca să mă salveze, ci ca să mă redea într-un fel vieţii şi, prin urmare, să se achite de această datorie pe care o au copiii faţă de cei care i-au adus pe lume. De acum înainte putea să trăiască pe picioarele lu i fără să mai aibă nicio povară de purLii!.

Şi urmarea?

Ce să spun despre urmare?

Era de parcă urmărea dăduse pe deplin sens cuvântului barbarie, aşa cum fusese el pronunţat. Tom şi cu mine am hotărât să ne despărţim iar. Şi, încercând să mă îndrept spre Piaţa Liberation, m-am trezit singur într-un bar pustiu faţă în faţă cu Hector Sosa, pe care a trebuit să-l înfrunt cu mâinile goale. O încăierare era tot ce putea fi mai rău pentru mine pentru că nimic nu-i plăcea mai mult lui Hector Sosa decât să strivească nasuri de falangele lui. Am avut parte de toate ingredientele în nenorocitul ăla de bar, sticle sparte în cap, scaune şi chiar mese. Numai un război între gangsteri ar fi putut provoca asemenea pagube, dar eram numai noi doi. Toate loviturile urâte erau permise. Mie îmi place înfruntarea directă, fără armă, doar cu pumnii. Prea îmi înfrânasem de multă vreme furia (cea pe care, înainte, o rezervam rău-platnicilor, celor cărora trebuia să le înmoi oasele, dar pe care trebuia totuşi să-i las în viaţă dacă mai speram să primesc banii). Să spun drept, la început m-am aruncat în luptă cu furie, dar una care îmi făcea bine, care producea defulareî era o relaxare, yoga, zen, talazoterapie. Ceva prin care te eliberai de

o sumedenie de ranchiune şi de lucruri ce nu fuseseră clarificate. Perfect pentru unul ca mine. Dar, în ciuda tuturor acestora, m-am plictisit curând. Primeam lovituri direct în gură şi încăierarea asta de saloon a durat destul de mult. Celălalt, în faţa mea, părea inepuizabil. Trecutul lui de gardă de corp pentru boxeri îi tăbăcise pielea nenorocitului. Nu aveai cum să-l faci KO odată pentru totdeauna.

Dar, la urma urmei, întotdeauna există unul care rămâne în picioare şi unul care se prăbuşeşte, asta e. Oare care dintre ei pierde mai mult? E singura explicaţie pe care o am. Hector m-a privit şocat printre dârele de sânge şiroind. El, care îşi trecuse în carneţel categoria mijlocie şi grea, nu pricepea cum Manzoni acesta rămâne în picioare.

Era mult peste cât putea să încaseze.

S-a prăbuşit la pământ după ce a primit o straşnică lovitură cu un scaun. Şi părea căzut într-o inconştienţă ce părea că va dura veşnic.

În ceea ce îl priveşte. Tom Quint se debarasase de Joey Wine, fratele lui Jerry, fără prea mult efort. Aş fi preferat să facem schimb. Problema lui Joey era viciul său, iar viciul său erau băncile. Nu putea să reziste unei bănci.

Iar un viciu căruia nu îi poţi rezista, în pofida alarmelor, a predicilor şi a terapiilor, sfârşeşte prin a-ţi fi fatal. În timp ce lui Gizzi îi trebuiau uneori luni de zile ca să pregătească un hold-up, Joey ataca bănci aşa cum simţii nevoia să urinezi. Dacă Paul se îndrăgostea de o bancă, Joey îi punea direct mâna pe fese. Degeaba primea palme, asta nu schimbă cu nimic lucrurile, o lua de la capăt şi mai abitir. Nu am uitat ziua în care Joey fusese eliberat după patru ani grei de închisoare pentru un atac al unei sucursale a Băncii Chase. Părăsind închisoarea San Quentin, se învârtise două ore bune gândindu-se la soţia şi la cele două fiice pe care nu le mai văzuse de mult. Apoi la prietenii cu care avea să tragă un chef chiar în acea seară.

Până când a trecut printr-un loc aproape pustiu. În mijlocul străzii principale, o mică bancă „îi întindea braţele”, cum spunea chiar el.

Imaginaţi-vă ce înseamnă angoasa lipsei, după atâţia ani de abstinenţă, dar Joey stătuse o oră în maşină, mâncând din ochi draga lui bancă şi ascultând glasul care îi spunea: „Vezi-ţi de drum, nefericitule, ştii bine cum se va sfârşi.

gândeşte-te la fetele tale, chiar vrei să te întorci iar la pârnaie?” şi un altul: „Uită-te la ea cât este de frumoasă! Dacă vei rata ocazia asta, nu ai să ţi-o ierţi toată viaţa.” în cele din urmă ispita fusese mai puternică. În mai puţin de două zile, se întorsese în celula lui ca recidivist. Bolnavii incurabili ca Joey nu pot fi vindecaţi. Într-o bună zi totul se va sfârşi prost.

Trecând prin faţa celei mai mari bănci din Şo Long, colţ cu Piaţa Liberation, Tom văzu ceva straniu prin vitrină: era chiar Joey al nostru care trăgea ca un apucat de uşa ce dădea spre interior. Lui Tom i se făcuse aproape milă văzând cum tipul acela pierduse orice contact cu realitatea din cauza unui rău incurabil, îşi luă un răgaz de gândire înainte de a-l ucide, întrebându-se

dacă bandiţii nu preferă furtul mărfii capturate. Senzaţiile ţări ale banilor.

De sute de ori avusesem această discuţie. Tom voia să mă facă să admit că devenisem un dur din cauza puseurilor de adrenalină. Ca un jucător de ruletă care câştigă şi pierde cu aceeaşi intensitate. Iar eu îi spuneam că singura noastră motivaţie erau banii. „Dar cum poţi iubi într-atât banii?" întreba el şi eu Încercam să-i explic cum noi, brutele înfricoşătoare din Cosa Nostra, aveam o pasiune pentru bani, dar cum să explici o pasiune? Ideea că paraii noştri se adunau undeva, că ni se ofereau zilnic şi că în curând va trebui să găsim un alt loc pentru a pune laolaltă toate bancnotele, asta era o pasiune. Bine, de acord, uneori asta servea ca să cumpărăm diverse chestii şi să facem bucurii familiilor noastre, dar nu acesta era scopul jocului. De altfel, nimeni nu ştia să cheltuiască bani atât de aiurea ca noi. Recunosc: nu ne plăceau decât chestii fipătoare. Era ceva din aur? Trebuia să-l avem. Era scump? Era nepreţuit?

Trebuia să-l avem. Ceea ce era cel mai bun era întotdeauna şi cel mai scump.

Cel mai nostim era că ne plăcea la fel de mult să cheltuim pe cât ne plăcea să profităm de gratuităţii. O altă pasiune, la fel de intensă ca şi cea a banilor: să accepţii cadouri, chestii venite pe neaşteptate, plată în natură, chiar dacă nu aveai nevoie. Dacă îl taxai pe vreunul care prospera datorită lanţiului său de pizzerii, plecai cu vreo câteva mii de dolari peşin şi cu două-trei pizza pentru drum. Acelaşi lucru şi pentru negustorii de blănuri şi pentru cei de căzi de baie. Cu riscul de a te înconjura de tâmpenii pe care le aruncai până la urmă.

Tom nu înţelegea: „Chiar merită să crăpi în pârnaie pentru asta? Să primiţii un glonţ: între ochi? Să omorâţi oameni? Să declanşaţi drame zilnice în jurul vostru?

Să vă condamnaţi familiile?" Poliţaiul era depăşit. Şi nici nu mai încercam să-i ejiplic pentru că la drept vorbind nici eu nu înţelegeam.

Joey sfârşise, prin a primi trei gloanţe în piept. Tocmai în clipa în care uşa care îl despărţea de ceva misterios cedase. Tom mi s-a alăturat în Piaţa Liberation. Îl aşteptam la caruselul cu căluţi de lemn ce nu se opreau din rotit.

Chiar în acea seară, Şo Long a devenit centrul lumii. Retrăiam coşmarul procesuluiî o armată de ziarişti veniţi de pretutindeni şi care intervievau pe oricine: de la oameni politici, „observatori", intelectuali, VIP-uri, cântăreţi la modă, până la omul de pe stradă pe care îl căutau în oraş şi care nu cerea decât să-şi dea cu părerea. Toată lumea avea ceva de spus despre povestea mea, despre mărturisirea mea, despre penitenţa mea. Mulţi cereau să fiu tras la răspundere. Mi se părea că mă aflam în faţa unui tribunal format din toată umanitatea.

Eram destul de aproape de adevăr!

Peste tot agitaţie. Carele televiziunilor, elicoptere, avioane. CNN la

discreţie. Sute de reporteri. Mii de curioşi ţinuţi în frâu de forţele de ordine din patru departamente de poliţie şi detaşamente de trupe speciale venite de la Paris. Totul pentru a reuşi să se înţeleagă ce se întâmplase în acel colţ din Normandia, până atunci obscur.

Ştiriştii americani transmiseseră imagini de arhivă despre procesul meu, care apăruseră apoi pe posturile europene. Se începea trasarea unei traiectorii a familiei penitentului. În mare, pe la nouă seara, toată lirniea ştia tot despre toată lumea, sau cel puţin aşa se credea. Ce mă neliniştea era faptul că din grămada de ucigaşi adunaţi de pe străzi lipsea unul. Cel mai de temut.

Matt Gallone se evaporase. Matt, un tip ce surprindea mereu. Nu apărea niciodată acolo unde era aşteptat. Au pornit o expediţie de căutare la care zeci de oameni se oferiseră voluntari. I-au fost difuzate semnalmentele. Se organizară baraje rutiere. Dacă vreodată Matt se visase inamicul public nr. 1, ei bine, chiar asta se întâmplase. Quint părea aşa de sigur pe el: direcţia sud.

Spunea că dacă Matt reuşea să ajungă în Sicilia, se vor ocupa de el, atât cât va considera LCN, poate ani de zile înainte să se întoarcă în Statele Unite. Avea dreptate, dar mie de altceva îmi era teamă: că Matt nu părăsise Şo Long. Nimeni nu îl cunoştea la fel de bine ca mine. Atâta vreme cât va mai avea un dram de putere, va continua misiunea încredinţată de bunicul său. Prefera mii de morţi unui singur minut de ruşine după o zi ce marca declinul clanului Gallone.

Aşteptând să aflu ce intenţii au în legătură cu mine, am trecut în carantină. Între Washington şi Paris telefonul roşu avea firul încins şi cele mai incredibile autorităţi cereau dreptul de a-l păzi pe prizonierul Manzoni din raţiuni de stat şi securitate. Guvernul american, serviciile secrete şi FBI-ul.

Dar şi poliţia franceză şi mititelul căpitan al jandarmeriei din Şo Long care fusese ostatic pe autostradă (o umilinţă pe care nu o va uita poate niciodată.

zicea el). O problemă dificilă ce ţinea de justiţie, de politică şi diplomaţie, în orice caz, nu încercam să mai înţeleg.

Ani de zile fusesem ascuns, se făcuse tot ce se putuse ca să devin întruchiparea anonimatului şi a doua zi mi s-a văzut mutra pretutindeni şi mă vroiau toţi. Ce noroc că eram un băiat rău! Dacă aş fi avut un fond bun, aş fi înnebunit.

Asupra unui singur lucru erau cu toţii de acord: toată lumea mă cerea, trebuia să i se dea satisfacţie întregii lumi. Era singura modalitate de a evita o catastrofă politico-mediatică. Şi de a calma publicul. Giovanni Manzoni trebuia să fie VĂZUT, trebuia să fie auzit. Că treceam drept o legendă vie sau drept un ticălos, trebuia să apar. Şi totul va reintra în normal, aşa spuneau ei. Apoi justiţia îşi va face datoria.

Tom Quint ţinea cel mai mult comparativ cu ceilalţi să dovedească faptul că supravieţuisem represaliilor LCN. Din toată această afacere, el era marele câştigător: într-o jumătate de zi scăpase de o elită care servise în toate

sectoarele crimei organizate. Făcuse celebru în toată liimea Programul Witsec, îşi dovedise eficacitatea şi păzise viaţa unui fost mafiot cu ferocitatea unui pitbull. Deja în statele Unite zeci de mafioţi sunau ca să depună mărturie.

Era încoronarea carierei lui Tom. Însă, pentru bună desfăşurare a lucrurilor, trebuia să accept să apar în faţa camerelor de luat vederi.

Iar eu aveam un chef nebun să-i trimit pe toţi la plimbare. Mi s-a dat voie să-mi văd familia într-un subsol al primăriei, aşa că nu aveam niciun chef să mă expun unui miliard de spectatori. Nu mai suportam ideea de a stârni mânia şi dezgustul tuturor acestor oameni pe care nu-i cunoşteam. Cel mai ciudat era faptul că inspiram o sumedenie de alte sentimente: curiozitate, treacă-meargă, dar simpatie? Compasiune? Şi desigur, întreg spectrul ce pornea de la indignare până la ura cea mai pură. Dar niciodată, niciodată indiferenţă. Ştiam deja cum se va derula micul meu scheci televizat: mii de oameni mă vor bombarda cu unde negative şi vibraţii rele (cred în chestiile astea). Mă temeam să nu rămân cu sechele din cauza acestei uri abătute asupra mea dintr-o dată.

— Nu ai de ales, mi-a spus Tom, altminteri ne linşează pe amândoi. Să terminăm odată, a fost o zi lungă. Pe urmă dau ceva de băut.

L-am întrebat dacă nu puteam să evităm asta, dacă nu s-ar putea găsi o altă soluţie. A izbucnit în râs şi m-a escortat până în faţa camerelor de luat vederi. Dacă vreţi să aveţi o idee precisă despre context, ei bine, semăna cu o mică tribună plină de microfoane, vreo sută de ziarişti şi lumea toată care mă privea.

— Trebuie să mergi, Fred.

— Eşti sigur?

Altfel spus: eşti sigur că vrei să o dai pe sticlă pe canalia asta tăbăcită de Giovanni Manzoni? Obosit de existenţă în general şi de lupta pe care tocmai o dădusem, în particular? Aveam să trezesc sentimente pline de ură pe tot pământul.

Umanitatea avea să mă blesteme cu voce tare şi în toate limbile, să mă scuipe, să mă amenințe, să mă arate cu degetul copiilor. De la vest la est, de la nord la sud, în porturi şi în câmpii, în deşerturi şi în megalopolisuri, printre bogaţi şi printre săraci. Lumea nu avea nevoie de aşa ceva. Lumea avea nevoie de altceva, total diferit.

Atunci mi-a venit ideea.

Belle, minunea mea, diamantul meu.

Voi deveni scriitor atunci când voi putea să descriu în cuvinte privirea fiicei mele. Dar voi fi în stare?

A acceptat imediat ce i-am cerut să mă înlocuiască. Nu am înţeles de ce, dar toată lumea avea de câştigat. Chipul i s-a luminat chiar când a intrat în aria de acţiune a reflectoarelor. Oamenii i-au văzut lumina interioară. Oamenii i-au simţit liniştea din suflet. Fiecare cuvânt pe care îl rostea suna de parcă ar fi fost adevărul însuşi. Belle e un miracol.

O madonă asemenea ei este făcută să-şi facă apariţia.

A dat veşti bune în legătură cu familia sa şi, mai ales, cu tatăl ei. De parcă ar fi liniştit cele cinci continente în legătură cu soarta mea. Preţ de un minut, Belle a fost cea mai celebră fiică, a fost cea mai privită fiică. A părăsit tribuna încă şi mai strălucitoare ca la început. Le-a făcut un mic semn cu mâna care promitea să revină.

Apoi s-a lăsat noaptea peste Şo Long.

După această zi smintită, oamenii s-au dus la casele lor, camioanele au început să încarce materialele, chiar şi poliţaii deveniră mai discreţi aşteptând ordinele. La casa cu numărul 9 din strada Favorites, casa federalilor. Tom îmi instalase mica mea familie pe paturi de campanie. Aghiotanţii săi, fiecare cu un pistol-mitralieră, vegheau în salon, iar Tom şi cu mine, sprijiniţi în coate de pervazul ferestrei, ne beam bourbonul la care visasem toată ziua.

La subsol, Malavita îşi căuta un loc unde să doarmă. Înfăşurată în metri de pansament. Şi ea se grăbea să isprăvească odată cu nenorocita asta de zi.

Despre starea în care am găsit-o? Cum poţi să faci să sufere atât de mult un câine? Văzând în ce hal este, am vrut să mă ocup de ea, să-i veghez convalescenţa, să o plimb prin pădure, să mă joc cu ea prin grădină, să o învăţ diverse chestii, să o las liberă, să-i redau gustul pentru viaţă. Mi s-a părut că era de acord.

Dar înainte de asta mai avea ceva de pus la punct. Şi cât mai repede cu putinţă. Ceea ce s-a şi întâmplat în acea noapte, când toată lumea dormea. Se spime că răzbunarea este un fel de mâncare ce se consumă rece. Nu şi pentru ea. Pur şi simplu i-a căzut de-a gata.

Deschisese un ochi auzind un scârţâit la fereastra de aerisire. A simţit o prezenţă. În întuneric a văzut o siluetă.

Intrusul nu bănuia că în umbră, căţeaua era acolo. Vie. L-a recunoscut după miros sau din instinct. Cum ar fi putut să uite? Nu se uită nimic. Nu se iartă nimic. Sunt false poveştile despre asta.

Matt, în semiîntuneric, reperă scările care trebuiau să-l conducă la mine. Era gata să moară numai să mă lichideze. Şi să răzbune onoarea familiei şi a tuturor durilor din lume. Până la urmă legea tăcerii avea să-şi spună ultimul cuvânt.

Probabil că a înlemnit auzind mârâitul. Un nenorocit de câine? Ei da, chiar nenorocitul de câine pe care îl snopise în bătaie chiar în după-amiaza asta. Un câine al cărui nume nici măcar nu-l cunoştea.

Malavita.

Unul din numele pe care sicilienii le dau mafiei. La malavita, viaţă rea. Totdeauna am considerat că era mult mai melodios decât „mafia”, onorevole societă, „caracatiţa” sau „Cosa Nostra”. La malavita.

Dacă mi s-ar fi interzis să fac aluzie la societatea mea secretă, indiferent de nume, mai aveam încă dreptul de a-mi boteza cum vreau căţeaua şi de a-i

striga numele pretutindeni. Nostalgie.

După starea în care am descoperit a doua zi trupul, am ştiut că Malavita sărise la gâtul lui Matt şi că i-l sfâşiase dintr-o dată. Sunt gata să pariez că după asta s-a întors şi s-a ghemuit lângă cazan ca să doarmă, împăcată cu viaţa.

Epilog în orăşelul Baldenwihr din Alsacia, o familie de americani, pe nume Blake, se instală într-o căsuţă abandonată.

Abia sosit, Bill, tatăl, zări la capătul grădinii o colibă şi se hotărî să-şi facă acolo biroul.

PETER

Marele premiu pentru literatură poliţistă POLAR INTERNATIONAL

2006

VIU SAU MORT

„Peter James ştie să intre în pielea personajelor sale şi să le transforme problemele de zi cu zi în adevărate coşmaruri.”

Independent

„James are darul de a converti subiecte inedite în romane irezistibile la lectură, dar şi teribil de credibile.”

Robert Goddard SĂ MORI FRUMOS!

DOUĂ CADAVRE VII, ÎN DIRECT PE WEBSITE

MARTOR FĂRĂ VOIE

AL UNEI CRIME ATROCE.,.

Tom Bryce ignoră avertismentul de a nu contacta poliţia. Viaţa lui devine cea mai şocantă aventură în care poate fi angrenată o fiinţă umană.

Marile nume ale JOHN SANDFORD (pseudonimul lui John Roswell Câmp) s-a născut în Cedar Rapids, lowa, pe 23 februarie 1944. Este licenţiat în American Studies la Universitatea din lowa. A lucrat ca jurnalist, obţinând în

1986 Premiul Pulitzer pentru o serie de articole despre perioada de criză cu care s-au confruntat fermierii americani. Ca romancier se distinge prin seria Prada (primul volum, Legile crimei, a apărut la Editura Nemira în 2006, al doilea fiind în curs de publicare), care include 16 titluri, traduse în lumea întreagă, prin seria The Kidd (4 titluri) şi prin alte două romane, The Night Crew, din 1997, şi Dead Watch, 2006.

ELMORE JOHN LEONARD JR

este unul dintre cei mai populari romancieri şi scenarişti americani. În anii '50 a început să publice romane western, apoi a abordat genurile thriller şi poliţist, ca şi scenariile pentru filme, fiind aclamat de critică pentru realismul crud şi dialogurile excelente. În eseul său.

Cele zece reguli de scriere ale lui Elrr}ore Leonard, el afirmă: „Cea mai importantă regulă a mea le însumează pe cele zece anterioare – dacă sună

textul ca şi cum ar fi literatură, îl rescriu.”

Leonard a fost poreclit „Dickens din Detroit”, iar „urechea” lui pentru dialoguri şi abilitatea de a le reproduce în romane sunt ieşite din comun şi au fost elogiate de autori consacraţi, ca Saul Bellow şi Martin Amis. „Proza lui îl face pe Raymond Chandier să pară stângaci”, a declarat Amis în 1998. Multe dintre romanele lui Leonard au fost ecranizate; Un glonţ, un rrtort (romanul care stă la baza filmului Kilishot, în curând difuzat şi în România) şi Hot Kid au apărut la Editura Nemira în 2006.

thrillerului mondial:

PATRICIA CORNWELL s-a născut pe 9 iunie 1956 în IVliami, Florida. A absolvit Davidson College în 1979 şi a început să lucreze pentru Charlotte Observer, ca realizatoare a paginii de investigaţii ale poliţiei, pentru care a primit Premiul Asociaţiei de Presă din Carolina de Nord. După succesul răsunător al primului său roman, Postmortem, Patricia Cornwell a început seria Scarpetta, care o are ca personaj principal pe dr. Kay Scarpetta:

Body of Evidence (^99^),AII That Remains(1992), Crueland Unusual

(1993), cu care a câştigat prestigiosul premiu britanic Gold Dagger pentru cel mai bun roman poliţist al anului, The Body Fărm (1994), From Potter's Fieid (1995), Căuşe of Death (1996), Unnatural Exposure (1997), Point of Origin (1998), Black Notice (1999), The Last Predнct (2000), Blow Fly (2003), Trace (2004 – Indiciu fatal, apărut la Editura Nemira în 2006) şi Predator (2005), în pregătire la Editura Nemira. Romanele sale au fost traduse în 32 de limbi şi publicate în peste 35 de ţări.

ED McBAIN/ pe numele său adevărat Salvatore A. Lombino (1926-2005), s-a născut la New York. Autor american de succes, a scris peste cincizeci de romane poliţiste, majoritatea ecranizate, pe care le-a publicat sub pseudonimele Evan Hunter şi Ed McBain.

A absolvit Hunter College în 1950 şi a încercat diverse slujbe, de la pianist până la profesor de colegiu, în timp ce redacta primele povestiri.

A scris nenumărate scenarii de film, inclusiv pentru celebrul Păsările de Alfred Hitchcock (1962).

Extrem de bine receptată de public este seria de literatură poliţistă de procedură SECŢIA 87, publicată de Editura Nemira.

STEPUEN KING

MOBILUL

UN SCIENCE FICTION APOCALIPTIC

Stephen King locuieşte în Mâine, Aproape toate romanele lui au fost ecranizate, are un venit anual de 40 000 000 $ şi nu are telefon mobil!

„Cu atmosfera sa obsedantă, cu sarcasmul faţă de cei înrobiţi tehnologiei, cu scenele de violenţă oribilă şi compasiune umană. Mobilul este ultimul roman al lui Stephen King şi primul roman al secolului XXI care capturează cu adevărat teroarea.”

New York Times STEPHEN KING

COLORADO KID

,,Nimic nu este mai bun decât un roman poliţist de serie neagră,”

Bookmarks Magazine

„Eu scriu ca să aflu ce gândesc, iar scriind Colorado Kid am aflat că poate – zic doar poate – frumuseţea misterului este cea care ne îngăduie să trăim sănătoşi la minte în vreme ce ne cârmim trupurile fragile prin lumea în care demolarea este cuvânt de ordine. Mereu dorim să atingem luminile de pe cer şi vrem mereu să ştim de unde a apărut Colorado Kid (pentru că lumea e plină de oameni ca el). Poate că a dori e mai bine decât a şti,”

STEPHEN KING

TITLUL CĂRŢII

AUTOR

PREŢ (TVA INCLUS)

Tristeţi de lămâie Juiian Barnes 17,50

Trois Juiian Barnes 18,90

Iubire etc. Juiian Barnes 18,90

Caf^ au lait Juiian Barnes 19,90

Papagalul lui Flaubert Juiian Barnes 18,90

Pedantul în bucătărie Juiian Barnes 14,90

Scrisori de la Londra Juiian Barnes 27,90

Călătorie la capătul nopţii Louis-Ferdinand Căline 34,50

Moarte pe credit Louis-Ferdinand Caline 34,99

De la un castel la altul Louis-Ferdinand Căline 29,90

Câinii Paradisului Abel Posse 25,00

Despărţiri Juan Carlos Onetti 14,90

Viaţă scurtă Juan Carlos Onetti 23,90

Şantierul-fantomă Juan Carlos Onetti 18,90

O pisică, un bărbat şi două femei Jun'ichiroTanizaki 14,90

Sarinagara Philippe Forest 18,90

Teoria norilor Stăpliane Audeguy 19,90

Vânătorii de câini din Loyang Lăszlb Darvasi 15,00

Vibrator Mari Akasaka 10,00

Zoo. Animale sau oameni, aceeaşi Junglă Rodrigo Rey Rosa 13,90

Şobolanul Andrzej Zaniewski 18,90

John Infernul Didier Decoin 24,90

NEMIRA CLASIC

Bilanţ W. Somerset Maugham 18,90

COLECŢIA NAUTILUS

Dune Frank Herbert 39,50

Canonicatul Dunei Frank Herbert 35,00

Copiii Dunei Frank Herbert 29,50

Ereticii Dunei, Frank Herbert 35,00
Împăratul-Zeu al Dunei Frank Herbert 29,50
Mântuitorul Dunei Frank Herbert 19,50
Efectul Lazăr Frank Herbert, Bill Ransom 29,90
Factorul înălţare Frank Herbert, Bill Ransom 27,90
Incidentul Iisus Frank Herbert, Bill Ransom 29,90
Copiii minţii Orson Scott Card 24,90
Jocul lui Ender Orson Scott Card 19,50
Vorbitor în numele morţilor Orson Scott Card 24,50
Xenocid Orson Scott Card 34,50
Umbra lui Ender Orson Scott Card 24,90
Fluviul vieţii Philip Josă Farmer 14,90
Planul misterios Philip Josă Farmer 29,90
Vasul miraculos Philip Josă Farmer 18,90
Furnica electrică Philip K. Dick 23,90
Visează androizii oi electrice? Philip K. Dick 19,90

Omul din castelul înalt Philip K. Dick 17,90
Timpul dezarticulat Philip K. Dick 19,90
Ubik Philip K. Dick 18,90
Cele trei stigmate ale lui Palmer EIdritch Philip K. Dick 19,90
Contact Cari Sagan 29,90
Iniţiatul K. Kurtz, D.T. Harris 22,90
Lordul Luminii Roger Zelazny 22,90
Mâna stângă a întunericului Ursula K. Le Guin 18,90
Lumea lui Rocannon Ursula K. Le Guin 12,90
Ghidul autostopistului galactic Douglas Adams 49,50
Timpertect Gregory Benford 27,90
Vatican, ultimul conclav Robert Silverberg 18,90
Răbdarea timpului John Brunner 14,90
Zanzibar John Brunner 34,90
Marte roşu Kim Stanley Robinson 34,90
Marte verde Kim Stanley Robinson 42,90
Marte albastru Kim Stanley Robinson 44,90
Magicienii Christopher Priest 24.90
COLEq^lA SUSPANS
Pasăre de pradă Michael Ridpath 24,50
Eroare fatală Michael Ridpath 24,50
Lovitură virtuală Michael Ridpath 24,90
Stăpânul jocului Michael Ridpath 24,90
Tranzacţii sângeroase Michael Ridpath 24,50
Mobilul Stephen King 33,90

Apocalipsa, 2 voi. Stephen King 89,50
Carrie Stephen King 13,63
Christine Stephen King 34,50
Cimitirul animalelor Stephen King 35,00
Misery Stephen King 19,62
Oraşul bântuit Stephen King 59,50
Shining Stephen King 27,25
Al cincilea aş Rodica Ojog-Braşoveanu 24,50
Anonimă de miercuri Rodica Ojog-Braşoveanu 29,50
Bărbaţii sunt nişte porci Rodica Ojog-Braşoveanu 19,90
Dispariţia statuii din parc Rodica Ojog-Braşoveanu 29,50
Grasă şi proastă Rodica Ojog-Braşoveanu 19,90
Necunoscută din congelator Rodica Ojog-Braşoveanu 22,90
Ochii jupâniţei Rodica Ojog-Braşoveanu 19,90
Răzbunarea sluţilor Rodica Ojog-Braşoveanu 22,90
Să nu ne uităm la ceas Rodica Ojog-Braşoveanu 17,90
320 de pisici negre Rodica Ojog-Braşoveanu 20,00
A înflorit liliacul Rodica Ojog-Braşoveanu 24,50
Agentul secret al lui Altîn Bey Rodica Ojog-Braşoveanu 26,50
Cianură pentru un surâs, 2 voi. Rodica Ojog-Braşoveanu 39,50
Coşmar Rodica Ojog-Braşoveanu 24,50
Întâlnire la Elys^e Rodica Ojog-Braşoveanu 29,50

Letopiseţul de argint Rodica Ojog-Braşoveanu 19,50
Logofătul de taină Rodica Ojog-Braşoveanu 14,72
Poveste imorală Rodica Ojog-Braşoveanu 29,50
Telefonul din bikini Rodica Ojog-Braşoveanu 29,50
Vulturul dincolo de cornul lunii Rodica Ojog-Braşoveanu 20,00
Caraliii Ed McBain 19,90
Cifrul Ed McBain 14,90
Codul Bibliei Michael Drosnin 23,00
Codul Bibliei 2 Michael Drosnin 24,90
Codul lui Nostradamus Michael Rathford 13,90
Comedia rataţilor Tonino Benacquista 12,90
Malavita Tonino Benacquista 19,90
Coşmar de închiriat Serge Brussolo 16,90
Crucifix Serge Brussolo 16,90
Haita Serge Brussolo 15,90
Cu frica în sân Ann Granger 19,50
Cu ochii în patru Ann Granger 17,50
Totul pe O carte Ann Granger 19,50
Cazul Lauren Szabo Ann Granger 16,50

Misterul morţii din strada Jubil^e Ann Granger 14,50
Duffy sau cu stângu-n dreptu' Dan Kavanagh 15,00
Duffy sau cum se taie caşcavalul Dan Kavanagh 15,00
Duffy sau praf în ochi Dan Kavanagh 15,00
Duffy sau os de ros Dan Kavanagh 16,90
Contesa Dracula Javier Garda Sănchez 25,00
Indiciu fatal Patricia Cornwell 24,90
Legile crimei John Sandford 24,90
Crima din umbră John Sandford 24,90
Masca Lui Atreus A.J. Hartley 19,90
Nopţile bestiei Chelsea Quinn Yarbro 24,90
Hotel Transilvania Chelsea Quinn Yarbro 23,90
Nopţi cu ploi şi stele Maeve Binchy 19,90
Povestiri incredibile, #1 *** 39,50
Povestiri incredibile, #2 *** 27,90
Striptease Cari Hiaasen 29,90
Ultimul templier Raymond Khoury 27,90
Amurgul templierilor Hanny Alders 33,90
Un glonţ, un mort Elmore Leonard 22,90
Hot Kid Elmore Leonard 19,90
Viu sau mort Peter James 24,90
Să mori frumos Peter James 24,90
Numele meu a fost luda C. K. Stead 18.90
COLECflA GOSSIP GIRL
Gossip Gir! Cecily von Ziegesar 17,90
Ştiţi că mă iubiţi Cecily von Ziegesar 17,90
Vreau totul Cecily von Ziegesar 17,90
Pentru că merit Cecily von Ziegesar 18,90

NEMIRA JUNIOR
Şcoala de vrăjitorie E. Roşe Sabin 19,90
Puteri periculoase E. Roşe Sabin 18,90
Bestiile atacă E. Roşe Sabin 19,90
Bufniţa Cari Hiaasen 17,90
Autobiografia lui Moş Crăciun Jeff Guinn 24,90
COLECflA BONTON
Bombă sexy Laren Stover 16.90
Bucătăria lui Antonio Passarelli Antonio Passarelli 24,90
Bunele maniere Asfa-Wossen Asserate 30,00
Ce este cultura? Jerome Clement 10,00
Femeile şi dragostea Jerome Clement 24,90
Ghid Gourmet David D'Aprix 15,00

Ghidul ipohondrului John Naish 18,90
Ghidul leneşului Tom Hodgkinson 19,90
Poţi să nu ai o familie perfectă Libby Purves 15,00
Poţi să nu creşti un copil perfect Libby Purves 15,00
Poţi să nu fii O mamă perfectă Libby Purves 15,00
Viaţa ca o ţeapă Alan H. Cohen 17,50
Butoiul lui Arhimede Sven Ortoli, Nicolas Witkowski 14,90
COLECŢIA TOTEM
Prăbuşirea Satanei Renă Girard 22,90
Dezvrăjirea lumii Marcel Gauchet 29,90
Dimineaţa magicienilor Louis Pauwels, J. Bergier 38,50
Erotismul Georges Bataille 25,00
lnsem(i)nările magistrului din Cajvana Luca Piţu 30,00
Metanoia Aim& Michel 24,90
Misterul catedralelor Fulcanelli 25,00
Omul şi sacrul Roger Caillois 24,90
Tentaţia inocenţei Pascal Bruckner 30,00
Tratat despre banalitate Nicolas Grimaldi 19,90
Adevăr şi existenţă Jean-Paul Sartre 14,90
BIBLIOTECA DE PSIHOLOGIE
Revolta trupului Alice Miller 18.90
BIBLIOTECA DE ISTORIE
Arhivele Securităţii *** 49,50
Arhivele Securităţii voi. 2 *** 45,00
Dosarul Ana Pauker, 2 voi *** 78,90
Jurnale din Rezistenţa anticomunistă.
Vasile Motrescu, Mircea Dobre *** 24,90
Ortodoxie şi putere politică în România contemporană George Enache 39,50
Partidul, Securitatea şi Cultele *** 34,90
Nicu Steinhardt în dosarele Securităţii.
1959-1989 *** 27,50
J
V
DICŢIONARELE NEMIRA
Dicţionar cultural al Bibliei Danielle Fouilloux etc. 34,90
Dicţionar de ştiinţe ale limbii Angela Bidu-Vrânceanu etc. 59,50
BIBLIOTECA DE POLITICĂ
Partide şi alegeri în România postcomunistă. 1989-2004 Cristian Preda 19,50
Animalul politic Jeremy Paxman 39,99
Conştiinţa conservatoare loan Stanomir 24,50

Din Ţara Măgarilor. Însemnări Ştefan Zeletin 19,90
Mentalităţi şi remanenţe comuniste Lavinia Betea 29,50
Politică pentru barbari Daniel Barbu 19,99
Manifestul Partidului Comunist Marx, Engels 39,90
Spectatorul angajat Raymond Aron 19,90
COLECŢIA ALFA ŞI OMEGA
Axiologia teologiei fundamentale Preot Petru Răzuş 15,00
Gâlceava dracului cu lumea Răzvan Codrescu 15,00
Tâicuiri la Epistolă a doua către Timotei, Epistola către Ţiţ, Epistola către Filimon ale Sfântului Apostol Pavel Sf. loan Gură de Aur 19,50
Tâicuiri la Epistola întâi către Timotei a Sfântului Apostol Pavel Sf. loan Gură de Aur 17,50
COLECŢIA UTIL
Cartoful. Tehnici de cultivare Ştefan Victor 15,00
Căpşunul, zmeurul, murul, coacăzul Dorel Hoza 17,50
Citrice de apartament Dorel Hoza 15,00
DIVERSE
Memorii Casanova 29,90
Vanilie şi ciocolată Sveva Casaţi Modignani 27,90
102 minute Jim Dwyer, Kevin Flynn 49,90
Imperiul deschis Mark Taplin 34,90
Ocultismul în politică G^rard & Sophie de Sade 22,90
Texte esenţiale Marshall McLuhan 49,90
Codul Zambaccian Adrian Năstase 15,00
De ce Biserica? Luigi Giussani 16,35
Eul, puterea, operele Lulgi Giussani 19,00
Persona Radu Principe de Hohenzollern-Veringen 44,90
Poftele Dan-Silviu Boerescu 19,90
Povestea poveştilor Ion Creangă, Mircea Nedelciu 10,00
Proza Vasile Voiculescu 49,90
Singur sub duş Dan Chişu 24,90
Timişoara, mon amour Tudor Eliad 25,00
Conservatorismul românesc Laurenţiu Vlad 25,00
Confesiuni Sfântul Augustin 44,90